

Giới thiệu Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh

Thể loại: Xuyên không, đồng nhân

Độ dài: 26 chương (Hoàn thành)

Ediit: Lã Thiên Di

Beta: moonmaplun (Mun Sana)

Câu chuyện mà nữ chính được miêu tả là rất lười nhác vậy mà có cơ hội xuyên không tới thế giới Hokage, trở thành một thành viên trong gia tộc Uchiha, là em gái của Itachi, là chị gái của Sasuke, là một câu chuyện xưa như thể đây! CP chính sẽ là Sasuke x nữ 9. Bởi vậy mới nói, đây là thể loại loạn luân gì đó ấy mà ~ kích thích một chút thôi ~

(Editor: = _ = Bó tay với tác giả luôn. KHÔNG phải Incest đâu bà con ơi, tác giả làm thế vì để kích thích mọi người thôi. Nói chung cái này là giả incest thôi. Vì đọc trước convert nên mình mới biết được, thông báo cho mọi người biết để mọi người khỏi hiểu lầm.)

Đây là thể loại lâu ngày sinh tình cảm, là thể loại sống bên nhau trọn đời, hoàn toàn không có cái gì gọi là giống như trong nguyên tác, hoàn toàn là tự biên tự diễn... Hy vọng mọi người sẽ thích!

Nội dung: câu chuyện tình yêu oan gia về thiếu niên Hokage.

Tìm tòi mẩu chốt tự: Nhân vật chính: Uchiha Sasuke, Uchiha Remon | phối hợp diễn: mọi người trong Hokage | cái khác: đồng nhân Hokage, bài viết riêng về Sasuke.

Editor: Thêm 1 cảnh báo nữa, ai không thích nữ chính lớn tuổi hơn nam chính Sasuke thì bây giờ click back cũng chưa muộn đâu. Mình chỉ cảnh báo vậy thôi, không có ý gì khác, mong mọi người đừng hiểu nhầm. Cũng vì mọi người thôi, ai cảm thấy khó chịu với thể loại này thì đừng nên đọc để rồi cảm thấy ứ gan. hại não, v...v... thì quay lại trang chủ để tìm truyện khác ~^^~ Hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên rồi

Tôi là một người vô cùng lười.

Tôi là một người vô cùng lười.

Tôi thật sự là một người vô cùng lười.

Tôi thật sự, thật sự là một người vô cùng lười..

[Tác giả: Được rồi, tôi biết cô lười rồi!]

Ừ! Lúc này tất cả mọi người đều tin rồi chứ, tôi thật sự là một người vô cùng lười! Ngẩng cao đầu góc 45 độ nhìn trời. Bầu trời thật xanh, mây thật trắng.

Được rồi, để tôi tự giới thiệu bản thân một chút.

Tôi tên là Diệp Hiểu Chanh, giới tính: nữ, là một cô nhi.

Cuộc sống bình thường thì rất đơn giản, hầu như tất cả đều là hai vị trí, một đường đi đến từ công ty về nhà, từ nhà đến công ty! Thỉnh thoảng thì sẽ đi siêu thị hay chợ để mua một ít đồ ăn cùng đồ dùng trong sinh hoạt hằng ngày. Ở nhà, thì cũng chỉ có ăn rồi ngủ! Bởi vì tôi rất lười!

Chỉ có điều, bây giờ tôi đã chết rồi. Không sai, mọi người không có nghe lầm, tôi đã chết rồi, biến thành cái thứ gọi là linh hồn bay theo chiều gió, với điều này thì tôi cũng sẽ không thể ngồi hay đứng. Chỉ có thể nằm không thể ngồi dậy, không thể nghỉ ngơi được thật sự là một chuyện vô cùng hường thụ a! Bởi vì tôi đã hoàn toàn chết đi rồi. Hiện tại, tôi cũng không thể nhớ được mình đã trôi lơ lửng trong bao lâu rồi! Có lẽ đã già rồi chăng.

[Tác giả: Làm ơn đi, trôi lơ lửng không có giới hạn về tuổi tác a!]

Về phần tôi đã chết như thế nào, rất đơn giản. Chết vì lười...

Nguyên nhân của việc chết vì lười này, kể ra thì cũng không dài lắm. Vào một ngày nào đó, tôi đang đi siêu thị mua thêm một ít đồ dùng sinh hoạt hằng

ngày, lúc tôi đang đi ngang qua khu sửa bột thì đột nhiên có một trận rung động lắc lư, phía sau truyền đến câu “Cẩn thận!”

Tôi quay đầu lại, chỉ thấy phần gian hàng trưng bày sửa bột hướng ngã xuống về phía tôi. Mà còn về phần tôi thì sao, thì đang ngẩn ngơ thôi, không nghĩ là sẽ di chuyển người. Sau đó liền “Phách” một tiếng, bị ép thành một cái bánh thịt.

Sau đó liền...

Aizz...

Ban đầu, tôi cứ cho là mình cứ sẽ trôi lơ lửng như thế này mãi. Nhưng vào một ngày nào đó, lúc tôi đang bay lượn ở giữa công viên, tôi đã nhìn chăm chăm vào đôi người yêu trẻ đang cãi nhau ở dưới kia, phía dưới thì âm ỉ qua lại, tôi ở phía trên thì lại thờ dài.

Không ngừng lắc đầu, cảm thán: “Bọn thiếu niên bây giờ! Cũng thật là, cho dù có yêu sớm đi chăng nữa, cũng không nên cãi nhau chỉ vì một số việc linh tinh không đáng nói tới chứ. Aizz... đều suy sút, suy sút cả rồi.”

Nói mới nhớ, từ nhỏ cho đến chết tôi cũng chưa bao giờ nói về chuyện yêu đương, cũng chưa thật sự ở chung với một người con trai nào một mình cả!

Ngay tại lúc tôi đang phán đoán này nọ, khi chuẩn bị rời đi thì đột nhiên có một lực hấp dẫn mạnh mẽ đem tôi hút vào. Sau đó, tôi liền cảm thấy cả đầu đều choáng váng, gì đó ở trước mắt cũng không rõ cho lắm.

Cho đến khi...

“Remon, rốt cuộc chị cũng đã tỉnh! Thật sự xin lỗi, là do em đã hại chị ngã từ trên nóc nhà xuống!”

Đột nhiên bị một âm thanh cùng với cái ôm ấm áp của nhiệt độ cơ thể bao quát lấy, tôi hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Đây là tình huống gì vậy! Tôi có thể cảm nhận được? Không thể nào, không phải tôi đã chết rồi sao? Vì sao lại sẽ có thể cảm nhận được, với lại thằng nhóc đang khóc ở trong lòng tôi là ai? Vì sao lại biết tên của tôi!

Một vấn đề lại nói tiếp thêm một vấn đề, đang tung tăng nhảy trong não!

“Remon.” Thằng nhóc trong lòng đang khóc, ngược khuôn mặt đầy nước mắt của nó lên...

Nhìn khuôn mặt kia, sao tôi lại cảm thấy nó lại quen thuộc như vậy, nhưng tôi lại không muốn đứng dậy.

“Nhóc là ai?” Tôi mở miệng ra hỏi.

Cảm giác được toàn thân của người trong lòng hơi run rẩy một chút, một mặt không thể tin được nhìn tôi. “Remon, chị không nhớ em là ai?” Âm thanh cũng có chút run run.

Tôi gật đầu, đối với tên nhóc này, tôi chỉ cảm thấy nhìn hơi có chút quen mắt, nhưng quả thật tôi thật sự không hề biết hấn nha!

Sau đó, chỉ thấy hấn từ trong lòng tôi nhảy ra ngoài, lao ra khỏi phòng, còn lớn tiếng kêu: “Nii-san, Nii-san, Remon bị mất trí nhớ!”

Mà trách thì trách tại tôi không hiểu cái mô tê gì hết, đứng ở tại chỗ, tôi đánh giá xung quanh một chút, là căn nhà được xây dựng theo phong cách Nhật Bản. Làm thế nào mà tôi lại đến được Nhật Bản? Khi ánh mắt đang qua đảo lại ngó mọi thứ xung quanh, tôi đã bị dọa. Bởi vì hình ảnh mà tôi nhìn thấy trong gương là đáng vẻ khi tôi được tám tuổi, đã vậy trên đầu còn quấn một lớp băng gạc thật dày, tôi cúi đầu nhìn về phía tay của mình... đang được ngâm nước!

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ đây là thời khắc xuyên không trong truyền thuyết sao? Vươn tay sờ đến trên đầu, đau!

Trong một thời gian dài, tôi lại có thể có cảm nhận được sự đau đớn, tôi lại có thể đụng vào đồ vật, không phải trôi lơ lửng nữa!

“Remon, em không sao chứ!” Một âm thanh bình tĩnh vang lên. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, là một người con trai mười tuổi. Mà thằng tiểu quỷ khi nãy đang đứng ở bên cạnh hấn! Hấn nhìn vào mắt tôi, nhưng lại mang theo chút sợ hãi, sao lại thế này?

Căn cứ vào lời nói khi nãy của thằng nhóc này, tôi bị thương thành ra như thế này là tại hấn! Chẳng lẽ hấn sợ tôi ghét bỏ hấn sao?

Đem tay sờ ở trên miệng vết thương! Nắm lại, cười vô cùng nhẹ nhàng, nhún vai nói. “Xem ra, em thật giống như xảy ra chuyện gì sao?”

“Sasuke nói với anh là em bị mất trí nhớ!” Người con trai kia đi đến trước giường nhỏ nói với tôi.

“Ạch!” Giờ phút này, tôi lại ở trong lòng chầm chọc một chút. Được rồi, hiện tại tôi cũng chỉ có thể một bước tính một bước! Gật đầu. “Cho nên, hai người có thể nói cho em biết hai người là ai không? Còn có... em... là ai?”

Người con trai kia kéo thằng nhóc kia ngồi xuống ở một bên. “Được, anh là Uchiha Itachi, là anh trai của em, lớn hơn em hai tuổi, còn em ấy là Uchiha Sasuke, nhỏ hơn em ba tuổi, là em trai của em, còn em là Uchiha Remon!”

Được rồi Uchiha Remon, là phận phận mới của tôi a! Đợi tôi tiêu hóa một chút cái đã, phải tiêu hóa một chút!

Tiếp theo, người tự xưng là anh trai của tôi – Uchiha Itachi nói với tôi rất nhiều điều, tôi cũng hiểu được thân phận cùng bối cảnh hiện tại của mình. Nói đơn giản thì tôi có ba, mẹ, anh trai, em trai, tôi khá choáng váng số lượng năm người trong nhà, dân số cũng hơi quá rồi đấy! Vẫn nên nói ba ba Uchiha rất trâu bò đi, làm cho mẹ Uchiha sinh ra ba người, vẫn có thể cách thời gian mà lần lượt sinh ra thế này, lợi hại lợi hại, bội phục bội phục!

Nhưng mà, đó là người nhà của tôi, đối với kiếp trước là cô nhi với tôi mà nói, có chút xa lạ. Nhưng tôi tin tưởng, nhất định sẽ có thể xử lý tốt!

Về phần vết thương trên đầu tôi, là vì do em trai của tôi, cũng chính là ‘bọn’ Sasuke đấy, cứng rắn yêu cầu ‘tôi’ giúp hắn đi bắt mèo, kết quả ‘tôi’ đã ngã từ trên nóc nhà xuống! Ok, ok!

Mà hiện tại cha mẹ đều đã đi ra ngoài, cỡ chừng bốn ngày nữa mới có thể trở về! Nói cách khác, bây giờ tôi còn chưa được thấy cha mẹ của mình! Như vậy rất tốt, rất tốt a, tôi phải nằm ở trên giường nhỏ, bởi vì miệng vết thương không được tốt, cho nên Itachi bảo tôi nên ở trên giường nghỉ ngơi!

Đương nhiên tôi rất thích ấy chứ. Ngủ, là phương diện mà tôi thích nhất. Vì thế, tôi đã ở trong này nằm liên tục ba ngày, ở trong ba ngày này, Itachi đều luôn chăm sóc tôi, tôi rất hưởng thụ a, trong lòng nói Itachi vất vả, miệng thì lại nói “Cảm ơn anh.”

Láu lỉnh lỉnh nhai một chút!

Có điều... vì sao, từ sau ngày đó thì lại không nhìn thấy thẳng nhóc Sasuke kia!

Ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu rọi vào trong nhà, tôi vô cùng rảnh rỗi ườn thảnh thơi một cái, sờ sờ đầu, đã không còn đau, xem ra đã tốt lên rất nhiều. Ngày hôm qua, Itachi đã nói với tôi là hôm nay có chuyện quan trọng nên đến tận tối mới về nhà, như vậy, thì tôi sẽ báo đáp hắn vì mấy ngày nay luôn chăm sóc tôi! Xốc chân lên, từ ở trên giường nhỏ đứng lên. Mở tủ quần áo lấy kiểu đơn giản nhất mặc lên người, lại mặc một cái quần ngắn vào, bước chân đi ra khỏi phòng, người Nhật Bản không có mang giày, điều này đối với tôi mà nói là vô cùng tốt, bởi vì tôi lười mang!

Itachi đã từng nói với tôi về vị trí phòng trong nhà, phòng bên cạnh tôi là của Sasuke, ở tiếp bên cạnh là của Itachi, của ba mẹ thì ở đối diện chúng tôi, phòng bếp cùng phòng khách thì ở dưới lầu!

Tôi đi bạch bạch xuống dưới lầu. Đúng rồi, còn quên nhìn thử xem thẳng nhóc Sasuke đang làm sao!

Quên đi, lười đi vòng trở lại, đi phòng bếp trước đi! Nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, kim đồng hồ chỉ tới số 5, Itachi nói khoảng 7 giờ thì sẽ về tới? Ủ! Một bữa tiệc làm trong hai giờ cũng đủ rồi! Xắn tay áo lên đi vào trong phòng bếp, mở tủ lạnh ra... Đồ ăn thật nhiều! Nhưng mà vì sao hai tầng ở trong đó, một tầng bày đầy Hanami Dango [1] [2], một tầng khác thì là cà chua!

[1] Dango: là một loại bánh trôi của ẩm thực Nhật Bản được làm từ bột gạo, tương tự như bánh dày Nhật Bản mochi (餅, bính). Bánh này thường được ăn với trà xanh. Đoàn tử được ăn quanh năm, tuy nhiên theo truyền thống mỗi giai đoạn nhất định trong năm sẽ ăn một loại đoàn tử khác nhau. Người ta thường ghim 3, 4 viên đoàn tử vào que tre.

[2] Hanami Dango: Cũng có 3 màu, Hanami Dango theo truyền thống thường được làm vào dịp lễ hội hoa anh đào. Cho nên, trong tên mới có chữ hoa kiến (Hanami) nghĩa “nhìn thấy hoa”.

Thôi, dù sao thì cũng không có liên quan gì tới tôi. Từ trong tủ lạnh lấy một ít nguyên liệu cần dùng ra, đặt ở trên bàn!

Nhưng sau đó tôi gặp phải một vấn đề, thân thể lùn tịt, với không tới...

Thật bức mình, lúc trước tôi thế nhưng có chiều cao tiêu chuẩn là 1m65 a!

Đến một bên dời một cái ghế qua, đứng lên trên, bắt đầu bắt tay vào làm! Rửa rau, thái rau, phân chia đồ ăn... Bận rộn, bận rộn, cái gì cũng không nghe!

Ngay tại lúc tôi xoay người lại, ngay cửa có một cái bóng hấp dẫn ánh mắt tôi, là tên nhóc Sasuke!

Tôi ngừng tay ở giữa không trung, nhìn hắn, chỉ nhìn thấy hắn phát hiện ra tôi đang nhìn hắn, hắn đã nghĩ bỏ chạy.

Có vấn đề.

Tôi đuổi theo đi ra ngoài, một phen xách lấy cổ áo sau hắn, hắn giãy giụa, tôi gõ ở trên đầu hắn một chút, sau đó liền yên ổn lại!

Tôi xoay người hắn lại, mặt đối mặt.

“Nói, vì sao thấy chị lại bỏ chạy!”

Sasuke rút thân mình một chút “Remon...”

Oành!!! Tôi không chút do dự lại gõ vào trên đầu hắn. “Gọi là chị! Chị lớn hơn nhóc ba tuổi đấy!”

Ai ngờ được hấn lại như thế này ngẩng đầu lên nói. “Không muốn, Remon chính là Remon!”

Ồ hay, cái thằng nhóc này!

“Em muốn chị đánh em nữa sao?” Tôi khua khua nắm tay.

Nhưng hấn lại uốn éo đầu “Người muốn đánh liền đánh đi, dù sao cũng là do ta hại người mất trí nhớ!” Nói xong từ cuối cùng thì giọng điệu của hấn lại trở nên mềm đi, như là hấn vô cùng xin lỗi tôi!

Tôi sờ sờ đầu, sau đó nhìn về phía phần tóc vênh lên của hấn, bắt đầu đùa dai, bàn tay để ở trên đầu hấn xoa xoa. Sasuke bị động tác của tôi làm cho phát hoảng, hấn có chút khiếp sợ nhìn tôi.

Tôi mở miệng, để lộ ra hàm răng, cười đúng tiêu chuẩn của sự suy thoái “Bị mất trí nhớ chỉ có thể là do trình độ học vấn của chị không được tinh thông, không phải lỗi của em!”

Sasuke nghe tôi lên lớp thì cúi đầu xuống, sau đó lại nâng lên “Người... Người không trách ta sao?”

Trong nháy mắt, tôi bị biểu cảm đó làm cho giật mình, shota... shota a!!

“Ừ! Đương nhiên sẽ không trách em, chị là chị của em.” Lại xoa xoa phần tóc đã rối bời của hấn “Được rồi, chị đi làm cơm chiều, chờ Itachi thiếu... A! Anh Itachi trở về, chúng ta sẽ ăn một bữa tiệc lớn!” Nói xong, tôi lại xoay người vào trong phòng bếp tiếp tục bận rộn.

Tóc Sasuke bị Remon vuốt xoa như cái chuông gà, người này thật sự chị ấy sao? Rõ ràng lúc trước cũng không thèm liếc hấn một cái, thậm chí còn nói là chán ghét hấn, mỗi lần muốn cùng cô đi chơi thì cô luôn từ chối, nhưng lại vô cùng dính sát vào anh Itachi!

Mà lúc này lại!

Nhưng mà... Remon như vậy hấn càng thích hơn, vô cùng cô cùng thích! Hấn ngờ ngác nở nụ cười! Nhìn bóng lưng bận rộn ở trong bếp!

=====

Tác giả có chuyện muốn nói: Hi hi ~ mình có lời muốn phát biểu, số từ trong bài viết hơi bị ít đi! Nữ chủ là một người vô cùng lười, cũng không hề đọc qua tiểu thuyết, hay xem anime, chỉ nhìn thấy áp phích có hình Sasuke một lần, cho nên đối với thế giới Hokage hoàn toàn không biết gì hết... Hy vọng mọi người thích.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Người đẹp và quái vật

A... nhìn người phụ nữ xinh đẹp điềm đạm ở trước mắt cùng với... ông chú mặt than. Dựa vào cái gì cơ chứ, đây là sự phối hợp bậy bạ gì vậy. Tôi châm chọc ở sâu tận trong đáy lòng mình! Rốt cuộc đây là cái gì cơ chứ? Người đẹp và quái vật hay vẫn là hoa nhài cắm bãi phân trâu? Làm ơn đi, mỹ nhân của tôi.....

Còn có, Itachi này, làm ơn không cần phải làm khuôn mặt nghiêm trang như vậy để nói chuyện với em chứ, đây là mẹ tôi, còn đây là cha tôi. Người đằng trước thì còn có thể chấp nhận được, vô cùng vui vẻ, nhưng người ở đằng sau thì.....

Kết quả Itachi ném cho tôi một ánh mắt vô cùng kiên định.

.....

Được rồi, chị đây nhận! “Mẹ, cha! Hai người đã về rồi.” Thật ra bị ép buộc kêu lên.

Trong lòng mãnh liệt châm chọc ‘hoa nhài cắm ở bãi phân trâu’, ‘hoa nhài cắm ở bãi phân trâu’, ‘hoa nhài cắm ở bãi phân trâu’, ‘hoa nhài cắm ở bãi phân trâu’, ‘hoa nhài cắm ở bãi phân trâu’, ‘hoa nhài cắm ở bãi phân trâu’, ‘hoa nhài cắm ở bãi phân trâu’, ‘hoa nhài cắm ở bãi phân trâu’, ‘hoa nhài cắm ở bãi phân trâu’, ‘hoa nhài cắm ở bãi phân trâu’, ‘hoa nhài cắm ở bãi phân trâu’, ‘hoa nhài cắm ở bãi phân trâu’, ‘hoa nhài cắm ở bãi phân trâu’, ‘hoa nhài cắm ở bãi phân trâu’ x 100.000.000.000.....

Tôi vô cùng “bình tĩnh” bất mãn ở trong lòng!

“Remon! Con không sao chứ, nghe nói con bị thương ở đầu, có còn đau không?” Mikoto khom lưng xuống nhẹ nhàng sờ đầu tôi, đôi mắt đen láy tràn đầy lo lắng.

A... hạnh phúc a, hôn tôi bay ra rồi, là mẹ mỹ nữ đó a! Ở sau lưng phụ trợ bối cảnh vô số trái tim bắn chũu chũu, tôi vô cùng không để ý tới hình tượng cười ngốc hề hề. Trời mới biết hiện tại tôi có bao nhiêu bộ dạng ngốc [Tác giả: Xin nhờ, làm gì có lúc cô để ý tới hình tượng chứ! Remon: Lúc ở trước mặt mỹ nữ đùa giỡn a. Tác giả:.....]

“Không đau, không đau chút hết, mẹ! Mẹ nhìn đi, con rất khỏe mạnh.” Múa tay múa chân cả người, tôi nói.

“Phải không? Nhưng mẹ cảm thấy con có chút là lạ? Đầu không bị làm sao chứ?”

.....

Tôi choáng váng, mẹ mỹ nữ sẽ không nghĩ tới việc đầu của tôi vì ngã đập xuống nên đã hỏng rồi chứ!

“Khụ.” Tôi ho khụ một tiếng! Không được, tôi phải cứu vớt một chút hình tượng còn sót lại!

“Mẹ, cha (tiện thể đây, lễ phép cơ bản tôi còn hiểu được!) Từ sau lần con bị ngã xuống, mặc dù đầu bị đập xuống vô cùng đau! Bất quá đột nhiên con cảm thấy được mở rộng hơn rất nhiều, chuyện trước kia thì khá là mơ hồ, chỉ nhớ được vài thứ linh tinh. Cũng may là có anh Itachi, kiên nhẫn giải thích nói cho con biết, cho nên có những chuyện nên biết thì cũng đã biết, không biết thì vẫn là không biết! Hiện tại, con tuyệt đối là một đứa bé ngoan! Tuy lúc trước con không biết mình là người như thế nào, nhưng... giờ phút này con muốn sửa đổi trở thành một người hoàn toàn mới, một lần nữa đổi xử nhân thế! Con muốn nhiệt tình với bạn bè, kính trọng trưởng bối, chăm sóc cha mẹ, chăm sóc anh trai, yêu thương em trai, làm một người con tốt có trí thức phát triển toàn diện! Vâng, là như vậy đây!”

Lời ăn tiếng nói của tôi đã diễn thuyết một bài tình ái dào dạt! Còn không quên thêm vào một ít động tác cơ thể. Mà ở một bên, Mikoto cảm vai tôi nắm lấy, cười nói với tôi là:

“Nói rất hay.”

Trên đầu Tsugaku thì có vài cái vạch đen, giống như đang ám chỉ ‘Đây thật sự là con gái của tôi sao?’. Itachi thì vẫn là mặt than, ok, không nhìn tôi, anh ấy thường xuyên như vậy đây, còn Sasuke thì hóa đá. A! Mà tôi thì một lòng nhào cả vào trên người của mẹ mỹ nhân.

Đúng rồi, cá nhân tôi còn quên nói đến sở thích, mặc dù tính chất của tôi cực kỳ bình thường... nhưng tôi lại vô cùng phi thường yêu thích mỹ nữ, nhất là mỹ nữ phi thường a. À ~ Hú hú hú.....[Tác giả: Lại tới nữa rồi!]

Kế tiếp, tôi liền bắt đầu cuộc sống lười kiêu mới của mình, nếu như bạn thường xuyên đến nhà Uchiha. Bạn sẽ phát hiện, bạn có thể ở trên cành cây, trên hành lang, giường nhỏ bên trong phòng ngủ, trên nóc nhà, trên bụi cỏ, thậm chí là ở trên đá cẩm thạch bên bờ hồ ở trong sân, đủ mọi loại nơi mà người bình thường cho là không thể ngủ được, đều có thể được nhìn thấy mọi tư thế ngủ vĩ đại của tôi! Chẳng qua, tư thế yêu thích nhất của tôi vẫn là nằm sấp, thoải mái quá! [Tác giả: Cho nên cô vẫn cứ như vậy, chưa từng khắc phục qua! Remon: Tôi cam tâm tình nguyện a, ai chẳng có lúc muốn điều gì chứ! Tác giả: _ _||]

“Remon, đừng ngủ, anh hai đi nhận nhiệm vụ rồi, ra giúp ta luyện tập Shuriken đi!”

Khi tôi đang hưởng thụ tắm nắng giữa trưa, thì có người đến kết thúc quang cảnh, phía bên kia đầu của tôi... Sasuke tới tìm tôi nhìn chăm chăm, ba giây sau tôi lại nằm sấp xuống “Không muốn.”

Phách!!! Sasuke tức giận, một chưởng đánh vào trên đầu tôi! Vì vậy mà tôi đã bị chảy máu mũi, bởi vì tôi đang nằm sấp trên tảng đá! Tôi ngẩng đầu, nhìn hấn, hấn liền phát hoảng, vội vàng dùng tay giúp tôi lau, tôi bắt lấy tay hấn! Dùng tay áo chính mình lau một chút!

Sasuke đoán là đã làm tôi tức giận, hấn không dám nhìn tôi, cúi đầu không dám nói chuyện!

Ai... Vì sao có cảm giác... hấn sợ tôi? Choáng váng, rốt cuộc trước kia ‘Uchiha Remon’ đã đối đãi với Sasuke như thế nào vậy?

Gãi gãi đầu, thôi, lười suy nghĩ. Dù sao chỉ cần tôi đối xử tốt với hấn là được đi. Tôi dặt tay hấn, hướng đến rừng cây sau nhà đi đến.

Sasuke đột nhiên bị động tác của tôi mà ngây ngẩn cả người! “Người, người dẫn ta đi đâu?”

Tôi quay đầu nhìn về phía hấn, miễn cưỡng nói một câu. “Không phải em nhờ chị cùng em đi luyện tập Shuriken sao?”

Sasuke nghe xong, hưng phấn lên nhìn tôi. “Thật... thật sự chứ?”

“Đương nhiên!” Tôi cười cười “Điều này làm sao sẽ có thể là giả!”

Sasuke lại một lần bị tươi cười của Remon thu hút, hấn phát hiện Remon tỉnh lại từ lần trước, đã thật sự thay đổi rất nhiều. Lần trước khi cô nấu cơm cũng vậy, trước kia cô chỉ biết làm đồ ngọt mà anh hai thích ăn nhất, cái khác cũng đều không làm, nhưng ngày đó cô lại ưu tiên hỏi hấn ‘Em thích ăn cái gì’, còn làm cho hấn ăn nữa! Lúc nhìn thấy cha mẹ cũng vậy, nhất là bài diễn thuyết kịch liệt làm cho hấn không thể nào quên được. Sau đó, cô lại lười biếng, không dính sát vào bên người anh hai, mà là đi tìm nơi nào đó để ngủ. Còn nữa, cô thể mà đồng ý giúp đỡ hấn luyện tập Shuriken, còn dặt lấy tay hấn... Có điều, Remon như thế này, hấn càng thích! Từ nhỏ hấn đã không rõ, vì sao sau này chị ấy luôn luôn dùng một loại ánh mắt khinh thường nhìn hấn, cô luôn ở trước mặt cha, mẹ, anh hai làm bộ như rất yêu thương hấn, nhưng đến khi chỉ có hai người, cho tới tận bây giờ thì luôn không để ý hấn! Thậm chí còn có thể dùng từ chán ghét để hình dung đến! Đúng vậy! Trước kia Remon chán ghét hấn, về phần vì sao Remon lại ngã đập đầu, là vì anh hai nhờ xin cô giúp hấn đi bắt mèo, bởi vì anh hai còn có nhiệm vụ cần phải làm, cô ở trước mặt anh hai làm mặt rất thích rồi đồng ý, nhưng khi anh hai vừa

đi, cô sẽ không thềm quan tâm tới hấn! Hấn rất tức giận, đẩy cô ấy một chút, sau đó hình như hấn đứng không vững, liền rút theo đi xuống! Nhìn trên đầu Remon, băng gạc vẫn như cũ còn ở trên đầu! Trong lòng nhất thời áy náy lên.

Nhận thấy được ánh mắt ở phía sau, tôi quay đầu lại, thấy áy náy trong mắt Sasuke, nghĩ nghĩ rồi mở miệng: “Làm sao vậy?”

Sasuke gật gật môi, do dự nói: “Remon, đầu nguoi còn đau không?”

Nghe được lời nói của hấn, tôi nở nụ cười, dùng bước chân lại xoay người ôm cổ hấn, nửa đùa tí từng nói: “Sasuke thôi vù vù cho chị thì sẽ không còn đau nữa!”

Sasuke không chịu được đồ mặt lên.

“Mau thôi vù vù đi.” Tôi thúc giục!

Sasuke đem cái miệng nhỏ nhắn tiến đến gần băng gạc thối thối! Tôi buông hấn ra. “Được rồi, không đau!”

“Thật chứ?” Sasuke có chút không tin, chỉ thối có vài cái, làm gì lại thần kỳ đến như vậy.

Tôi gật đầu “Thật sự!” Cầm lấy tay Sasuke để lên trên ngực!

Sasuke bị dọa đến, nghĩ muốn lùi về sau, nhưng Remon kim lại rất chặt, hấn cảm giác được trái tim của cô đang đập!

Tôi cười “Lo lắng của Sasuke chị nhận được hết! Có nó, nên chị sẽ không còn đau nữa.”

.....

“Ngu ngốc.” Thật lâu sau, Sasuke kéo tay ra nói.

A... đứa nhỏ này thật kiêu ngạo, nhưng cũng thật đáng yêu! Lại hung hăng xoa lấy tóc hấn! “Phải gọi là chị, Sasuke không thể gọi chị là ‘ngu ngốc’, như vậy thì chị sẽ rất đau lòng!”

Sasuke bĩu môi, nhỏ giọng nói một tiếng: “Remon!”

Aiiii... tôi thật vô lực thờ dài, quên đi, Remon thì Remon!

Sau đó.

Đi vào trong rừng cây, nhìn Sasuke ngấm tẩm bia quảng lung tung, nếu cứ như vậy, hấn là đang lãng phí thể lực của chính mình a!

Aiiii... Trong sáu năm tốt nghiệp trung học cơ sở cùng trường trung học bậc cao đẳng, tôi vừa kiêm chức làm quản lý cho cơ sở võ thuật, làm người trợ giúp trong đó, cứ tự nhiên như vậy, tôi cũng theo học rất nhiều công phu. Trong đó, ông chủ nơi đó nói tôi có thiên phú về võ thuật, cho nên khi ông ấy thu nhận tôi làm học trò, tôi đã học Taekwondo, không thủ đạo, còn có thêm một chút công phu của Trung Quốc. Còn dạy cho tôi sử dụng rất nhiều vũ khí, đao, kiếm, côn, cửu chương tiên, roi... Đối với việc ném vũ khí, tôi cũng hơi bị thành thạo đấy! Tôi đi lên giữ chặt tay Sasuke, từ trong tay hấn lấy dao Kunai (dao găm).

“Em trai yêu quý của chị, cái này không thể tùy tiện ném đi như vậy! Cần phải dùng lực cổ tay chứ không phải là lực cánh tay! Biết không?”

Nói xong, tôi quăng dao Kunai ném đi, ngay chính giữa hồng tâm!

“Oa!” Sasuke kinh ngạc la làng lên.

Tôi vỗ vỗ tay, kiêu ngạo. Ngay sau đó, khó có được nhiệt tình như bây giờ, nghĩ muốn đem tài hoa ra một chút: “Sasuke, có muốn xem thêm một chút kích thích không?”

Sasuke gật đầu!

Tôi cười, đem vài cái bia dọn xong. Chính mình đi đến trên cây. Đem Kunai trong tay đặt ở bên hông. “Quan sát cho kỹ nhá, Sasuke!” Nói xong tôi nhảy xuống, ở không trung trở mình lại, rút Kunai ở bên hông ra, một, hai... ném, xoay người lại, ba, bốn... ném, tiếp tục xoay người... năm, sáu, bảy, tám... rơi xuống đất, đem hai Kunai cuối cùng ném ra!

“Phách phách phách phách phách phách.” Liên tục vài tiếng, hoàn toàn trúng giữa hồng tâm! Vô cùng hoàn mỹ.

“Thật là lợi hại! Remon dạy ta!” Sasuke vọt tới trước mặt tôi nói.

Tôi nắn nắn xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn. “Gọi là chị.”

“Remon chính là Remon!” Hấn kiên trì nói.

“Hừ!!!” Sasuke hừ một tiếng “Ta đây tự mình làm!”

Sasuke nhìn khuôn mặt tôi đang gần sát hắn, không biết vì sao mặt hắn lại đỏ lên!

Vì thế Sasuke liền kiêu ngạo, một phen đẩy tôi ra. “Remon chết tiệt, một ngày nào đó ta sẽ hơn hẳn ngươi. Hừ!”

_____

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 3: Hối cải để làm người mới

Lại đề một khối nữa vào miệng. A! Hạnh phúc!

Bởi vì cô hong bị mắc kẹt nên tôi không thể nói chuyện được, thật sự vô cùng buồn bực nha.

“Sasuke! Đẻ anh!” Itachi lên tiếng. Sasuke gạt đầu tránh ra, khi tôi đang nhìn Itachi đi qua, cái ót sau cổ bỗng nhiên cảm thấy đau đốn mãnh liệt. “Phốc”. Xương cá đã được tôi phun ra! Hóa ra anh Itachi đã chọc một phát đũa ép xương cá ra. tôi ngã bịch xuống sàn, ho suyễn...

Ta gập đầu há mồm “Không, ...” Phát hiện âm thanh trở nên vô cùng khàn khàn, còn nghe không ra rõ được phát âm! Tôi buồn bực, không thể nào đâu! Ngồi đây, mở miệng phát ra vài âm tiết, nhưng mấy âm tiết đó lại vô cùng quái dị. ....

Mẹ mỹ nhân lo lắng đã chạy tới, mở miệng tôi ra nhìn một cái. “Là do xương cá đã làm tổn thương đến dây thanh đới, có thể mấy ngày này không thể nói chuyện được, cũng không thể ăn đồ ăn chứa kích thích nha Remon!”

Okoru! [tiếng Nhật có nghĩa là tức giận]. Ngày đầu tiên khi xuyên tới đây thì đầu tôi bị thương, vô cùng khó khăn mới có thể hồi phục được. Giờ thì tôi lướt dây thanh đới bị thương, đối với phong thủy ở chỗ này, tôi không phục!!! Hơn nữa... thế nhưng... lại còn không được ăn những đồ ăn chứa chất kích thích. Tôi đưa mắt liếc về đầu phụ mè sốt cay ở trong mâm.....

Không cần, tôi điên cuồng đi qua “tra âu ủ o on, on uốn ăn!.....”(Đưa đầu hủ cho con, con muốn ăn!)

Chỉ thấy Mikoto dí dõm nháy mắt với tôi mấy cái. “Hiện tại con không thể ăn. Chờ Remon khỏe lên, mẹ sẽ lại làm cho con ăn!”

Oa... No, sao lại có thể dùng mỹ nhân kế đối với “ông” chứ! A! Okoru! Okoru!... Còn có, mẹ mỹ nhân này, giọng nói con không được rõ ràng nhưng mẹ lại nghe hiểu được ư?

Nhưng mà... đậu hũ của tôi, đậu hũ! Một mặt đầy nước mắt chui đến trong góc! Vẽ ra một vòng tròn nguyên rửa các ngươi! Người xấu....

Một loạt sự cố, bắt nguồn từ Tsugaku mà ra, ông khụ khụ. “Khụ! Cái kia! Remon. ....” Đang chuẩn bị nói tiếp nhưng còn chưa nói xong, nhận ngay được ánh mắt vô tội, đau khổ, đe dọa của tôi. Tsugaku quyết định nói lảng sang chuyện khác “Hãy đi nghỉ ngơi cho thật tốt đi!”

Vì thế, tôi mang theo vô số oán giận đi ra ngoài...

Sau khi ăn xong, Mikoto thu dọn bàn ăn, Itachi cùng Sasuke cũng trở về phòng. Tsugaku ngồi ở một bên nhìn giấy báo. “Mikoto, em có cảm thấy Remon đã thay đổi rất nhiều?”. Tsugaku buông giấy báo, cuối cùng quyết định nói ra suy nghĩ trong lòng.

Tay đang lau bàn của Mikoto hơi dừng một chút, sau đó tiếp tục lau lau. “Vâng, đúng vậy! Nhưng mà Remon như vậy không phải rất tốt sao! Mặc dù con bé hơi lười...” Nghĩ đến các loại tư thế ngủ của Remon, Mikoto nở nụ cười.

“Nhưng, thân là đứa trẻ trong gia tộc Uchiha...” Tsugaku thờ dãi.

“Thuận theo tự nhiên đi, dù sao Remon cũng là con gái! Không phải sao? Hội trưởng lão cũng sẽ không thể dồn ép một đứa con gái.” Biết trong lòng chồng mình đang lo lắng, Mikoto an ủi!

“Chỉ hy vọng như thế!” Dem ánh mắt di chuyển lại trên giấy báo, tiếp tục đọc.

Mikoto cười thầm. Cô biết, chồng cô thật sự rất yêu ba đứa nhỏ, chỉ là mỗi lần như vậy đều không gọi biểu đạt cho lắm...

Buổi sáng ngày hôm sau, tôi trừng mắt nhìn chăm chăm vào bát cháo vô cùng trong suốt, dùng thìa khuấy lên, ngay cả hạt gạo cùng đều ít đến đáng thương. Nghiêng đầu nhìn về bữa sáng của những người khác, cơm trắng còn thêm cá chiên, súp miso cộng thêm đồ chua!

Ngao... cái này kém hơi bị nhiều rồi đấy! Sao lại có thể như vậy được kia chứ!!! Nhìn về phía mẹ mỹ nữ “Um um um um um um um um um um. ....” Nói ra một đoạn ngôn ngữ không thuộc về con người!

Mà Mikoto còn lại là đang mỉm cười nói với tôi. “Remon, muốn cho cô họng tốt lên cũng chỉ có thể uống cái này, nếu không sẽ bị nhiễm trùng, không tốt lắm đâu.”

Ngay lập tức, tôi đã bị đánh nhót vào dạ nguc, từ nay đến khi khỏi hẳn thì đều phải uống bát cháo này? Không cần đâu....

Nhưng sự thật lại chính là như thế, tôi đã vô cùng đau khổ mức từng muốn uống vào. Khóc không ra nước mắt... “Ông đây” muốn tuyên bố các ngươi đang ngược đãi trẻ nhỏ! Ngược đãi trẻ vị thành niên!

Rốt cuộc, sau khi kết thúc bữa sáng đầy oán niệm cực kỳ độc ác của tôi. Khi tôi đang chuẩn bị tìm một nơi để đi ngủ, lại bị anh Itachi từ trong nhà tóm đi ra ngoài, nói vết thương trên đầu đã khỏi, cho nên phải đi học, không thể tiếp tục ở nhà nữa!

Làm ơn đi, tôi đã vô cùng vất vả học xong tiểu học trong sáu năm, bậc trung học cơ sở cộng thêm trung học bậc cao đẳng đã tốn thêm ba năm, đại học thì bốn năm! Bây giờ lại bảo tôi đi đến trường, hôm nay phát động ngày lễ nói giỡn à!

Vì thế tôi liền chỉ vào cổ họng “Ổ ọng em ỏn ư ỏ ỏ ỏ ỏ!” (Cổ họng em còn chưa có khỏi đâu!)

Nhưng lại bị một câu “Cổ họng bị thương không liên quan gì đến việc em đi học hết!” rồi đem tôi đuổi đi... đem tôi đóng gói đưa đến trường học.

Sau đó, tôi liền cùng với đám con nít ngồi ở trong một phòng học, mặc kệ cho dù là đang ở giai đoạn gì, tôi đều vô cùng chán ghét cái môn lý luận này. Hơn nữa, cái môn lý luận này rất quái dị, trước kia tôi chưa từng nghe qua! Ví dụ như Charka... Đây là đang đùa cái gì cơ chứ? Dị năng?

Sau khi tôi nhìn thấy lão sư đứng ở trên nóc nhà, tôi hoàn toàn hóa đá! Tôi lải nhải một chút, ánh mắt tôi thật sự không có vấn đề sao, dùng sức xoa xoa!

Mà trong vài tiếng tiếp theo, quan niệm về con người của tôi hoàn toàn sụp đổ... Cái gì cơ chứ, đây thật sự là thế giới của con người sao? Cho dù miệng có thể phun ra lửa... dù sao thì trò ảo thuật gì đó thì tôi còn có thể hiểu được! Nhưng... sau khi lão sư đưa tay kết ấn, hồ nước ở phía sau liền biến thành rồng, đây là trò ảo thuật gì cơ chứ...

Dựa vào điều này, thế giới mà tôi xuyên qua sẽ không phải là... một thế giới huyền ảo, hoặc là xuyên qua đến một bộ tiểu thuyết nào đó? Anime? Ngay giờ phút này, tôi vô cùng hận chính mình vì sao lại lười đến như vậy, thời gian rảnh rỗi tại sao lại không xem tiểu thuyết, hay là coi anime một chút, mà lại dùng tất cả thời gian này để đi ngủ, khiến cho hiện tại, bản thân mình ở đâu cũng đều không biết một chút gì!

Ngay cả khi trở thành linh hồn trôi lơ lửng, cũng chỉ là cả ngày ngủ, nếu không phải đi ngắm gái đẹp, thì lại đến coi đôi tình nhân cãi nhau.... [Tác giả: Ác độc một cách thú vị...]

Kết quả, sau khi tan học, Itachi tới đón tôi, dắt tôi đi về nhà, bởi vì đầu óc tôi đang gánh vác một con sóc siêu lớn vượt quá ngoài phạm vi.

Đêm đó, tôi đã đưa ra một quyết định vô cùng to lớn, tôi muốn sửa đổi làm lại cuộc đời, bằng không dù sớm hay muộn cũng sẽ bị lại bị chết vì lưỡi! Chẳng qua, thời gian cuối tuần nên nghỉ ngơi một chút đi... (Chỉ do mình tự an nhàn)

Vì thế, trong những ngày kế tiếp, người trong gia tộc Uchiha sẽ thấy đồng chí Uchiha Remon từ thứ hai đến thứ sáu, điên cuồng liều mạng đi luyện tập nhẫn thuật. Mà thứ bảy và chủ nhật thì lại ngủ trọn vẹn hai ngày hai đêm, ngay cả cơm cũng không ăn... Đường như muốn đem thời gian vốn là nên ngủ từ thứ hai đến thứ sáu ngủ bù lại!

Một ngày đó, khi trời vừa sáng tinh mơ, Remon chạy sớm trở về gặp anh Itachi cùng Sasuke vừa mới rời giường. Anh Itachi nhìn mờ hồ đầy đầu tôi, trầm tư một lát sau, đem vấn đề đề nện ở sâu trong nội tâm hỏi ra. “Vì sao lại đột nhiên liều mạng như vậy?”

Tôi sáng khoái lau đi mờ hồ trên trán “Cái này gọi là hưởng thụ cuộc sống! Chỉ là đột nhiên em tỉnh ngộ, cảm thấy trước đó mấy chục năm... A, mấy chục năm trước đó đã quá lãng phí! Dù sao, với danh hiệu tuổi trẻ cũng nên làm chút gì đó, như vậy mới có thể chứng minh cuộc sống mà mình sống không hề uổng phí!”

Những lời này, đều làm cho Itachi cùng Sasuke hoàn toàn phải xem cách nhìn nhận về tôi. Còn có, người cha quái thú nào đó cách đó không xa nghe lên lời tôi nói, cũng thật vui mừng nở nụ cười.

Tiếp theo như vậy như vậy đó, sau đó sau đó như thế đó, kết quả, ừ ừ không sai không sai.

Tôi đã tốt nghiệp sớm. Không sai, tôi đã nỗ lực phấn đấu trong sáu tháng, lâu thì là sau nửa năm, tôi đã từ trường Ninja là người tốt nghiệp đầu tiên, vì thế tôi vừa đi vừa nhảy đi đến hướng nhà Uchiha. Khi tôi mở cửa ra thì thật muốn kêu lên một câu ‘Các huynh đệ, ta, hồ hấn tam đã trở lại!’ Nhưng... rõ ràng không có khả năng như vậy xảy ra, vì thế tôi hưng phấn lấy bằng tốt nghiệp ra. “Cha, mẹ, ta đây đã tốt nghiệp!” Phía sau lưng, có vô số ánh sáng vàng kim xuất hiện làm thỏa mãn tâm tư hư vinh của tôi!

Giây tiếp theo, một con dao bổ tới trên đầu tôi, tôi bị ăn đau quay đầu lại, là anh Itachi! Làm ơn đi anh trai, anh đánh em làm cái gì.

“Một người con gái không nên dùng từ ‘ta’ để tự hình dung chính mình!” Anh Itachi nhìn tôi nói!

“Vâng.” Tôi cố ý kéo dài âm ra biểu đạt bất mãn trong lòng, mà anh cũng thấy nhưng không thể trách, chính là hung hăng xoa đầu tôi!

“Đúng rồi, Remon, con vừa mới nói cái gì?” Mikoto nhìn tôi hỏi.

Nhắc tới điều này, tôi vô cùng hưng phấn, lao thẳng tới đến trong lòng Mikoto. “Mẹ, con đã tốt nghiệp trước nha, từ hôm nay trở đi, con chính là Genin (Hạ Nhân)! ”

“Cái gì?” ×3 đến từ trong miệng của ba người đàn ông ở trong gia tộc Uchiha.

Mikoto thì lại sờ đầu tôi. “Ái chà chà... Remon rất lợi hại.”

“Dạ dạ.” Tôi được trôi lơ lửng, trôi lơ lửng, trôi lơ lửng.

“Khụ khụ khụ, Remon, vì sao con cũng không trước tiên cùng chúng ta thương lượng!” Tsugaku là người đứng đầu trong gia đình, đương nhiên muốn xen vào phương diện này!

Tôi chạy đến bên người ông, vỗ lưng ông. “Cha à, cha, không phải con đã luôn khiến cho anh hai cùng cha kiếm tiền nuôi dưỡng gia đình vất vả sao? Đúng lúc, một tuần trước thầy đã nhắc tới việc tốt nghiệp đầu tiên, vì thế con liền đi báo danh, chẳng qua không nghĩ tới nó lại dễ dàng như vậy... A hù hù hù...”

Tsugaku thở dài “Được rồi! Đừng làm cho ta thất vọng!”

Tôi lập tức chào theo nghi lễ quân đội “Đúng vậy, cha.”

Itachi nhìn Remon. Thôi, em gái nhà mình vui vẻ là được rồi...

Mà Sasuke có chút thất lạc, bởi vì anh Itachi khi tám tuổi thì đã tốt nghiệp, hiện tại chị Remon chín tuổi thì đã tốt nghiệp, nhưng hần...

Tôi phát hiện ra sự thay đổi của Sasuke, tiến đến trước mặt hần, vỗ vỗ đầu hần. “Nè, người phụ tá nhỏ. Chị cùng anh Itachi chờ em hơn hần cả chúng ta, phải cố lên nha.” Sasuke nhìn về phía tôi, nhìn tôi tươi cười, thất lạc dần dần biến mất, gật đầu, cười nói “Vâng, một ngày nào đó, ta sẽ vượt qua cả Remon cùng Nii-san!”

“Được được ~ Vậy mới phải chứ!” Tôi một phen ôm cổ Sasuke.

Đêm nay, trong nhà Uchiha thật náo nhiệt...

*****

Tác giả có chuyện muốn nói: Ha ha ~ Ủ! Ta sẽ tiếp tục tích cực cố lên.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cắn Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Lại chết thêm một lần nữa?

“Gi? ... Ngươi là anh của ta! Anh ~~~~~ họ?” Nhìn người đàn ông ở trước mắt, ta không... không, chính xác mà nói, là một người thanh niên, hẳn chính là đang híp mắt to nhỏ nhìn pho tượng.

“Không sai, anh là Uchiha Shisui, Remon-chan, nghe nói em bị ngã đập đầu, không có việc gì chứ.” Bàn tay to lớn của người nào đó đang để ở trên đầu tôi.

Hừ!!! “Ông đây” không cần ngươi xem ta là một con mèo bệnh a. Tôi nhanh chóng bắt lấy tay hắn, há miệng to ra nhắm vào một điểm nào đó cắn xuống.....

“A ~~~~~” Một trận hét chói tai của một con heo đã bị thiến!

Oa... Tàn bạo thật!

Nhưng ở giây tiếp theo, đầu của tôi đã bị người ở trước này gõ một chút. “Nhóc con, cũng dám cắn anh nha.”

Tôi ôm đầu lại, bắt đầu có cảm giác giận dữ lên. “Đi đến nhà bà ngoại ngươi chết đi!” Rống to một tiếng, tôi liền đứng lên liều mạng tấn công hắn.

Nhưng mà, thân thể nhỏ bé này của tôi làm gì có năng lực có thể đánh lại hắn chứ, tên kia đã là chuyên gia rồi. Chỉ trong chớp lát, tôi đã bị hắn bắt phục tùng, đặt ở trên đất. Thật sự vô cùng khó chịu, bởi vì hắn chỉ dùng có một tay để bắt tôi.

“Thế nào, Remon-chan, lại muốn tiếp tục chứ?” Shisui cười nhìn tôi, bàn tay còn đang lúc ẩn lúc hiện ở ngay trước mặt tôi!

Hừ!!! Mang thù với tôi cũng không dễ chọc đến vậy. Thế là tôi nhắm ngay tay hắn, lại há mồm cắn xuống.

“A ~~~~~” Lại là một tiếng kêu thảm thiết của một con heo bị thiến!

Hừ hừ hừ ~~~~~ tôi đặc ý nhìn hắn! “Nhìn cái gì vậy, trước giờ không nhìn thấy mỹ nữ à!”

“Ê, ở đâu? Mỹ nữ ở đâu?” Sau khi Shisui nghe xong lời tôi nói, còn cố ý làm bộ nhìn bốn phía xung quanh!

“Phách.” Một cú đánh lại dấn lên trên đầu tôi thêm lần nữa. Giờ phút này đây, tôi hết sức hết sức nghĩ đến việc muốn bóp chết hắn, thế nhưng tôi ‘tự mình biết mình’ hiểu rõ, phải cứng rắn nhịn xuống!

Hung hăng trừng mắt cộng liếc mắt nhìn hắn một cái. Uchiha Shisui, ngươi cứ ở đó chờ ta, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, dù sớm hay muộn ta sẽ khiến cho ngươi khóc ngay cả nhà cũng không nhận ra ngươi.

Hướng hắn làm cái mặt quỷ, chạy về trong phòng của chính mình!

Phía sau truyền đến tiếng cười to của hắn!

Vì thế, từ đó về sau ta lại càng thêm chịu khó đi huấn luyện, còn làm thêm một cái bao cát có tên là ‘Uchiha Shisui’. Khi huấn luyện, tâm tình khó chịu thì... Đều đã được phòng bị hết rồi!

Mà khi tôi đang muốn tìm cái tên kia để tính sổ, thế nhưng lại nghe được tin Uchiha Shisui tự sát!

Tôi dựa vào tường la lên ‘không thể nào’. Cái ‘thằng cha’ kia làm sao có thể tự sát?

Bởi vậy, người trong tộc thế nhưng lại hoài nghi anh Itachi là người đã sát hại Shisui, còn tìm đến tận cửa. Chỉ có điều, anh Itachi vô cùng tức giận cộng thêm vô cùng đẹp trai đem bọn họ trấn tĩnh lại một chút!

Tôi vụng trộm tránh ở một bên xem, rất muốn trầm trồ khen ngợi, có thể trách lão ba người thú xuất hiện, Itachi thiếu niên bởi vì lời nói của ba người kia mà vô cùng phần nộ, một tay lấy kiếm trong tay đem gia huy của tộc ở trên tường phá hủy hết. Lúc này, tiểu quỷ Sasuke kêu một tiếng “Nii-san”. Đem tức giận của Itachi thiếu niên hoàn toàn biến mất, anh hướng ba người kia cúi người nhận lỗi!

Nhìn Itachi thiếu niên cùng Sasuke tiểu quỷ, không biết vì sao đột nhiên tôi cảm thấy giữa bọn họ... Rất có nền móng của gian tình!

Sau này, thôi... Itachi thiếu niên thì trước giờ không hề hợp với người cha quái vật của mình.

Không khí ở trong nhà có cái gì đó rất là xấu hổ.

Mà Sasuke tiểu quỷ cũng đã đứng đầu trường học.

Có một ngày, tôi phát hiện người cha quái thú đang dạy cho nhóc Sasuke hỏa cầu thuật.....

Lại thêm một ngày, cũng giống như trước một ngày, lại một ngày nữa trôi qua!

Thẳng đến một ngày nào đó..... Bởi vì nửa đêm mất ngủ, tôi quyết định đi lên nóc nhà phơi ánh trăng!

Nằm ở trên nóc nhà, tôi vô cùng phóng khoáng. “Ai... ngắm trăng quả thật không sai a ~~~ trách không được người xưa liền thích ngắm trăng uống rượu đầu! Đáng tiếc a đáng tiếc, tôi không uống rượu! Bất quá tôi có mang theo đồ ăn vặt a. Ha ha...” Lấy ra vài món điểm tâm ngọt tự chế đã được chuẩn bị tốt. Một bên vừa ăn một bên vừa ngắm ánh trăng.

“Buổi tối đêm khuya không ngủ được! Ở nóc nhà làm gì?” Dưới nhà truyền đến âm thanh của Itachi thiếu niên!

Tôi tựa đầu duỗi người xuống dưới “Anh cũng không ngủ được à! “Ông đây” mất ngủ... không ngủ được, anh có muốn cùng em phơi ánh trăng không?”

Chỉ thấy Itachi thiếu niên mặt than đang ở chỗ hiện tại, giấy tiếp theo liền xuất hiện bên người tôi.

“Hừ, nhẫn thuật còn giỏi hơn cả em!” Ta có chút khó chịu nhìn hân.

Itachi vỗ vỗ đầu ta “Con gái không được nói thô tục...”

Tôi bực bội nắm lấy quai hàm.

Itachi nhìn em gái của hân... Biến hóa thật sự rất lớn đâu! Hai năm này...

Tôi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Itachi, cảm giác gần đây tiêu tụy đi rất nhiều, khẳng định là do ám bộ (Anbu) quá cực nhọc! Thôi, quên đi. Không cần phải cùng anh hờn dỗi!

Đem món điểm tâm ngọt gói lên trước mặt anh. “Này, anh Itachi, ném thử xem. Em có làm một món điểm tâm ngọt, tuyệt đối ngon ngọt nha.”

Đối với chuyển biến cực nhanh của Remon. Itachi tựa hồ đã quá quen thuộc, cười cười, cầm lấy một khối điểm tâm, để vào trong miệng. Xốp, ngọt mà không ngấy, có nhàn nhạt hương vị của hoa quế.....

“Thế nào, thế nào? Có ngon không?” Tôi hưng phấn hỏi.

Itachi gật gật đầu “Rất ngon, nhưng mà trước kia anh cũng chưa từng có ăn qua, đây là cái gì?”

Nghe được khích lệ, đương nhiên tôi thật vui vẻ, cười tùm tùm giải thích đến “Đây là hoa quế cao, dùng hoa quế làm nền. Lúc trước khi đi làm nhiệm vụ, em phát hiện phía sau núi có thật nhiều cây hoa quế. Vì thế em được coi như là một đạo tặc hái hoa!” Nhíu mày!

Itachi bị Remon đùa khiến cho nở nụ cười “Em thật là...”

“Hi hi... da mặt em vốn dày mà, mặc kệ anh nói gì em cũng không sợ!” Vỗ vỗ vai anh, tôi hào phóng nói.

“Ha ha ha” Một ngày nay, lần đầu tiên tôi được nhìn thấy anh cười. Ai... Itachi như vậy mới tốt chứ, cả ngày cứ bày ra bộ mặt than... Cứ như vậy, tôi cảm thấy thật lo lắng về sau có thể lấy vợ được hay không... Vì thế, tôi thật nhiều lời nói một câu thật thâm thúy.

“Anh Itachi, nếu anh cười thật nhiều sẽ được trường thọ đấy!”

Nhưng ai biết Itachi thiếu niên thế nhưng cười trả lời tôi như thế này này “Đã biết rồi, thưa mẹ già.”

“.....”

“^v^”

“Anh Itachi, anh đang châm chọc em sao?”

“Em nói đi?”

“Ada... em muốn đánh anh!”

Ánh trăng hòa hợp phủ kín cả bầu trời đêm, hai người ở trên nóc nhà cãi nhau ầm ĩ vô cùng thông thả.

“Vâng~~~~~”

“^ω^...”

“Ừ ừ ~~~~~”

“ ”
—

“Ừ ừ vâng ~~~~~”

*****

“Em làm sao vậy Sasuke, bị táo bón sao?” Bởi vì tên nhóc Sasuke này luôn nhìn chăm chăm vào tôi bằng biểu cảm bị táo bón. Tôi nhin không được mở miệng hỏi lại!

Vì thế nên tên nhóc Sasuke này đã bắt đầu bùng nổ. “Ngươi mới bị táo bón, nói đi, đêm qua trong lúc ta ngủ người cùng Nii-san làm cái gì?”

A... vì sao tôi có cảm giác giọng điệu của hắn có chút giống như người chồng nhỏ đi bắt kẻ thông dâm thế...

Đột nhiên, tôi chặc lưỡi cười cười, cúi đầu đến bên tai hắn nói “Tôi hôm qua chị cùng với anh Itachi ở trên nóc nhà vụng trộm nói chuyện... tình ái!” Nói xong còn ái muội ở trên lỗ tai của hắn thổi khí.

Nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Sasuke đã biến thành trái cà chua “Ngươi.. Ngươi... Ngươi....”

Xem bộ dạng cà lăm của hắn, tôi nở nụ cười, không hề có hình tượng té trên mặt đất, lẩn lộn đập nền nhà!

Mà Itachi, sau khi kết thúc nhiệm vụ, trở về nhà liền nhìn thấy một cảnh tượng như vậy. Anh đi đến bên cạnh Sasuke, vỗ vỗ đầu hắn “Làm sao vậy, Sasuke?”

Sasuke đỏ mặt, thấy đúng là Itachi, thật khản trương bắt lấy góc áo của Itachi. “Nii-san... Remon nói tôi hôm qua anh cùng với cô ấy ở trên nóc nhà vụng trộm nói chuyện... tình ái.”

Khóe mắt Itachi nhếch lên! Nhìn về phía Remon!

Tôi ngừng cười, nhìn về Itachi, chỉ thấy hắn hiện ra một mặt biểu cảm ‘anh đang chờ em đưa ra lời giải thích’.

Tôi đứng lên phui bụi trên quần áo, khụ khụ vài cái. “Cái kia, Sasuke à, vừa rồi là do chị muốn chọc cười em thôi. Đêm qua, chị cùng với anh Itachi đã thương lượng một chuyện vô cùng quan trọng!”

Sasuke trừng mắt nhìn tôi: “Chuyện gì?”

“Chính là... làm thế nào để đóng gói em gả ra ngoài!” Nói xong tôi liền bỏ chạy. Mà Sasuke, sau khi phản ứng được tình huống đã xảy ra, đỏ mặt chạy theo đuổi giết tôi.

Chúng tôi người đuổi người truy. Ở trong sân nào loạn hết cả lên.

Itachi nhìn xem hai người ở trong sân. Trong lòng cảm thấy rất đau, nếu như có thể mãi mãi luôn như vậy thì tốt biết bao!

*****

A... lại là một đêm trăng cao đêm tối rợn người, là thời gian thích hợp để phóng hỏa giết người a!

Đáng tiếc a, đáng tiếc.

Lúc này tôi đang ở ngoài làm nhiệm vụ trong nội bộ Anbu! Hừm... Gần đây, quan hệ của Itachi thiếu niên cùng với người cha quái vật càng ngày càng kém. Hiện tại hình như cũng không hề nói chuyện với nhau, gặp mặt cũng chỉ lướt qua nhau! Cũng không biết mấy ngày nay, cô không có mặt ở nhà cũng không biết tình tiết có bị thay đổi không? Dựa người vào trên cây đại thụ, một chân để ở ngoài đu đưa, đu đưa, đu đưa ra ngoài!

Màu đỏ ánh trắng... Sao lại thế này, trong lòng tôi luôn có loại cảm xúc dao động cùng bất an!

Hồ... lác lác đầu, làm cho chính mình bình tĩnh trở lại. Ngày mai đi trở về đi, không nên nghĩ bậy bạ dù chỉ một chút!

Nhắm mắt lại, yêu cầu chính mình ngủ!

Một mảnh tối đen, một mảnh tối đen.....

Màu đỏ của máu, tiếng người thét chói tai, ánh sáng của lưỡi dao không chút lưu tình nào chém xuống!

“A.” Tôi đột nhiên bừng tỉnh... Nhìn bốn phía một chút, lau đi mồ hôi ở trên trán. Hóa ra là mơ, nhưng vì sao lại có cảm giác vô cùng chân thật thế này?

Không được!!!

Tôi phải nhanh chóng ngay lập tức lên đường trở về!

Từ trên cây đứng lên, nhanh chóng hướng về phía Konoha bay đi!

Cho tới tận bây giờ, tôi cũng chưa hề phát hiện ra tốc độ của mình lại có thể nhanh đến như vậy!

Khi tôi nhìn bên trong gia tộc Uchiha một khối thi thể, lại thêm một khối thi thể. Tôi hoàn toàn ngây người ra. Đã xảy ra chuyện gì!

“A ~~~~~” Một trận kêu rên thống khổ! Là âm thanh của Sasuke!

Khăn trương ở trong lòng tôi đã tới một điểm gọi là cực hạn!

Chạy nhanh qua vài căn phòng trong nhà... Tôi phát hiện ra hai bóng người! Là Itachi cùng Sasuke!

Giờ phút này Sasuke đã té trên mặt đất, dùng ánh mắt phần hận nhìn Itachi chằm chằm.

Đã xảy ra chuyện gì?

Tôi nhanh chóng đến bên người Sasuke, ôm lấy hắn! “Sasuke! Em không sao chứ!”

“Là hắn, là hắn đã giết những người ở trong gia tộc Uchiha, ngay cả cha, ngay cả mẹ...” Sasuke nói xong!

Cái gì? Tôi nhìn về phía Itachi!

Giờ phút này, trên mặt anh không hề có chút biểu cảm gì, trong ánh mắt chỉ có sự lạnh nhạt đến đáng sợ. Itachi như vậy!!!

Nhưng mà!!! Itachi không phải là người như thế!

“Remon.” Nhìn chằm chằm vào chính em gái của mình, em ấy vốn là một người có tài năng xuất chúng có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi từ từ trở về, thế nhưng bây giờ lại gấp gáp trở về, là vì cảm nhận được điều gì sao? “Tsukuyomi.”

Itachi chịu đựng đau đớn trong lòng, mở ra mắt Mangekyou Sharingan!

Mọi thứ xung quanh ngay lập tức liền biến thành màu đỏ, tôi thế nhưng...

Nhìn thấy Itachi cầm đao, giết hại mọi người ở trong gia tộc Uchiha!

Sasuke trong lòng tôi quát to một tiếng, hôn mê bất tỉnh! Tôi nhú nhú mày, xem ra tinh thần của hắn đã nhận đến quá nhiều kích thích quá mức mãnh liệt! Ôm sát Sasuke vào trong lòng. Tôi nhìn thẳng vào Itachi ở trước mặt!

“Anh Itachi, đừng uống phí khí lực, loại trường hợp này, đối với em mà nói, chẳng qua chỉ giống với phim kinh dị mà thôi!”

Itachi sùng sốt một chút, nhìn khuôn mặt biến sắc của Remon!

“Tuy rằng em không biết đến cùng là có chuyện gì, nhưng mà em tin tưởng anh! Anh không phải là người như vậy!” Tôi nhìn Sasuke ở trong lòng, nhàn nhạt nói!

“Đưa em gái ngủ ngốc. Ở trong lòng các người, ta luôn sắm vai là một người anh trai lý tưởng, vì chính là xem mức độ khả năng của các người khi đối đầu với ta. Thật đáng tiếc, hiện tại các người thật khiến cho ta thất vọng, ngay cả gia tộc Uchiha cũng làm cho ta thất vọng, không ai có khả năng cùng ta đối địch nổi... Shisui là do ta giết, hiện tại người cùng Sasuke thực sự quá yếu, ngay cả khi ta chém một đao cũng không hề nghĩ đến. Oán hận ta đi, khi nào các người trở nên mạnh mẽ mới có thể giết ta!”

Nghe được lời nói của Itachi, tôi nở nụ cười.

“A... Anh Itachi, những lời này còn có thể dùng để lừa Sasuke, còn em! Sẽ không tin những lời này của anh!”

“Phải không?”

“Phập!” Ngay lập tức, tôi cảm nhận được dưới bụng truyền đến một cảm giác đau nhức! Đao của Itachi xuyên qua bụng của tôi, nhưng đó không phải là điểm trí mạng!

“Như vậy, người còn có thể cho rằng ta đang giả bộ sao?” Âm thanh lạnh băng của Itachi vang lên ở bên tai ta!

Itachi chậm rãi rút đao ra, nhưng có một bàn tay nhỏ bé để trên tay của hắn, kiên quyết đem đao của Itachi đâm trở lại!

Itachi bị dọa, nếu cứ như vậy, Remon thật sự sẽ chết. Nghĩ muốn rút đao ra, nhưng cũng không biết vì sao con bé lại có khí lực lớn như vậy!

Tôi cười cười, ghé vào lỗ tai hần nhẹ nhàng nói.

“Kỳ thực, em cũng chẳng phải là em gái anh, em chỉ là một cô hồn, bất quá trùng hợp thì chính là em cũng tên là Remon! Ba năm trước, em gái của anh – Uchiha Remon đã chết ngay tại lần bị té đập đầu đó rồi, bằng không thì em cũng đã không thể tiến vào cơ thể của cô ấy. Kiếp trước, em chỉ là một đứa trẻ mồ côi, luôn luôn chỉ có một mình. Trong cuộc sống, sự lạnh nhạt hay áp, em xem đều hiểu được hết! Một người đến tốt cùng là xấu hay tốt, em đều có thể nhận biết rõ ràng. Cho nên nếu như anh muốn lừa gạt em, anh còn kém xa lắm!”

Itachi không thể tin được, nghe những lời này tay có chút hơi run run.

Cảm giác được biến hóa của anh, tôi càng thêm tin tưởng vững chắc suy nghĩ ở trong lòng mình, Itachi làm như vậy là có việc khó nói! Như vậy thì lại đánh cược thêm một chút nữa đi.

“Anh có thể lựa chọn giết em, dù sao em cũng đã chết một lần rồi, lại chết thêm một lần nữa cũng chẳng sao! Chỉ cần, bả đao của anh lại đâm sâu thêm một chút nữa!” Nói xong, hai tay tôi liền cầm tay anh bắt anh nắm lấy chuôi đao. Nghĩ muốn dùng sức đi xuống dưới, khí lực tôi dùng cũng không lớn, bởi vì tôi muốn nhìn xem, rốt cuộc anh muốn lựa chọn như thế nào!

Khi tôi nhìn thấy thanh đao dính đầy máu từ trong thân thể tôi rút ra. Tôi biết, mình đã thắng!

Tầm mắt trước mắt bắt đầu mơ hồ, đã chảy rất nhiều máu sao?

Nhìn Itachi như trước không có biểu cảm gì, tôi nở nụ cười, nhẹ nhàng đi chuyển khúc môi! Hoàn toàn ngã về phía sau! Mắt đi ý thức!

Itachi nhìn hai người trước mắt, trong lòng tràn ngập khiếp sợ. Em gái của anh... hoàn toàn không phải là ‘Remon’!

Chỉ có điều, không còn thời gian nữa rồi!

Nhìn về phía người con gái té trên mặt đất “Remon, Sasuke liền xin nhờ cả vào em!” Xoay người rồi đi, hoàn toàn biến mất ở trong màn đêm đen tối.

*****

Tác giả có chuyện muốn nói: Hô ~ chương này hoàn toàn lộn xộn a!!!!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Em trai kiêu ngạo không có cách nào quản được

Thật tối... Tại sao không hề có bất kỳ ánh sáng nào hết?

Bên tai truyền đến tiếng khóc nức nở rất nhỏ, tiếng khóc đè nén lộ ra nhiều bi thương!

Là ai đang khóc?

“Remon... Người tỉnh lại có được không, không cần ngủ nữa!”

“Remon, ta... ta chỉ còn lại có người...”

“Remon, đừng bỏ rơi ta. Ta không cần người chết...”

“Remon, cầu xin người, mau tỉnh lại đi!” .....

Một tiếng, lại thêm một tiếng cầu xin ở bên tai tôi quanh quẩn.

Âm thanh này... là Sasuke!!!

Tôi liều mạng bắt buộc chính mình phải mở hai mắt ra, ánh sáng bên ngoài vô cùng mãnh liệt làm cho mắt tôi vô cùng đau xót không thôi!

Nghĩ muốn nâng tay, che khuất ánh sáng, nhưng chỉ hơi động đập một tí, phản búng truyền đến đau đớn làm cho tôi không tự giác được ‘hừ’ nhẹ ra tiếng!

“Đau!” Rất đau, vô cùng đau! Đúng rồi, cô đã bị anh Itachi đâm cho một đao. Chết tiệt, phần vết thương ở ngay bụng có vẻ như rất sâu a! Điều là do tôi

tự mình muốn thể hiện.

“Remon...” Tiếng khóc nức nở dày đặc, lại tràn ngập âm thanh vui mừng không rõ ràng ở bên tai tôi vang lên.

Tôi nghiêng đầu, liền thấy hai con mắt đỏ hồng giống như con thỏ của Sasuke, chất lỏng trong suốt còn đảo quanh ngay tại hốc mắt, một mặt hiện lên biểu cảm ‘lo được lo mất’ gắt gao nhìn chăm chăm vào tôi! Đường như chỉ cần hấn nháy mắt một cái, tôi liền sẽ biến mất ngay lập tức!

Tôi đánh giá hấn... nhũn mỳ lại.

Hấn... gầy đi! Cả người cũng trở nên vô cùng tiêu tụy, khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà vốn có, hiện tại gầy đến mức tro xương!

“Chị... đã bất tỉnh mấy ngày rồi?”

“Hai ngày, ta cho rằng... Remon nguoi... nguoi...”

Nhìn bộ dáng này của Sasuke, trái tim tôi nhói lên tựa như bị người ta hung hăng bóp chặt lại. Đứa nhỏ này, nhất định trong lúc cô hôn mê, đã không biết tự chăm sóc chính mình thật tốt...

Nhìn xuống đầu đón ở phần bụng, chậm rãi nâng tay xoa cái cằm trở nên bén nhọn kia. “Chắc chắc, thật giống như đỉnh núi vậy, Sasuke không còn đẹp trai nữa rồi!” Âm thanh đang nói chuyện kia của tôi, vô cùng khàn khàn... Ngay cả chính tôi cũng không thể không thừa nhận, âm thanh này vô cùng khó nghe!

“Remon... Thực xin lỗi... Thực xin lỗi... Ta quá yếu! Là do ta quá yếu!” Sasuke khóc gục ở trên người tôi. Đương nhiên, hấn là tránh né vị trí vết thương của tôi, đưa cái đầu nhỏ của mình để sát vào ngay cổ tôi!

Nâng tay vòng ôm lấy Sasuke, nhẹ nhàng vuốt ve cái ót của hấn...

“Vi sao lại muốn xin lỗi chị? Người phải nói ‘thực xin lỗi’ phải là chị mới đúng... Làm một người chị mà lại không có khả năng bảo vệ em thật tốt!” Nghĩ đến anh Itachi, thần sắc vô cùng không lịch sự u ám lại.

“Không... Không phải lỗi của Remon, toàn bộ đều là do lỗi của tên khốn kia! Ta muốn giết hấn... Tên đó!!! Không thể tha thứ!” Âm thanh run rẩy kìm nén oán hận.

Sasuke ngẩng đầu, biểu cảm vô cùng phẫn nộ, trong mắt hấn có oán hận cùng âm u mà độ tuổi này không nên có...

Trong lòng tôi kinh hãi. Một phen đem Sasuke ấn vào trong lòng bản thân “Nói bậy bạ gì đó! Đó là anh trai của em!”

“Hấn không phải.” Sasuke phản ứng mãnh liệt nói.

“Anh ấy phải! Trên người các nguoi cùng chảy chung một dòng máu, là một sự thật cho dù là ai cũng không thể làm cho nó phai mờ được! Giết chính anh trai của mình... Sẽ bị trời phạt!” Tôi đau lòng nói...

Sasuke như vậy... làm cho tôi cảm thấy rất xa lạ! Tôi không cần hấn phải như vậy.

Cảm xúc Sasuke không thể đè nén “Như vậy hấn thì sao... Giết toàn bộ gia tộc, giết cha cùng mẹ... Còn suýt chút nữa thì giết luôn nguoi!!! Oa” Toàn thân Sasuke đều đang run rẩy lên, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, nện vào hai bên ở trên thân thể “Trời phạt vì sao không rơi xuống đầu hấn!”

Tôi trầm mặc... Anh Itachi dùng Tsukuyomi ăn sâu bén rễ vào tận sâu bên trong tâm hồn của Sasuke rồi! Giờ phút này, Sasuke hoàn toàn đã bị oán hận che mờ!

Tôi rõ ràng có thể hiểu được, anh Itachi tuyệt đối sẽ không phải là kẻ giết người bừa bãi. Bằng không, hiện tại phỏng chừng cô sẽ lại thêm một lần nữa trôi bồng bềnh a.

Nếu thật sự là anh ấy... Vậy thì anh ấy cũng sẽ có nỗi khổ riêng! Không muốn nói ra nỗi khổ đó!

Nhớ tới ngày đó, Itachi đã nói như thế này..

“Đưa em gái ngu ngốc. Ở trong lòng các nguoi, ta luôn sắm vai là một người anh trai lý tưởng, vì chính là xem mức độ khả năng của các nguoi khi đối đầu với ta. Thật đáng tiếc, hiện tại các nguoi thật khiến cho ta thất vọng, ngay cả gia tộc Uchiha cũng làm cho ta thất vọng, không ai có khả năng cùng ta đối địch nổi... Shisui là do ta giết, hiện tại nguoi cùng Sasuke thực sự quá yếu, ngay cả khi ta chém một đao cũng không hề nghĩ đến. Oán hận ta đi, khi nào các người trở nên mạnh mẽ mới có thể giết ta!”

Anh muốn cho tôi oán hận anh, thẳng cho đến khi có một ngày trở nên mạnh hơn anh, lại đi tìm anh!

Vì sao... Anh Itachi vì sao phải thiết kế để cho Sasuke cùng với tôi oán hận anh?

Nguyên nhân của toàn bộ sự việc này... Đến tận cùng là cái gì?

.....

Bốn năm cứ như vậy trôi qua cực nhanh, chỉ trong chớp mắt.

Tôi nhìn Sasuke một chút, từ một tiểu shota hay thừa vâng dạ, trở thành một người thiếu niên vô cùng đẹp trai. Một loại cảm giác như nhà có con trai trưởng thành tự nhiên này sinh lên à. Ngày ngày đến trong nhà toàn là thư tình của nhóm con gái gửi cho em trai nhà cô, một đám lại thêm một đám, nhiều đến mức đếm không hết.

Lại nói giống như bây giờ, tôi vừa mới kết thúc nhiệm vụ trở về nhà, nhìn ngay cửa nhà lần thứ n+1 bị nhét đầy thư tình, ngay cả cánh cửa cũng đều bị biến thành hộp thư, lắc lắc đầu. Con gái bây giờ cũng thật gan dạ, lại trưởng thành sớm a!

Ngược lại, suy nghĩ một chút, Sasuke trước mắt nhưng chỉ mới có mười hai tuổi thôi nha.

Vì sao lại có thể họa thủy như vậy chứ... Có thể cướp được nhiều trái tim của cô gái như vậy!

Cái kia... vậy thì khi đợi đến lúc hắn trưởng thành thì sẽ ra sao?

Cửa nhà chính có phải hay không sẽ bị những đứa con gái điên cuồng chen, lách, tập trung lại đây cùng nhau bùng nổ? Rùng mình một cái, không muốn nghĩ đến những điều này nữa!

Buồn bực đem toàn bộ thư lấy ra, cả người mệt mỏi mở cửa ra, cởi giày đi vào trong phòng.

Đem toàn bộ thư đều đặt hết lên trên bàn, một bên liền xoay người ngã vào trên sofa. Lần này, liên tục bảy ngày không được nghỉ ngơi, nhiệm vụ cực kỳ tàn ác này giày vò cô quá mức rồi.

Xoa xoa phần huyết thái dương đau nhức, hơi hơi nhắm mắt lại. Hiện tại, một lúc nữa Sasuke mới trở về nhà, trước hết nghỉ ngơi một chút đi.

Ý thức dần dần mịt mù đi!

“Rào rào... rào rào...” Tiếng nước chảy tí tách dần dần đánh thức tôi dậy.

“Ưm...” Mở to mắt, con buồn ngủ giữa đôi mắt còn chưa hoàn toàn tiêu tán đi.

“Ken két...” Một tiếng mở cửa lưu loát hoàn toàn đem tôi đánh tỉnh.

“A ~” Đặt mông ngồi dậy, không biết từ khi nào trên người tôi đã được đắp một tấm mền lông bạc, theo động tác của tôi trượt xuống.

“A, dậy?” Âm thanh của Sasuke từ phía sau truyền đến!

Tôi quay đầu lại, chỉ thấy Sasuke gần như “nude” đứng ở trước cửa phòng tắm, chỉ quấn một chiếc khăn tắm ngay phần bên dưới.

Thằng nhóc này chẳng lẽ không biết cái gì gọi là nam nữ khác biệt sao? Hay căn bản hắn không hề xem tôi là con gái. .... Tôi phải phớt lờ thôi, khi không lại tự hại chính mình! Cho dù tôi chỉ có CUP A... Hoàn toàn đau buồn cộng phần nợ a!!!

“Tách tách...” Vài giọt nước theo sợi tóc của Sasuke chảy xuống sàn nhà. Tôi không hề lịch sự nhử mảy. Nước trên đầu cũng không biết lau khô, hắn không biết nếu cứ để như vậy thì sang ngày hôm sau sẽ đau đầu sao?

“Thân thể của em vô cùng nhỏ bé, còn bày đặt để trần cái gì chứ! Bây giờ đang là mùa đông, em trai nhỏ à.”

Một bên thuận tay cầm một chiếc khăn, tiến lên phía trước. Không thèm đếm xỉa đến tư thế phản kháng của hắn, vô cùng kịch liệt cầm cái khăn tiến hành phát động lên trên đầu hắn, sau đó mạnh mẽ giúp hắn chà lau mái tóc còn dính nước!

“Này, Remon... dừng lại cho ta!”

Sasuke nghĩ muốn né ra, không cho tôi làm trò xằng bậy đối với mái tóc của hắn, nhưng lại bị tôi nhẹ nhàng bắt lấy!

Tốt xấu gì tôi so với hắn ăn nhiều cơm trong nhiều năm như vậy, tuy rằng tôi luôn tin tưởng rồi sẽ có một ngày hắn sẽ vượt qua tôi, nhưng so với bây giờ, hắn nghĩ muốn phản kháng tôi?

Tuyệt không có khả năng!

Tôi đùa dai chế trụ hai tay hắn, tấn công tiến đánh, vị cậu chủ nào đó hoàn toàn bị tôi chế trụ trên ghế sofa!

“Cậu chủ nhỏ, liền ngoan ngoãn thuận theo chị đi! Chị đây, tuyệt đối sẽ đối xử với em vô cùng dịu dàng!”

Tư thế nữ vương ngồi khóa ở trên phần eo của hắn, tôi hoàn toàn không hề ý thức được, giờ phút này, tư thế này đến tột cùng có bao nhiêu ái muội.

Đưa hai tay hắn giữ chặt lên trên đỉnh đầu, tà ác cúi đầu đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mê người kia của hắn nói.

Sasuke ngậy ngẩn cả người. Trước mắt hắn là đôi môi đỏ mọng của Remon, cách hắn vô cùng gần kề, đôi môi hơi hé mở ra, để lộ ra một hương chanh nhàn nhạt bay xung quanh ở chớp mũi hắn. Nháy mắt, trên mặt hắn hiện lên hàng ngàn hàng vạn đám mây đỏ.

“Khốn kiếp! Buông ta ra!”

“Chắc chắc, làm sao có thể gọi chị gái yêu quý của em là ‘khốn kiếp’ chứ? Em trai thân thương của chị, nếu chị ‘khốn kiếp’ như lời em nói, vậy thì em cũng chỉ có thể là một tên be bé khốn kiếp thôi!” Remon nheo hai mắt nhìn sắc mặt than đen lại, cảm giác lưỡi nhác tùy ý cũng được phân giải ra.

Xong đời rồi!

Trong lòng Sasuke thâm kêu to lên không tốt.

Cùng với Remon ở chung lâu như vậy. Hắn vô cùng rõ ràng hiểu biết, đây là dấu hiệu báo trước cho cơn bão khủng bố của cô ấy.

Tuy rằng rất muốn tiếp tục phản kháng, nhưng vì không thể để cho ‘đại ma vương’ nhà hắn bùng phát! Bây giờ vẫn nên nhịn xuống cho thỏa đáng mọi việc.

Cẩn môi, quay đầu...

Tôi có chút buồn cười nhìn Sasuke, cái này có thể xem như là khinh người sao?

“Ha ha” Buông lỏng tay đang nắm giữ hai tay Sasuke ra, xoay người từ trên người hắn đi xuống, đứng thẳng lên.

“Nhanh đi mặc quần áo vào đi! Hiện tại đang là mùa đông, mặc dù trong nhà có lò sưởi, nhưng vẫn không thể đảm bảo được việc sẽ không bị bệnh! Chị đi nấu cơm, em thay xong quần áo rồi đi qua nha!”

Remon vén phần tóc có hơi rối bời rồi sau đó liền hướng phòng bếp đi đến!

Sasuke ngồi dậy, một mùi hương thuốc loại trên người Remon ở ngay mũi hắn không bay đi được!

Vết đỏ ửng trên mặt cũng không có cách nào biến mất được... Đờ trán!

“Chết tiệt!” Cúi đầu nặng một tiếng!

Vừa rồi..... Vì sao hắn lại nhìn chằm chằm đôi môi của Remon đến thất thần! Nhịp đập của trái tim cũng nhanh hơn so với những đợt huấn luyện mà hắn đã trải qua! Loại cảm giác này cũng không phải lần đầu tiên xuất hiện... Đến cùng hắn đang bị làm sao thế này!!!

Đần đờ, không hiểu được cảm giác của chính mình làm cho Sasuke cảm thấy thật phiền chán!

Đem khăn ở trên vai hắn túm xuống, bước nhanh về phía phòng mình.

.....

Bữa tiệc lớn về cà chua. Tôi động động miệng, thật không biết cái thứ màu đỏ rực này có cái gì ngon lành kia chứ... Chua, mập, cũng không phải là gương mặt đại diện cho quần chúng. Không hề có điểm nào hấp dẫn người ta.

Vì sao Sasuke lại đối với nó sinh ra tình yêu mãnh liệt đến thế... Ngày ngày đều phải ăn cái này!

Còn có...

Nhiều này. Cậu chủ nhỏ ngồi đối diện tôi rốt cuộc là như thế nào đây?

Rõ ràng đang bày ra khuôn mặt đáng ghét đối với cô, lại còn thường xuyên vụng trộm nhìn qua bên này... Đây là đang làm sao?

Còn đang bởi vì tôi đùa giỡn nên hắn tức giận?

Hắn không khỏi cũng quá mang thù đi thôi?

Tôi còn cố ý làm ra đại tiệc cà chua để đồ hắn...

“Aizzz...” Thở dài!

Có một đứa em trai kiêu ngạo, đôi khi thật sự rất khó khai thông hiểu biết đâu!

Đem một miếng cuối cùng để vào trong miệng, nhai nhai, nhắm nháp, nuốt xuống, buông đĩa, cầm lấy khăn lên đến bên miệng lau lau.

Ánh mắt lóe sáng ngấm đến Sasuke đang ngồi ở đối diện. Hắn dừng động tác ăn cơm lại, ngay ngắn ngoắc ngoắc nhìn mặt tôi!

“Thế nào? Trên mặt chị có dính gì sao? Mặt không được lau sạch sao?” Tôi nghiêng đầu cùng ánh mắt hần chạm nhau.

Ai biết được Sasuke sẽ lộ ra biểu cảm vô cùng bị giật mình, còn hiện lên một vết đỏ ửng quái dị. “Khụ!” Hần xấu hổ ho nhẹ nhưng sau đó liền lập tức cúi đầu! “Không... Không có...”

“...” Thật kì lạ?!

A ~~~

Chẳng lẽ Sasuke đã đến thời kỳ của tuổi dậy thì... Đã biết thích con gái nhà người ta? Nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào để thừa chuyện với tôi!

[Tác giả: Rất bội phục... Ngay cả chuyện này mà cũng có thể nghĩ đến!]

Đúng vậy! Chắc chắn là như vậy!

Bằng không... Vì sao đối mặt với nhiều bức thư tình như vậy, mỗi lần như vậy Sasuke cũng đều không xem! Trực tiếp đóng gói mang đi xử lý! Nghĩ vậy, tôi có chút bất quá hưng phấn lên!

“Rầm” Vỗ cái bàn đứng lên!

Sasuke liền bị tôi làm cho phát hoảng “Làm gì?”

“Đem cô bé về đây cho chị xem mặt.”

“Gi?” Sasuke một mặt không hiểu?

“Em không phải có yêu mến hay thích một cô gái nào sao? Mang về đây, chị thay em nắm chặt lại, nhìn xem thử có thích hợp hay không, đem làm dâu nhà Uchiha chúng ta a!” Tôi thật đương nhiên nói xong.

Sasuke cúi đầu, sắc mặt trở nên có chút khó coi!

“Như thế nào? Không đồng ý?”

“Rầm” Sasuke dùng toàn lực đứng lên, trừng mắt hướng về tôi.

“Người đang nói bậy bạ gì đó! Ta ăn no rồi!” Rõng xong, hoàn toàn phui tay rồi đi...

Để lại một mình tôi ngơ ngác như con nai vàng, đứng yên tại chỗ...

Vài giây sau bắt đầu mới có phản ứng lại... Cho dù thẹn thùng cũng không cần phải có phản ứng lớn như vậy đi!

Buồn bực bức tóc vò tai!

Thời kỳ phản nghịch... phản nghịch a.

Đột nhiên tôi có một loại cảm giác như mẹ già mắc lỗi...

Bất quá, bề ngoài như vậy nhưng tuổi của tôi là hai đời cộng lại đấy, tương đương với ông có tổ tông nhà hần đấy, tôi hoàn toàn đều có thể ra về!

Mồ hôi chảy ròng ròng!!!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Đã một tuần rồi.

Vào khoảng thời gian lần trước, sau khi tôi đem ‘cậu chủ nhỏ’ chọc cho đến nổi xù lông. Sau lần rồi đi đó, hần hoàn toàn liền không thêm để ý tới tôi nữa.

Mỗi lần nhìn thấy tôi cũng chỉ là “Hừ” một tiếng, sau đó không nuôi tiếc, quay đầu rời đi...

Cho tới tận ngày hôm nay.

Là một ngày nghỉ ngơi khó có được và không hề có bất kỳ nhiệm vụ nào hết. Tôi đang nhàn nhã ngồi ở trên ghế sofa mềm mại ngồi coi TV. Xem chương trình ‘gia đình luân lý’ thường chiếu vào tám giờ hằng ngày và ăn pocky – món mà tôi thích nhất!

Xem, xem, tôi không hề lịch sự “tán thưởng”, diễn viên bộ phim này cùng với đạo diễn phụ trách chỉ đạo thật là trâu bò.

Ví dụ như: người diễn vai nữ chính này, nữ chính là một người ôn nhu như thế này, hiền lành, mảnh mai, có lòng dũng cảm vô cùng lớn lao... Cái gì cũng đều sẽ làm, nhưng cái gì gọi là trên tất cả, chính là một người phụ nữ đảm đang, biết nấu nướng a!

Suy nghĩ lại, đạo diễn nịnh nọt bộ phim truyền hình này nhất định vô cùng thích loại hình bàn tay vàng thần khí đi.

Tôi lau mồ hôi trên trán!

“Ken két” Âm thanh cánh cửa chuyển động, cửa chính căn phòng ở bị mở ra ngoài. Tôi dựa lưng vào sofa, nghiêng đầu nhìn về phía cửa ra vào, miệng còn ngậm cây kẹo que vị sữa vừa mới lột vỏ.

Chỉ thấy Sasuke còi gầy ra, mặt không biểu cảm đi đến.

“Ui! Cậu chủ nhỏ! Đã về rồi.” ^o^ Tôi lập tức giương vuốt, nghe rằng, một mặt ở trạng thái dụ dỗ!

Nhưng Sasuke lại hoàn toàn không thèm để ý tới tôi, cứ thế mà bước ngang qua trước mặt tôi, thẳng tắp đi vào phòng hán!

“Bình” Cửa phòng bị hán dùng lực rất mạnh đóng lại!

Cái gì cơ chứ, cái kinh cái gì cơ chứ! Tôi thật sự không hiểu đến cùng mình đã làm cái gì chọc giận đến vị ‘cậu chủ nhỏ’ này. Có một sự khác nhau... sự khác nhau a. Cách nhau ba tuổi, quả nhiên thật sự là một dòng sông ngòi bị phân chia ranh giới!

Đột nhiên, bụng truyền đến từng trận đau đớn, xoa xoa bụng, làm sao vậy? Chẳng lẽ là do ăn quá nhiều đồ ăn vặt, bị tiêu chảy?

Buồn bực đem kẹo que trong miệng còn chưa có ăn xong lấy ra khỏi miệng, ném vào trong thùng rác rồi đi về phía toilet.

Mà khi tôi nhìn đến một màu đỏ đỏ dính ở trong quần lót, đầu tiên là ngáy ngẩn cả người, sau đó!

“A ~~~~~ đi ~~~~~ nguyệt ~~~~~ của cô ~~~~~ đến ~~~~~ a!”

Tiếng thét chói tai kinh thiên động địa, âm thanh lớn tới mức có thể đến tận vang xa tới tận đầu bên kia, làm kinh hách đến vô số loài chim cùng côn trùng!

Vì thế... Tôi kinh sợ!

Nghĩ lại thì, thời gian sống lúc trước cũng chỉ có hai mươi mấy năm, bởi vì lười chạy trốn cho nên mới trôi lênh bênh! Nhưng từ khi tôi bắt đầu trưởng thành, trí nhớ lại vô cùng mới mẻ, đó là ngày đi nguyệt tới chơi a.....

Khi đó, mấy ngày hàng tháng, nhất là ngày đầu tiên... Quả thật là một ngày không người nào có thể qua được!

Đau bụng hành kinh, đau nhức đến nỗi ngay cả đi lại cũng đều khó khăn, đi khám bệnh viện, bác sĩ lại nói thân thể tôi rất bình thường, không có gì khác thường. Mở mấy tấm vé bên ‘ông nội Mao’ để đổi lấy thuốc Đông y về nhà dùng, nhưng lại không có gì hiệu quả.

Đồ cha già lừa gạt.....

Sau khi trở thành trạng thái linh hồn, tôi liền bắt đầu không có bị điều khiển toái này ghé thăm làm cho phiền não nữa... Dần dần, tôi hoàn toàn bắt đầu quên đi tới việc thời kỳ sinh lý này, nhưng mà... hiện tại lại thế đấy!!!

Không phải ~~~~ chứ ~~~~

Một trận tiếng bước chân hoảng loạn từ bên ngoài truyền đến.

Là Sasuke! Hắn sẽ không “phá cửa” để đi vào chứ nhỉ.

Tôi bị dọa đến, lập tức đem quần lót kéo kéo lên.

“Bình” Cửa toilet bị một lực rất lớn đẩy ra!

Tôi đoán đúng rồi (—_||)

Âm thầm vỗ vỗ ngực, may mắn hiện tại tôi đang mặc váy, bằng không ở trước mặt Sasuke... thật sự vô cùng chết người a.

Liền thấy Sasuke có chút sốt ruột nhìn chăm chăm vào tôi “Làm sao vậy?”

Lập tức... Tôi làm bộ như vô cùng lạnh nhạt lắc đầu “Không có việc gì!”

Sasuke không tin, hẳn có thể nghĩ được bên trong căn phòng có mùi máu thoang thoang. Hắn khẩn trương bước đến, cầm lấy cổ tay trắng nõn của tôi “Người bị thương! Có mùi máu tươi!”

Tôi kinh hãi, sao cái mũi này lại thính như vậy kia chứ. Tôi nhanh chóng phủ nhận lắc đầu. “Không có, vừa mới... chị vừa mới bị chảy máu mũi! Chị đã xử lý xong rồi, có thể là do ăn quá nhiều pocky nên mới nóng trong người!!!” Tôi siêu trấn định nói dối.

Hãy nhìn biểu cảm của Sasuke đi. Tôi càng ngày càng chột dạ... Tôi cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì nữa.

Bất quá, sáu chữ “Chị tới thời kỳ sinh lý!” này, tôi làm sao có thể ở trước mặt một người con trai – là Sasuke mở miệng được a!

Hơn nữa, cho dù tôi có nói với hắn, hắn nhất định cũng sẽ không biết cái gì hết a! Dù sao đi nữa, tôi cũng không thể giải thích với hắn cái gì gọi là thời kỳ sinh lý của con gái đi!

Tuyệt đối không thể!

Cho nên, tôi vô cùng dứt khoát kiên quyết lựa chọn giữ bí mật, một mặt đứng đắn chống lại biểu cảm hoàn toàn không tin kia của Sasuke.

1...2...3...4...

Rất cực, tôi không chịu được nữa. “Cái kia, chị đi mua... mua đồ ăn!”

Đẩy Sasuke ra, chạy trốn chết...

.....

Màn đêm buông xuống, mọi nhà đều đốt ngọn đèn dầu, từng cái rồi lại từng cái tắt đi.

Tôi vô cùng đau khổ cuộn chặt mình thành một khối tròn vo nằm ở trên giường, gắt gao ôm bụng, muốn cho cơn đau đớn ở ngay bụng có thể giảm bớt được một chút, nhưng rất lấy làm tiếc không có tác dụng! Mồ hôi lạnh theo từ trán chảy ra, thời kỳ sinh lý chết tiệt, chị đây hận người!

Cơn đau đớn ở bụng cứ như đợt sóng dâng lên rồi lại tiếp tục dâng lên.

“A...” Tôi nhịn không được hừ nhẹ ra tiếng!

Ôi mẹ ơi, thật sự đau quá, đau quá a! Trong lòng nghĩ đến việc muốn đi lăn lộn ở đâu đó nhanh nhau cũng có...

“Remon, người như bây giờ còn dám nói với ta bởi vì ăn pocky mà chảy máu mũi không, không có sao chứ?” Sasuke không biết từ khi nào đã đứng ở trước trước giường ta, nhìn xuống!

“Em... Em... Em làm sao... còn chưa ngủ!” Đau đến mức thờ ơ hào hên, nói chuyện hữu khí vô lực... thành ra lắp bắp!

“Người đến thời kỳ sinh lý thôi!” Ngữ khí chắc như đinh đóng cột.

Không nhìn đến biểu cảm kinh ngạc ‘vì sao hắn lại biết’ của tôi.

“Tạch!” một tiếng, hắn mở đèn bàn trên đầu giường của tôi lên.

Bày ra bộ dạng nhìn kỹ phạm nhân nhìn tôi!

Vì sao tôi lại có cảm giác mình như là một con thỏ... muốn chạy trốn.

“Người chờ!” Hắn đen mặt, xoay người đi nhanh rời khỏi phòng.

Rất nhanh, hắn bung một cái ly quay trở lại, ngồi xuống ở bên giường, một tay nâng tôi dậy dựa vào trên người hắn!

Hắn đem cái ly nhét vào trong tay tôi “Uống!” Một chữ mệnh lệnh!

Sau đó tay trái từ theo phía sau vòng lấy thắt lưng tôi, tay phải để vào trong áo ngủ của tôi, để lên về phía phần bụng, nhẹ nhàng xoa.

“Này!” Tôi chưa bao giờ cùng với người khác phải tiếp xúc gần gũi đến như vậy, vô cùng không quen với việc tay đặt trên bụng như thế này!

“Không... Không có việc gì... Em không cần...” Trên mặt tôi thế nhưng lại nổi lên mấy vệt đỏ ửng, nhìn gương mặt tuần tú của Sasuke gần trong gang

tắc. Rõ ràng mỗi ngày đều nhìn thấy, vì sao lúc này...

“Đừng nhúc nhích, ngoan ngoãn nằm yên, đem trà uống đi!”

Nghiêm túc ngoài ý muốn! Sasuke tức giận...

Tôi vô dụng rút lui đầu, không biết vì sao đêm nay tôi lại cảm giác được khí lực của Sasuke vô cùng mạnh mẽ. Buông lỏng cái tay đang đè tay hắn ra, ôm lấy cốc trà hắn đã chuẩn bị cho!

Ngọt ngào, mang theo hương vị của gừng!

Tôi ngẩng đầu “Nước gừng đường đỏ?”

Không nghĩ tới Sasuke liếc trắng tôi một cái “Người là con gái, chẳng lẽ không biết cái này có thể giảm đau sao?”

Cảm giác có chút bị xem thường, tôi phản kháng “Đương nhiên là biết, chị là đang hỏi em làm sao mà biết được loại trà này mà pha chế!”

Huống hỏ, bụng bởi vì có hắn ả xoa nhẹ, đau đớn thể nhưng lại từng chút một giảm bớt đi. Thủ pháp của hắn rất quen thuộc điều luyện, nhẹ nhàng chuyển động!

Chẳng lẽ?

Lúc trước hắn thường xuyên thay bạn gái mình xoa xoa cho? [Tác giả: Tên nhóc này, dám ở trước mặt chị bôi lộn...]

Nghĩ vậy, khi không tôi lại có cảm giác chua xót lan tràn ra, một hơi đem toàn bộ trà uống vào trong bụng, đem cái cốc đặt ở một bên.

Thật vất vả để nuôi lớn đứa em trai bé bỏng, cứ như vậy mà đã bị cô gái nào đó “đặt hàng” trước. Siêu khó chịu!!

Quay đầu!

Ai oán nhìn Sasuke.

“Đừng dùng ánh mắt ngu ngốc như vậy nhìn ta!” Hắn không chút lưu tình nào vươn tay gõ vào đầu tôi!

Tôi một phen giữ chặt tay hắn “Chị phản đối em yêu sớm!!!” Hình như hơi có chút mãnh liệt, cảm giác như tôi cố tình gây sự....

Sasuke không có biểu cảm biến hóa gì rút tay hắn về, sau đó gõ nhẹ một cái lên trán của tôi!

“Đầu óc nguoi cả ngày đến tốt cùng nghĩ đến cái gì?”

Remon ăn đau che trán lại, thằng nhóc này làm sao lại có thể xuống tay nặng như vậy chứ! Thừa dịp cô ở trong trạng thái suy yếu mà ra tay khi dễ sao!!!

“Này! Em thằng nhóc này, đừng cho là chị đang ở trong tình trạng suy yếu thì không thể trị em được!” Tôi có chút phần nộ la làng ngồi dậy, nghĩ muốn hướng về phía hắn ra oai.

Nhưng phần bụng dưới lại đau đến mức mức làm cho tôi té ngã lại trên giường!

“Au...” Buồn bực hừ...

Nhìn chị gái nhà mình như vậy, Sasuke cảm thấy vạn phần bất đắc dĩ!

Một lần nữa đem cô đỡ lấy, lấy một tư thế thoải mái để cô dựa vào trên người hắn! Tiếp tục thay cô xoa bụng.

“Đồ vô lại... Chờ chị tốt lên, em nhất định phải chết!!!” Tôi khế cắn môi, kiên định nói.

Sasuke cảm giác rất muốn cười, bộ dáng hiện tại của Remon thật sự vô cùng buồn cười. Bình thường, cô ấy luôn cường thế như vậy, nhưng mà... hiện tại ngay cả đứng dậy cô ấy cũng đứng không xong!

Có chút giống với việc sói đang đợi làm thịt cừu non, con cừu non này lại là một con cừu non có ranh nanh!

Rõ ràng vài ngày trước còn cầu xin hắn mang “vợ” ngay cả hắn cũng không biết, đem về nhà cho cô ấy nhìn thử. Hiện tại thì lại phản đối hắn yêu sớm!

Thật sự ngu ngốc, không hợp lý!!!

Bất quá, không biết vì sao, hắn giờ phút này, trong lòng đang khó chịu, chỉ trong một thoáng đều tan thành mây khói!

Nhìn chằm chằm vào hai má hồng đỏ của Remon, Sasuke mở miệng: “Ta không có bạn gái, cũng không có cái gì là vợ, nguoi đừng không có việc gì mà cứ suy nghĩ vớ vẩn, nghĩ ta có hay không có!”

Nghe được lời nói của Sasuke, tôi nhếch lên đầu “Gạt người, không có bạn gái, em làm sao có thể biết được thời kỳ sinh sinh lý cùng với nước gừng đường đỏ! Ngay cả thủ pháp xoa bụng cũng thuần thục đến như vậy, chẳng lẽ không đúng việc mỗi lần em đều thay bạn gái luyện tập xoa xoa sao?”

Rầu rĩ xem xét hần!

Sasuke hoàn toàn hết chỗ nói rồi, cái này cùng với việc hần có bạn gái có quan hệ với nhau sao? Vì sao chị gái ma vương nhà hần lại có thể tài tình nghĩ ra được như vậy kia chứ? Sức tưởng tượng của cô ấy rất cuộc lớn bao nhiêu a... Thở dài!

“Hồi nhỏ, bụng ta không thoải mái đều là do mẹ giúp ta xoa lấy, hiện tại ta đang chính là bất chúc thủ pháp của bà ấy thôi. Trà gừng đường đỏ... Là khi ta đi đến trường học, theo lời nói của lão sư cùng với các nữ sinh, có nói qua việc giúp giảm đau bụng trong thời kỳ sinh lý, ta chính là trong lúc vô tình nghe được nhớ kỹ!

Chính là như vậy!”

“Thật sự?” Vẫn là có chút hoài nghi...

“Ừ!” Sasuke gật đầu, đương nhiên, hần tuyệt đối sẽ không đem chân tướng thật sự nói cho Nee-sama nhà hần nghe.

Hần tuyệt đối sẽ không nói cho cô ấy biết là trong giờ dạy chương học của lão sư có nói đến thời kỳ sinh lý của con gái, có khả năng khi đến thời kỳ sẽ có phản ứng đau bụng kinh, phải đặc biệt chú ý! Không thể để cho bụng bị lạnh... Mà hần bởi vì lo lắng cô ấy sẽ vì điều này mà khó chịu nên đặc biệt lưu ý!

Nếu nói cho cô ấy biết, nói không chừng cô ấy lại hung hăng đánh đập hần.

Nghe được lời nói của Sasuke, trong đầu ám áp “Cảm ơn em” Tôi ở trên má hần hôn một cái!

Nhìn khuôn mặt Sasuke đỏ ửng lên!

Tôi nở nụ cười khanh khách.

Nhìn Remon cười đến nỗi cả người run rẩy, đều đã quên tới con đau. Hần đặc biệt không nói gì, một phen trả thù, túm lấy cái chăn kéo đến trên đầu cô ấy kiên quyết ấn cô ấy vào trong chăn!

Sau đó xóc một góc lên, ở bên người cô nằm xuống, tay vòng ra phía sau lưng nhẹ nhàng ôm lấy cô, xoa bụng cô. “Câm miệng! Ngủ!”

Tôi thu lại phóng túng, không nở nụ cười nữa! Đây là từ khi Sasuke bắt đầu trưởng thành, vẫn là lần đầu tiên chung giường với nhau đâu!

Rõ ràng đang tựa vào trong lòng em trai bé bỏng nhà mình, nhưng lại không nghĩ tới bả vai của em ấy lại sẽ đáng tin cậy đến như vậy!

Lại nói tiếp, đậu hũ miễn phí không ăn thì thiệt nha!

Khỏe miệng Remon hàm chứa ý cười, dần dần, khép mắt lại!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Remon ôm một cái túi thật to chứa những vật phẩm vừa mới mua xong, toàn là những đồ dùng còn thiếu ở trong nhà. Cứ thế mà chậm rãi đi lác lác về nhà...

“A! Sasuke chết tiệt, có gan thì chúng ta đấu tay đôi với nhau.” Âm thanh bùng nổ từ xa xa truyền vào tai tôi. Nhìn về phía trước một chút, một quả đầu màu vàng chói ánh kim rơi vào ngay vào mắt tôi...

Rất quen thuộc... hình như trước kia đã từng gặp qua rồi!! Tôi phải cào bới đến tận da đầu tóc tai, nhưng lại không nhớ ra được cái gì...

Thôi, quên đi! Lười suy nghĩ!

Qua bên kia xem thử bọn họ đang làm cái gì. Thuận tiện hỏi một chút, hôm nay nhiệm vụ của Sasuke khi nào thì kết thúc, có thể giúp tôi khuân vác đồ không. Ở trong lòng tính toán, từng bước một tới gần.

Giữa lúc tôi đang chuẩn bị lên tiếng chào hỏi thì “Bạch!” một tiếng. Một bàn tay khoác lên vai tôi. “U ~ u ~ u ~ Đây không phải là Remon- chan sao!

Thật lâu rồi không thấy nha.” Cái đầu màu trắng bạc hiện lên như cây chổi quét qua quét lại, còn cái mặt nạ bảo hộ màu xanh đen thì che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, ánh mắt thì đang ở trạng thái trắng non, cầm trong tay là quyển sách “Chiến thuật tung tăng” H, bộ dạng cả lo phát phơ đứng ở phía sau tôi.

Tôi thật sự không biết nên nói gì... Quay đầu liếc hắt một cái “Làm ơn đi, rõ ràng hai ngày trước vừa mới gặp! Trí nhớ của Kakashi- sama không gặp vấn đề gì chứ!”

“Chắc chắn ~ một ngày không thấy như cách nhau ba thu.” Kakashi cả lo cả phát cười cười. Đối mặt với ngôn ngữ công kích của hắn, Remon đã sớm quen thuộc đến nỗi đã thành thói quen... Nghĩ lại thì lúc hắn mới biết cô ấy thì chính là khi đang ở trong đội Anbu, khi đó cô ấy chỉ mới có mười một tuổi. Vào lúc gia tộc Uchiha bị diệt môn đã bị trọng thương nặng, khi vừa mới hồi phục thì liền mãnh liệt yêu cầu gia nhập đội Anbu, cùng với hắn trở thành thành viên trong một tổ. Cái đầu tuy nhỏ nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng thì không có một ai có thể thắng cô ấy, cũng vì điểm này mà khi ở trước mặt cô ấy, hắn đã sớm luôn không có bộ dạng của một senpai (tiền bối, bậc đàn anh, đàn chị).

“Ai tin người được chứ.” Hướng về phía Kakashi làm một cái mặt quỷ.

Với động tĩnh này thì đã hấp dẫn ánh mắt của ba người cách đó không xa.

Một cô bé có mái tóc màu hoa anh đào đi thẳng lại đây, chỉ vào Kakashi rồi reo hò lên “Kakashi Sensei, thầy không thể đi đúng giờ dù chỉ một lần sao? Lần này thầy đã đến muộn ba tiếng! Ba tiếng lận đó!”

Kakashi nhìn về phía một trong những người học trò của mình – Haruno Sakura, cười cong cong, phe phẩy mái tóc bạc của mình. “Thôi mà Sakura, thầy vốn không hề đến trễ, nhưng bởi vì trên đường có một con mèo đen nhảy ra chặn đường thầy...”

“Ai mà tin a!” Sakura rống to.

Tôi đứng ở một bên nhún nhún vai. “Kakashi! Cái cơ thể kém ngậy thơ như vậy mà người làm sao vẫn còn dùng chứ, chỉ số IQ lớn hơn 200 cũng chỉ là gạt người... Vẫn nên nói là... chỉ số IQ của người không hề đến 200, vì sao lại có người tin tưởng nhi...”

Chống lại tươi cười tà ác của tôi, Kakashi buồn bực vẩy vẩy tay “Remon-chan, làm ơn đi! Nhóc có thể cho ta giữ chút mặt mũi khi ở trước học trò của mình không?”

“A ~” Tôi chau chau mày “Thật ngại quá! Không được đâu.”

Không chút do dự cầm cái túi to trong tay quăng tới trong tay hắn “Cầm lấy! Chị đây mới tay rồi.”

Kakashi mặt khóc đầy nước mắt. “Remon-chan Q__Q! Ta đây lớn tuổi hơn nhóc a!”

Bên kia, nhìn ‘trai xinh gái đẹp’ trước mắt cãi qua cãi lại, Sakura cùng Naruto rất hiếu kỳ. Bọn họ nhiều chuyện muốn biết người thiếu nữ có thể khiến lão sư bất lương của bọn họ – Hatake Kakashi không hề phản kích lại mà mặc cho cô ấy dùng ngôn ngữ công kích này là ai?

Một mái tóc màu đen dài qua đầu gối, tùy ý để thả ra rối loạn nhưng lại vô cùng tự nhiên. Đôi mắt màu đen lấy vệt sáng, khoe miệng hiện lên độ cong vô cùng tự tin, làn da trắng nõn, vòng eo mảnh khảnh, hai chân thon dài... Có điều, càng nhìn càng cảm thấy hơi giống một người! Nhưng mà là ai nhỉ?

Khi hai người đang rối rắm, Sasuke không biết khi nào đã đi qua, giữ chặt cổ tay trắng nõn của người con gái đó. “Chị.”

Người con gái lập tức thay đổi biểu tình. “A ~ Sasuke!”

Nghe được đối thoại ngắn gọn giữa hai người, Naruto cùng Sakura kinh hãi “Cái gì... Sao... Chị... Chị gái!” Ánh mắt từ trên người Sasuke chuyển qua người con gái, từ người con gái chuyển dời lại Sasuke!

Rất giống..... Quả thật rất giống!

Tuy rằng đã sớm biết Sasuke có một người chị nhưng trước giờ đều không có gặp qua. Đại mỹ nhân, nhưng mà, Sasuke đã đẹp trai như vậy, chị gái làm sao có thể kém được! Sakura ở trong lòng âm thầm tính toán, phải làm thế nào để lưu lại ấn tượng tốt cho chị ấy.

“Sasuke phiên bản nữ, phốc!” Bên người truyền đến âm thanh châm chọc của Naruto!

“Phách.” Nguyên một chữ thập màu đỏ rớt xuống trên đầu Naruto. “Bang!” Sakura không chút do dự cho một cú đấm bùng nổ ngay trên đầu Naruto. “Khốn khiếp, nói bậy bạ cái gì đó!” Lập tức đè đầu Naruto xuống, hướng về phía người con gái kia cúi đầu “Ano... Thực sự xin lỗi chị! Tên gốc này chính là như vậy! Cái miệng không hề biết chừa mực! Nhanh lên Naruto, xin lỗi mau!!!” Sakura ở trong trạng thái ‘hung ác độc địa’ nói xong! Lại ở trong lòng lạng lẹ rơi rơi nước mắt... hình tượng của cô... hoàn toàn đã bị hủy hết.....

Tôi khoát tay tỏ vẻ không có quan hệ, nhìn Sasuke đang đứng ở bên người. “Nè, bạn bè của em rất có sức sống đó!” Quay đầu hướng về phía hai người bên kia. “Xin chào các em, chị tên là Uchiha Remon, là chị gái của Sasuke. Bình thường thì Sasuke nhà chị không có gây phiền toái nào cho các em chứ?!”

Sakura lập tức lắc đầu “Không... Không... Không, là bọn em sợ gây thêm phiền toái cho Sasuke-kun thôi! Chào chị, em gọi là Haruno Sakura” Một mặt sợ hãi.

Nhưng Naruto thì lại là bộ dáng cao hứng, vỗ vỗ ngực. “A, Cái tên Sasuke này cũng hơi có chút phiền phức, nhưng mà ước mơ của em chính là trở thành Hokage – Uzumaki Naruto! Điem phiền phức nhỏ ấy làm sao có thể gây khó khăn được.”

Nhìn Sakura nghĩ muốn đem Naruto đập một trận, nhưng lại ngại tôi ở đây, mà Naruto lại là bộ dáng tự hào. Tôi nở nụ cười “Ha ha” Cậu bé này đùa thật sự rất vui!

Chuyển hướng sang Sasuke, chỉ thấy hắn quay đầu trực tiếp liếc Naruto một cái nói “Ngu ngốc.”

“Cái gì! Sasuke khốn khiếp, có ngon thì đấu tay đôi với nhau, đấu tay đôi với nhau!!!” Tính cách Naruto thuộc loại một chút liền nổi nóng hướng về phía Sasuke hô to, lại bị Sasuke ngó lơ không thèm nhìn tới. Chỉ thấy hai người bọn họ xẹt điện ánh mắt với nhau thôi!

“Thôi thôi, đừng âm ỉ! Hôm nay còn có rất nhiều nhiệm vụ còn chưa có hoàn thành!” Kakashi nhìn hai tiểu quỷ trong lúc đó không thể chen vào, gặp mặt nhau thì liền đấu khẩu. Hai tên nhóc này luôn làm cho hắn cảm thấy thật đau đầu.

“Hừ! Sasuke, nhiệm vụ hôm nay chúng ta phân nhau thắng bại đi!” Naruto hô to.

Tôi được sát còn ở một bên thêm mắm thêm muối đứng dậy, vỗ vỗ vai Sasuke. “Đi thôi! Sasuke-kun, muốn được hạng nhất thì phải chiến đấu.” Lại nhìn về hướng Naruto “Còn có, thỉnh Hokage-sama tương lai không cần nỗ lực, tên nhóc này cần phải được dạy dỗ. ~~~” Tôi hướng về phía hắn giơ ngón tay cái lên, làm trạng thái FIGHTING!

Naruto đỏ mặt. “Thôi, em... nhất định sẽ lưu tình cho. Ha ha ha ha ~~~” Ngây ngốc nở nụ cười, tay xoa xoa kiểu đầu con nhím của mình.

Sasuke hung hăng trừng mắt, liếc nhìn tôi một cái.

Tôi không thể gọi là buông tay, nhóc con, em cho rằng bây giờ chị đây còn thể sợ em sao. Kỳ sinh lý tháng này đã qua rồi... Làm sao còn có thể để cho nhóc tiếp tục ở trên đầu chị đây tiếp tục làm xằng làm bậy! Cười ở trên đầu chị chứ.

Hướng hồ, cậu bé gọi là Uzumaki Naruto này thật sự rất thú vị nha.

“Như vậy thì Remon muốn cùng với nhóm ta đi tìm đó sao?” Kakashi đem quyển sách “Chiến thuật tung tăng” hay còn gọi là “Thiên đường tung tăng” hay còn được gọi là “Come come Paradise” (Editor: Vãi cả tựa đề quyển sáchv) để vào trong túi, nhìn tôi.

Tôi gật đầu “Đương nhiên.” Khó có thể được nhìn thấy ngoài ‘bộ dáng không được bình thường’ của Sasuke khi ở nhà.....

Có điều...

“Kakashi, làm ơn dùng phân thân của người, giúp ta đem đồ về nhà đi.” Nửa lưu manh.

Kakashi bắt đầu tiếp nhận ‘thỉnh cầu’ của Remon, phân thân chính mình ra. Để cho dạng phân thân rời đi!

Tôi vô cùng happy happy happy đi theo phía sau Kakashi.

“A, Sasuke, người đừng đắc ý, ta rất nhanh sẽ vượt qua người!”

“Hừ! Ngu ngốc!”

..... Ngồi ở bên bờ, trên mặt cỏ mềm mại, dựa vào thân cây, thả lỏng. Không nghĩ tới Sasuke thế nhưng lại bị nhóc Naruto tràn đầy nhiệt huyết lôi kéo. Vì sao, tôi cảm thấy giữa bọn họ có gian tình với nhau.

NO NO NO! Tôi cũng không phải là hủ nữ nha. Hướng hồ, Sasuke vẫn là em trai của tôi!

“Này, Kakashi! Làm thầy thật vất vả đi. Nhất là khi gặp được một tên nhóc kiêu ngạo giống như em trai của ta, còn có tên nhóc Naruto này nữa. Hi hi!” Nghiêng đầu, cười ha ha chỉ hướng giữa sông, một bên thanh khiết, một bên âm ỉ, hai người kinh khủng đối chọi nhau!

Kakashi nhìn ba người học trò của hắn, trên mặt hiện lên thần sắc bắt đầu dĩ nhưng lại rất tự hào. “Quả thật rất vất vả! Nhưng mà..... nhìn bọn họ làm cho ta như nhìn thấy chính mình năm đó!”

“?” Tôi nghi hoặc, hai tay tạo thành chữ V ở trên đỉnh đầu, ngoắc ngoắc hai ngón tay “Người nói là người trước kia cũng giống với Sasuke, đều kiêu ngạo sao?”

Kakashi nhìn đến bộ dáng của tôi nhất thời phá ra cười. “Ha ha ha ~ làm ơn đi, đừng đùa! Ta cũng không phải là người kiêu ngạo...”

“Hừm... Vậy mà lúc ở trong âm bộ, ta có nghe nói, thời kỳ phong lưu của người đều có thể được viết ra thành sách, phần lớn nữ giới đều từ nơi này xếp hàng ra tới tận biên giới Konoha, nhưng người đầu nhất quyết từ chối. Còn có người nói nếu không phải người thì cả đời này không lấy chồng!!! Chắc chắn, hạ thủy, hạ thủy a.”

“Em trai kiêu ngạo nhà nhóc lúc đó cũng chẳng phải...”

“Đó là do nhân cách sức quyến rũ của em trai ta rất cao, không có người có khả năng ngăn cản. Huống chi, hắc chi mới có mười hai, yêu đương quá sớm! Nhưng mà ngươi... Ờ đã hơn hai mươi, còn chưa có được một mối tình duyên ái nào hết, uống cho nhân duyên của ngươi tốt đến như vậy.”

“Nhóc là đang ghét bỏ ta sao?”

“Ngươi làm sao mà biết ~~~”

“.....”

.....

Trên bờ thường xuyên truyền ra tiếng cười không ngừng, Naruto ngừng tay, nhìn về phía bên bờ, đưa tay vỗ vỗ Sasuke ở một bên.

“Cái gì?”

Naruto vươn tay chỉ hai người đang vui vẻ nói chuyện ở trên mặt cỏ. “Này Sasuke, chị ngươi cùng Kakashi-sensei thân thiết với nhau đến vậy sao, nói chuyện vui vẻ đến như vậy, rất ít khi Kakashi-ensei ở cùng với phụ nữ, mà lại ở với khoảng cách gần như vậy.”

Sasuke thuận thế nhìn lại, khoảng cách rất xa, hoàn toàn không thể nghe được hai người bọn họ đang nói gì, nhưng có thể nhìn thấy Remon thường xuyên lấy tay che miệng cười, có thể suy đoán được hai người bọn họ vô cùng vui vẻ!

Không biết vì sao, trong lòng Sasuke cảm thấy có chút phiền chán.

“Không biết!”

“Nhưng không phải chị ấy là chị của ngươi sao?”

Naruto lại quấy rầy hỏi Sasuke. Cẩn thận suy nghĩ lại, hiểu biết của hắc về Remon thật sự ít đến mức đáng thương, ngay cả cô ấy thích cái gì, ghét cái gì, hắc cũng hoàn toàn không biết gì.....

Ghé mắt nhìn phía một bên, bộ dáng hai người hòa hợp nói chuyện vui vẻ với nhau, thật sự rất chói mắt!!! Gắt gao nắm chặt hai nắm đấm!

“Sasuke, chị ngươi có phải hay không sẽ trở thành sư mẫu của chúng ta?”

Lời nói của Naruto giống như một quả bom nổ tung ở trong lòng Sasuke! Hắc không được, hắc tuyệt đối không cho phép!

Cô ấy... Remon chỉ có thể là của hắc!

Hoảng hốt! Rối loạn! Vì sao hắc sẽ có ý nghĩ muốn độc chiếm Remon.....

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Mặt trời chiều ngã về hướng tây... Cái bóng bắt đầu kéo thật dài ra.

Từng bước từng bước một, chậm rãi tiến về phía thôn. Cả hai phương diện thể xác và tinh thần đều đã sẵn sàng rồi đến tới cực hạn, điều này làm cho tôi hận không thể ngay bây giờ liền nằm xuống đất lăn ra ngủ, nhưng đau đớn ở phần eo vẫn duy trì sự thanh tỉnh cho tôi. Thật sự phải nhe răng trợn mắt.

Cái tên phản nhẫn chết tiệt kia, hắc thật sự rất đáng giận. Thế nhưng lại tấn công vào phần eo yếu ớt mềm mại của phái nữ!

TNND! Tôi chính là chỉ đơn giản cho hắc một đao kết liễu, có phải đã quá tiện nghi cho hắc rồi không!

Nếu sớm biết như thế thì tôi đã hung hăng cho hắc 17, 18 nhát rồi. Khi không lại cho hắc một đao sớm đi gặp Thượng Đế, hay thật!

A... Vì sao đoạn đường vốn rất ngắn lại trở nên dài như vậy. Đã đi thật lâu như vậy, lại vẫn như cũ không nhìn thấy cửa lớn của Làng Lá!

Không biết trong khoảng thời gian tôi rời đi, tên nhóc Sasuke kia ở nhà có ngoan ngoãn hay không... Hắc hắc là sẽ không ngoan ngoãn nghe lời tôi nói, bình thường khi có mặt tôi, phần lớn tôi đều phải dùng sức mạnh để cưỡng chế. Hiện tại tôi đi mất, hắc nhất định sẽ ‘độc quyền lên nắm đầu’, bằng không hắc sẽ không gọi là Sasuke!

Thờ dài, vì sao đôi khi tôi đột nhiên sẽ cảm thấy mình lại thất bại ở phương diện làm người chị thế này! Buồn bực cúi đầu... Lão đảo đi tới.

“Này! Đáng về này của ngươi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đu đưa người về đến nhà thì đột nhiên có một âm thanh từ phía trước vang lên

Tôi sững sốt, là âm thanh của Sasuke! Kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy vị tiểu thiếu gia nào đó đang ở trước chỗ sườn núi, tay chống nạnh, một mặt khinh bỉ nhìn tôi!

“Sasuke..... Sao em lại tới đây?”

Đáng tiếc, Sasuke không có trả lời câu hỏi của tôi, liền một mạch đi thẳng tới trước mặt tôi. Đợi chút... Thằng nhóc này khi nào thì đã cao bằng tôi rồi!!!

“Ta đang hỏi ngươi, bộ dạng này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ngữ khí Sasuke vô cùng kịch liệt, híp mắt xem xét Remon, chỉ thấy quần áo trên người cô ấy thì bẩn hê hê, không nói đến có chút rách tung tóe, trên cánh tay thì không hề thiếu vài vết trầy da nhỏ. Nhưng tư thế đi đứng kia của cô ấy thì đặc biệt quái dị, một bàn tay thì còn đặt ở trên phần eo.....

Bị Sasuke đột nhiên xuất hiện khí thế mạnh mẽ làm cho dọa người, tôi lập tức trả lời “Chị... Chị... sợ ý, sau đó bị cái tên phản nhẫn chết tiệt kia tập kích!”

Giây tiếp theo, chân đột nhiên rơi vào khoảng không. Tôi đã bị Sasuke chặn ngang bẻ gãy.

Theo bản năng sợ sẽ bị rơi trên mặt đất, tôi nâng tay ôm cổ Sasuke. “Này, em làm gì!”

Sasuke dùng loại ánh mắt “Ngươi là đồ ngốc sao?” để nhìn tôi. “Nơi này còn cách Konoha khoảng hơn 1km nữa, với tình trạng này của ngươi, ngươi nghĩ mình còn thể đi được trong bao lâu?”

Một kilômét?

Tôi rụt lui cổ, coi như hết!!! Tôi còn không miễn cưỡng chính mình, thật sự không thú vị tí nào... Có người vận chuyển miễn phí vẫn tốt hơn!

Nhưng.....

“Vậy thì em cũng không cần phải ôm lấy chị a!”

“Ôm thì như thế nào? Lại ngại này ngại kia, ngươi tự mình trở về đi!” Sasuke không lưu tình chút nào trừng mắt nhìn tôi liếc mắt một cái!

“A, đừng! Thiếu gia. Chị sai lầm rồi, ôm đi, ôm đi... Như vậy thì chị sẽ thoải mái...”

“.....”

Cái gì chứ! Tôi ở trong lòng thâm oán, chờ thất lưng của chị đây tốt lên, chị sẽ làm đồ ngọt dạng viên một tuần!

Đứa nhỏ này thật sự là càng lớn càng không đáng yêu!!!

Đặc biệt từ sau lần sinh lý của cô trôi qua, thằng nhóc này lại càng ngày càng kiêu ngạo, có khi thậm chí cũng không đem cô để vào trong mắt!

Nghĩ đi nghĩ lại thì lại càng cảm thấy ủy khuất, cô vẫn thích Sasuke bánh bao hay thừa ‘dạ vâng’ kia nhiều hơn, thật đáng yêu! Hiện tại bây giờ... Thật sự không hề cho cô chút mặt mũi nào! Còn xâm phạm đến tôn nghiêm làm một người chị của cô. Q_Q

Vươn tay, đáng người đứng thẳng, cùng bộ ngực đã trở nên rắn chắc. Ngoài ý muốn phát hiện ra... Thằng nhóc này thể nhưng có chút men-li, vì sao lúc trước lại không phát hiện ra!

Cảm giác tò mò sau đó lại chột chột...

“Remon... Nếu ngươi còn tiếp tục chột chột, ta liền sẽ quăng ngươi xuống dưới!” Âm thanh ầm ầm phản nộ của Sasuke truyền vào trong tai tôi!

“Đưa vào cái gì!!!! Chị là chị của em, chỉ chột em có vài cái cũng không được sao? Nếu em dám làm như thế với chị chính là bất hiếu!”

“..... Ngươi không phải là mẹ!”

“Là chị đã nuôi em khôn lớn, cho nên chính là bất hiếu!!”

Đối với việc Remon ‘già mồm át lý lẽ’. Sasuke đã sớm thấy nhưng không thể trách, sòng phẳng ngâm mồm lại, lại không nói chuyện.

Thấy Sasuke lại không thèm để ý tới tôi, trong lòng bắt đầu rầu rĩ hơi bực bội lên, chu miệng, đầu xoay sang một bên!

Nhìn thấy phản ứng của Remon, Sasuke vừa lòng, nơi khóe miệng gợi lên một chút độ cong.

“A~~~~~”

Vàng trắng non uốn cong vô cùng tuyệt vời treo ở giữa bầu trời, đầy những ngôi sao bao xung quanh vàng trắng non...

Trong nhà của gia tộc Uchiha truyền ra tiếng thét chói tai đến nỗi làm cho sao ở trên trời cũng phải liên tục lóe lóe lên. Ghé đầu lại đây nói nhỏ, muốn nhìn thử một chút không?

“Em... Em... Em... Không thể nhẹ chút sao?” Tôi vẽ mặt cầu xin nhìn Sasuke đang giúp giúp tôi xoa thuốc ở phần eo. “Đau~~~~~” Tình trạng đau khổ cầu xin, rung rung nước mắt ở vùng hốc mắt xoay chuyển.

Sasuke bắt đầu đi, chậm rãi nhẹ nhàng một chút.

Sau khi bôi thuốc xong, thì đỡ chị gái nhà mình lên trên giường nằm. Dọn dẹp này nọ một chút, chuẩn bị rời đi!

Tôi một phen giữ chặt tay Sasuke, nhìn biểu cảm khuôn mặt hắn không chút sắc thái nào, dạ thưa mở miệng. “Sasuke... Em tức giận?”

“Không có!” Hoàn toàn ở ngay tại chỗ bác bỏ.

“-||.....” Tôi cũng không biết nên nói cái gì! Nếu như hắn đã không thừa nhận, tôi cũng không cần phải tiếp tục quấy rầy hắn gì đó nữa!

Nói tay, lùi đi vào trong ổ chăn, toàn bộ đầu đều đem rút vào trong chăn!

Thật lâu sau... âm thanh của Sasuke xuyên thấu qua tấm chăn, truyền vào trong tai tôi!

“Ngày mai... Ta muốn tham gia cuộc thi Trung Nhẫn (Chunin)!” Tiếng nói vừa dứt “Rầm” một tiếng là âm thanh đóng cửa phòng tôi.

Thằng nhóc này... Nhanh như vậy liền tham gia cuộc thi trung nhẫn! Bất quá... tôi nhưng lại nở nụ cười... Không hổ danh là em trai tôi.

Thôi thôi! Ngày mai sớm thức dậy, chuẩn bị cho hắn một bữa sáng thật phong phú đi!

Hàm chứa ý cười, tôi nhắm mắt ngủ và bay vào trong giấc mơ!

Vòng thi thứ nhất của cuộc thi Trung Nhẫn chính là thi viết... nhóm Sasuke toàn bộ đều thông qua, sau đó đối mặt với bọn họ là vòng thi thứ hai... Khu rừng chết... Trong vòng năm ngày, các đội đã thông qua vòng thi thứ nhất, phải chiến đấu để tranh giành hai cuốn bí kíp ‘Thiên thư’ hoặc ‘Địa thư’, phải cướp giật các tổ viên mới có cơ hội tiến hành vòng đấu loại: một đấu một...

Mặc áo giáp Konoha, quần áo bình thường giờ đây đã theo nề nếp tác phong kỷ luật cùng với băng đeo trên trán!

Tôi đứng ở bên cạnh Hokage Đệ tam, nhiệm vụ hôm nay của tôi chính là phụ trách bảo an!

Xem giữa sân, cả người Sasuke không ít thương tích, tôi đau lòng... Ở trong ‘khu rừng chết’ đến tận năm ngày, khẳng định vô cùng khổ sở, dù sao khi tiến vào vòng thi thứ hai mọi người đều phải bắt buộc ký vào bản cam kết ‘không chịu trách cho bất kỳ cái chết của một ai.’

Không có cái gì gọi là ‘người lương thiện’ cả! Đó chính là một nơi có tên gọi là ‘cá lớn nuốt cá bé’!

Đáng giận! Là tên khốn nào đã đem em trai yêu dấu bảo bối của tôi đánh thành ra như vậy!!!

Đột nhiên, tôi cảm giác được một cỗ ánh mắt ghê tởm làm cho người ta khó chịu, đang nhìn chăm chăm dừng ở trên người tôi... Tôi hơi nghiêng đầu, một ông chú tóc dài buộc đuôi ngựa, khóe miệng mang theo tươi cười làm cho người ta cảm thấy không thoải mái. Tôi nhìn lại... hắn càng ra vẻ hung phần hơn! Độ cong khóe miệng còn cao hơn nữa mới ghê ấy chứ.

Chán ghét đem ánh mắt thu hồi, tiếp tục nhìn về phía giữa sân!

Cái tên biến thái này... Chỉ với cái nhìn của hắn đều ảnh hưởng đến việc thèm ăn của tôi!!!

“Khụ... Khụ... Khụ...” Cùng với một trận âm thanh ho khan. Gekkou Hayate đi vào giữa sân đấu, bắt đầu tuyên bố những hạng mục của cuộc thi...

Tôi chăm chú nhìn chặt chẽ vào trên người Sasuke, phát hiện hắn thường xuyên đề phần cổ phía bên trái của mình... Mà ở phía sau là một khuôn mặt đầy lo lắng, sốt ruột của Sakura...

Tôi hơi nhíu mày, đây rốt cuộc là sao? Đã phải chịu thương vô cùng nghiêm trọng sao?

“Cuộc thi bắt đầu.” Sau khi Gekkou Hayate tuyên bố, cuộc thi chính thức bắt đầu!

Trong nháy mắt, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên phía trên màn hình!

“TING”

Trận đấu đầu tiên, đấu trận đấu nhân viên xuất ra!

Uchiha Sasuke vs Akado Yoroi!!!

Trận đấu chính là Sasuke, ngay cả một chút cơ hội để thở cũng đâu không có.

Nhìn người thiếu niên đứng ở trên sân!

Tôi lấy lại bình tĩnh.

Phải tin tưởng Sasuke, không phải sao?

Mà khi nhìn đến Sasuke mệt ngã ngồi xuống dưới. . .

“Bịch.” Kakashi xuất hiện ngay tại phía sau Sasuke, để cho hắn ngã tựa vào đầu gối của mình.

Tôi rút cuộc không thể tiếp tục lạnh nhạt đứng yên tại chỗ nữa!

“Sasuke.”

Tôi lo lắng lao thẳng xuống dưới.

“Remon. . . Remon!” Âm thanh Sasuke có chút hữu khí vô lực!

“Em đừng nói chuyện. . . Để chị mang em đi nghỉ ngơi một lát!” Đội quân y trợ giúp ôm lấy, nhìn về Hokage Đệ Tam ở phía sau trên khán đài. “Thật sự xin lỗi, Hokage-Sama!”

Hokage Đệ Tam gật đầu.

Tôi hướng về phía ông ấy cười cười, chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút, Remon-chan! Đi theo ta một chút! Sasuke trên người bị hạ chú ấn! Cần phải được xử lý!” Kakashi nghiêm túc nói với tôi!

Nhớ tới trận đấu trên đường, trên người Sasuke đột nhiên xuất hiện ra những dấu ấn màu đen.

“Được!”

Kakashi từ trong tay tôi cùng đội quân y đỡ lấy Sasuke. . .

Cùng rời đi!

.....

Trong một căn phòng kín mít, Kakashi vẽ ra một trận bát quái, yêu cầu Sasuke cởi áo ra, ở trên người hắn viết đầy những phù chú kỳ lạ!

“Sasuke, phong ấn ‘Phong Tà Pháp Ấn’ này chỉ có thể tạm thời khống chế được chú ấn của Orochimaru. Tuy nhiên, em hãy nhớ kỹ, thuật phong ấn còn phụ thuộc vào ý chí của em, nếu như không tự tin vào sức mạnh của bản thân, một khi ý chí của em bị lung lay thì ấn chú đó sẽ lại bộc phát thêm một lần nữa!” Kakashi hướng Sasuke dặn dò!

Tôi đứng ở một bên, tuy rằng trong lòng có rất rất rất nhiều vấn đề thắc mắc và muốn hỏi, đầu tiên, ấn chú của Sasuke từ đâu mà ra, còn cái tên Orochimaru là tên nào, vì sao hắn lại ra tay như thế này với Sasuke. . . nhưng. . . Tôi lại không thể xen ngang vào lúc Kakashi đang tập trung tinh thần viết những chữ phong ấn! Chỉ có thể đành phải đợi sau khi xong nhẫn thuật, thì mới có thể hỏi được.

Kakashi bắt đầu kết ấn “Phong Tà Pháp Ấn!”

Tay Kakashi đè lại trên chú ấn, ở trên cổ vai trái của Sasuke

“A ~~~~~” Sasuke thống khổ kêu ra tiếng!

Tôi đau lòng nắm chặt hai nắm đấm lại để ở trước ngực. Vô cùng lo lắng nhưng lại không biết nên làm cái gì!

Nhìn toàn bộ phù chú ở trên người Sasuke đều dời hết lên bao quanh giữa chú ấn!

Sasuke cũng bởi vì vậy mà mặt mũi hôn mê bất tỉnh!

Tôi tiến lên, ôm Sasuke sắp sửa ngã xuống đất vào trong ngực, nhìn khuôn mặt hắn tái nhợt, hai mắt tôi đều đầm lệ rung rung.

“Kakashi... Sasuke... Sasuke không có việc gì đi!!”

Kakashi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng như vậy của Remon... nhìn thấy Remon như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn đến... Ngồi xõm xuống bên người cô, vỗ vỗ bả vai Remon. “Yên tâm! Không có việc gì!”

“Thật vậy chăng?”

Đau lòng cọ cọ mặt của Sasuke!

“Ừ!” Kakashi vươn tay lau đi hai hàng nước mắt trên khuôn mặt của Remon.

“Ha ha... Kakashi, không nghĩ tới phong ấn ‘Phong Tà Pháp Ấn’, người cũng đã học xong!” Một âm thanh khàn khàn truyền đến.

Tôi cùng với Kakashi kinh ngạc, nơi này đã bị hạ phong ấn, hẳn là không thể có người đi vào. Quay đầu lại!

Một người đàn ông như rắn từ trong chỗ tối đi ra.

Là cái tên nam nhân kia... Là cái tên nam nhân đã nhìn chăm chăm vào tôi khi nãy!

“Orochimaru!” Kakashi lập tức cảnh giác đem Remon cùng Sasuke thủ hộ ở sau người!

Nghe được ‘ba từ Orochimaru’, tôi kinh ngạc. Hóa ra hẳn chính là kẻ đã hạ chú ấn trên người Sasuke!

“Cái tên chết tiệt kia, người muốn làm gì với Sasuke!” Tôi hướng về phía Orochimaru rống giận.

Orochimaru cười “Ta cần hắn, Sasuke-kun là thể xác tốt nhất mà ta coi trọng... cùng với cặp mắt Sharigan kia...”

Trong lòng tôi cả kinh... Tên nam nhân này là coi trọng huyết kế của gia tộc Uchiha!

Tôi nở nụ cười lạnh “Người cho rằng mình sẽ đến gần tiếp cận được Sasuke sao? Ta sẽ không để cho người đạt được mục đích!”

Hai tròng mắt biến thành màu đỏ... ba dấu phẩy xuất hiện!

Nháy mắt... Cảnh sắc xung quanh biến hóa.

Orochimaru nhìn đôi mắt của Remon.

“Ta thật sự cũng rất muốn đem đôi mắt của người đoạt lấy. Thượng nhãn đặc biệt của Konoha, một người sống sót khác của gia tộc Uchiha, Uchiha Remon!” Nói xong thì hắn vươn đầu lưỡi của mình ra.

Bộ dáng ghê tởm kia thật sự khiến tôi không thể chịu đựng thêm được nữa!

“Bụp.” Orochimaru tiêu thất...

“Sasuke-kun sẽ đến tìm ta... Hắn cần sức mạnh, mà ta có thể cho hắn! Bất quá, ta nghĩ cô cũng sẽ đến thôi, Remon-chan!”

Âm thanh âm trầm vọng lại giữa không trung!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

“Ừng ục...”

Nhìn nôi trứng màu vàng đang sôi ừng ục... Ôi, chỉ cần nhìn thôi mà đã có cảm giác vô cùng thèm ăn.

Thêm vào một chút nước tương, một chút gia vị... Mùi hương lập tức liền bay tỏa ra.

Bởi vì nguyên nhân đặc biệt, cho nên cuối cùng cuộc thi Trung Nhẫn (Chuunin) phải tạm hoãn trong vòng một tháng.

Mà Sasuke thì vừa mới có thể hoạt động trở lại, liền mãnh liệt yêu cầu Kakashi tiến hành đặc huấn. Vì thế... Trong ba ngày này, hai người kia ăn, ngủ, nghỉ bên ngoài như chuyện đi chơi dã ngoại đã là một chuyện vô cùng bình thường.

Mà tôi, gần đây cũng trùng hợp không có nhiệm vụ nào mới... Rảnh rỗi ở trong nhà, mỗi ngày đều chuẩn bị ba bữa trong ngày cho hai thầy trò người kia.

Gắp một mảnh nhỏ lên cho vào trong miệng.

OH YEAH... Bravo. Chính là hương vị này, nhất định Sasuke cùng Kakashi sẽ thích cho mà coi!

Đợi chút..... Tôi dùng động tác trong tay!

Vì sao tôi có cảm giác mình như một người mẹ thế này.

Nuôi dưỡng đến tận hai đứa trẻ?

Bị ý nghĩ điên rồ của mình một hồi rét lạnh chạy qua.

Remon đập vào đầu một tí, phải đem ý tưởng vô cùng “kỳ diệu” này quảng sang một bên!

Cầm lấy hộp đựng com ở một bên lên, đem tất cả đồ ăn xếp vào trong.

Cởi tạp dề, với lấy quần áo mặc ở nhà đem đi thay, mang giày vào, thẳng tiến đến nơi huấn luyện bí mật của bọn họ!

Đi tới đi lui, một luồng sát khí mãnh liệt tự tiện tràn ngập vào không gian xung quanh!

Là ai?

Tôi dừng lại bước chân, là từ phía trước truyền đến!

Một cái màu đỏ đầu xuất hiện trước mặt tôi... Là người lần này bằng tốc độ nhanh nhất ra khỏi “khu rừng chết”!

Là cậu chủ nhỏ của Làng Cát, Gaara của sa mạc... Cũng chính là đối thủ tiếp theo của Sasuke.

Làm sao mà cậu ta lại có thể ở trong này? Thăm dò đối thủ à?

Lần đó, cuộc quyết đấu một đấu một, tôi bởi vì lo lắng cho Sasuke mà không có trở về xem xét trận đấu. Thực lực của cậu bé này ra làm sao? Tôi hoàn toàn không biết...

Bộ dạng sát khí như mây mù kia của cậu ta...

Tuyệt đối không hề giống bộ dáng của một đứa trẻ... Bất quá thân là một Ninja, còn chưa sớm thành thực, mà đã xảy ra ‘tình hình khách quan’ như thế này... Đúng không nhỉ?

Lại bước chân đi, cùng với cậu ta thoáng đi ngang qua... Trong nháy mắt, tôi cảm nhận được ánh mắt của cậu ta đang dừng lại ở trên người tôi.

Mà tôi cũng không rảnh tới mức tìm hiểu lý do vì sao cậu ta lại nhìn tôi.

“Này, hai anh trai trẻ liều lĩnh kia, tới giờ ăn com rồi, ngừng lại đi, đi lại đây nghỉ ngơi một chút đi!”

Remon giơ hộp đựng com trong tay lên, hướng về phía một cao một thấp kia chào hỏi!

Kakashi thu hồi tiểu thuyết H cầm trẻ em dưới vị thành niên vào trong người, ánh mắt mị thành trắng lười liềm, đi lên tiếp đón tôi.

“A ~ a ~ Remon-chan cuối cùng cũng đã tới, ta đã muốn chết đói tới nơi rồi đây này, hôm nay ăn cái gì vậy?” Nói xong liền vươn tay muốn cướp đi hộp đựng com trong tay tôi!

“Ai ~ ai ~ ai ~”

Tôi đem hộp com giấu ra sau lưng, chỉ vào Kakashi nói: “Thật sự quá là thiếu sót mà, người là lão sư đây... Đi rửa tay cho ta, người nhìn đi, vẫn là Sasuke có tự giác hơn...” Tôi chỉ chỉ vào “cậu chủ nhỏ” ở một bên đang tự giác rửa tay.

Kakashi buồn bực nắm lấy đầu tóc bạc của mình vò tới vò lui.

“Nhanh đi... Đừng có ở đó mà ngược đãi tóc của mình, nó cũng đã đủ rồi rồi.” Tôi rất không cho hấn chút nể nang nào mà cứ tiếp tục “gào thét”.

Kakashi thở dài, hướng về phía bên Sasuke đi đến!

Tôi vừa lòng gật gật đầu, từ sau lưng đưa ra đằng trước một túi gói đồ ăn vô cùng hoành tráng, để ở trên đất.

Lấy ra những hộp đồ ăn đã được đóng kỹ lại, đem chúng mở ra, lại chuẩn hai bộ đồ ăn (bao gồm chén, đũa, nĩa, muỗng...) để ở hai bên!

Hai người đi rửa tay kia cuối cùng cũng đã đi tới, ngồi xuống ở một bên.

“Com trưa của ngày hôm nay là cà chua xào trứng, cá thu nướng muối, măng xào với bao tử, cá hương với thịt băm, đậu hũ đường giấm, cà tím ngâm tương, thịt bò đun cách thủy. Sao nào, có phải rất mê hoặc người không, có phải rất thèm ăn không!” Tôi cười cười đối với thầy trò hai người này nói.

“Ừ, quả thật rất hấp dẫn, khiến cho người ta thèm ăn đâu!” Kakashi cầm lấy phần của mình, bắt đầu gật gật đôi đũa.

Sasuke cũng ngoan ngoãn bung hộp com lên, bắt đầu cầm lấy đũa!

Mà khi Sasuke nhìn đến trước mặt Remon không hề có hộp com nào, có lúc thì ngẩn người. “Vì sao không cùng hai người chúng ta ăn?” Sasuke phát biểu ý kiến bất mãn của mấy ngày nay trong nội tâm ra.

Giữa buổi huấn luyện, mỗi lần đến đây, cô ấy đều chỉ mang đồ ăn cho hắn cùng với Kakashi-sensei. Khi hỏi cô ấy, thì cô ấy lại nói là mình đã ăn qua rồi.

Nhưng... Vì sao luôn không nhìn thấy cô ấy béo ra tí nào vậy.

Lời nói của cô ấy thật sự rất đáng nghi, toàn thân ngay cả một chút thịt cũng đều không có.

Đối với ánh mắt chất vấn của Sasuke, tôi cảm thấy hơi chột dạ một chút.

Mấy ngày nay tôi cũng chưa có một hạt com nào vào bụng, bởi vì gần đây dạ dày có chút không được thoải mái, ăn cái gì cũng đều không có khẩu vị, cho nên sức ăn đột nhiên lại DOWN đến cực điểm. Mỗi lần nấu nướng đồ ăn, tôi đều tùy tiện ăn một hai miếng, liền cảm thấy trong bụng bắt đầu căng no. Một chút sự kiện nho nhỏ này tôi cũng đều không dám đi nói cho “cậu chủ nhỏ” biết, nếu cho hắn biết, hắn nhất định sẽ kéo tôi vào bệnh viện làm kiểm tra này nọ. Chỉ có trời mới biết tôi có bao nhiêu chán ghét với mùi vị của nước khử trùng trong bệnh viện...

Lần đó, khi chăm sóc cho Sasuke trong bệnh viện, tôi đã cố nhẫn nhịn thật lâu trong thời gian cho phép...

Lần này, nguyên nhân làm cho dạ dày đột nhiên bị “động kinh”, chính là bởi vì cái nước khử trùng ở trong bệnh viện kia tạo thành!

Tôi thông dong cười cười: “Chị thật sự đã ăn qua rồi, em nhanh ăn chút đi, mau ăn nhanh, để nguội sẽ không ngon nữa.”

Nhận đến ánh mắt không tin của Sasuke, tôi nuốt nước miếng.

“Sùm súp.”

“Rồn rộp.”

Kakashi nhanh chóng đưa lưng về phía chúng tôi, vùng lên, điên cuồng ăn như điên, thỉnh thoảng còn phát ra âm thanh khen ngợi, tán thưởng đồ ăn ngon!

Loại này bộ dáng, tôi cùng Sasuke đã thấy qua nhưng không thể trách. Khuôn mặt thật của hắn, đến cùng là như thế nào, nói thật, quả thật rất hiếu kỳ.

Mà tôi cùng với Sasuke cũng không phải là “bé yêu” hay tò mò...

Đột nhiên...

Một đôi đũa kẹp một khối cà chua xuất hiện ngay trước mặt tôi!

Tôi sững sốt một chút, ngẩng đầu, chỉ thấy Sasuke trừng mắt với tôi, bảo “Ăn!!!”

“Chị... Chị... đã ăn no rồi a.”

“Nguoi chưa ăn.”

Ngữ khí khẳng định của Sasuke làm cho tôi kinh hãi, ánh mắt nhất thời cũng bắt đầu mất tự nhiên.

Điều này, đã khẳng định cho khả năng suy đoán của Sasuke.

Chiếc đũa càng thêm đến gần đôi môi phàn nộn kia.

Tôi có chút buồn bực chu chu miệng, bộ dạng tôn nghiêm của người chị đâu rồi a!

Hé miệng đem cà chua ăn vào trong miệng, hương vị ngọt ngào ê ẩm lập tức ở trong miệng lan tràn.

Quả không hổ danh là tôi làm, hương vị vô cùng tuyệt vời như vậy nha. Tự kỷ nho nhỏ một chút.

Sasuke thấy thế, trong lòng thật vừa lòng, hắn gấp một khối đồ ăn khác để vào trong miệng. Hương vị đồ ăn của Remon vĩnh viễn đều không có người có thể bắt chước được.

Đột nhiên nhớ tới cái gì, tôi liền nhìn thấy Sasuke dùng đôi đũa mà tôi vừa mới dùng đến... Mặt Remon đỏ lên.

Này... Này... Mặc dù Sasuke là em trai của tôi... Ách!!! Nhưng... Nhưng...

“Làm sao vậy?” Đã nhận ra được ánh mắt của tôi, tên nhóc kia ngẩng đầu lên nhìn về phía tôi!

Phản ứng của tôi là nhanh chóng là lắc đầu, như lục lạc leng keng lắc qua lắc lại. “Không... Không có việc gì!”

“Ăn.” Hắn lại một lần nữa gấp một khối com nắm Mokugyo lên, đưa đến bên miệng tôi...

.....

“Chị... Có thể không ăn không?”

“Không thể!” Ngừ khí vô cùng cương quyết, không cho phép từ chối.

“Q_Q!!!” Đồ chết tiệt. Đồ chết tiệt... Tôi cắn giận há mồm ra, cắn khối com nắm Mokugyo kia.

Làm ơn đi, chị đây là chị gái của người nha, thằng nhóc chết tiệt kia... Cũng dám uy hiếp chị cơ đấy... Bất quá, tôi làm sao lại có thể sợ hắn kia chứ???

.....

Sau khi bữa ăn kết thúc, điều xảy ra tiếp theo chính là lại bắt đầu cuộc đặc huấn vô cùng nghiêm khắc. Lần này, tôi không hề giống như những đợt trước là thu dọn mọi thứ xong rồi rồi đi...

Mà là tìm một tảng đá nơi xa xa nào đó, dựa vào ngồi xuống!

Nhìn Sasuke đang nỗ lực hết mình cùng với liều mạng bắt đầu cuộc huấn luyện, tôi nở nụ cười! Hắn chính là nghiêm túc như thế đấy.

Sasuke thật sự đã trưởng thành rồi, không còn giống như lúc nhỏ thường hay bám vào phía sau tôi, thưa dạ bảo tôi Remon!

Hắn của hiện tại, lá gan càng ngày càng lớn, một ngày nào đó sẽ trèo lên trên đầu tôi ngồi cho mà xem.

Hơn nữa! Khoảng cách mà tôi đang suy nghĩ chắc sẽ còn không xa nữa đâu...

Nhìn hắn dần dần có ánh hào quang của chính mình, không còn là một người hay cô đơn u buồn nữa. Cậu bé kia hình như gọi là Naruto thì phải, Sasuke bắt đầu trở nên có ánh sáng, đều là nhờ cậu bé ấy nhỉ!? Lần sau nếu có gặp mặt nhất định phải cảm ơn cậu bé đó thật tốt.

Cũng đang bởi vì như thế, tâm tình đang vốn có của tôi cũng vì vậy mà dần dần buông lỏng xuống.

Nhưng... Vì sao... Có đôi khi... tôi sẽ cảm thấy... cô đơn như vậy nhỉ?

Tựa người vào trên tảng đá, ngửa đầu nhìn về phía bầu trời, khí trời trong trẻo nghìn dặm không mây.

Gió từ từ thổi tới!

Dần dần, cơn buồn ngủ bắt đầu “đột kích” tới.

A... Tôi nên ngủ một chút đi!

Remon dần dần khép ánh mắt lại, ý thức bắt đầu mờ mịt.

Đã thật lâu rồi tôi không hề tùy ý lại cứ muốn ngủ liền ngủ nữa, đã thật lâu lâu lâu lắm rồi... Lâu đến mức mà nó có thể khiến cho tôi có cảm giác hoài niệm như thế này.

[Tác giả: Lấy ngôi sao thứ ba xuống đếm... Con gái của ta... Đang ngủ!!!]

Màn đêm dần dần bắt tri bắt giác buông xuống.

“Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi, buổi sáng ngày mai tám giờ, vẫn ở chỗ này. Đêm nay, đi về nhà đi.” Kakashi chuyển hướng vừa nói.

Sasuke thở phò phò... Gật gật đầu, theo hướng ánh mắt của Kakashi nhìn qua.

Kính ngạc phát hiện Remon đang dựa người vào một tảng đá, thế nhưng lại là đang ngủ...

Cô ấy luôn ở tại chỗ này, không có rời đi sao?

Hắn toàn bộ chỉ lo tập trung vào huấn luyện, cho nên dĩ nhiên không hề phát hiện ra điều này!

Chết tiệt... Cô ấy không biết nếu cứ như thế này thì sẽ bị cảm lạnh sao?

Nhấn mảy lại, hướng chạy về phía bên người Remon.

Hắn ngồi xổm xuống muốn gọi cô ấy tỉnh dậy, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của cô, cuối cùng hắn không nổi lòng!

“Ngủ thật say sưa đâu, thật sự bỏ tay với con nhóc ấy, trong hoàn cảnh âm ỉ như vậy mà cũng có thể ngủ được, đã vậy còn rất yên tĩnh nữa.” Kakashi từ phía sau Sasuke xông ra... “Cần thấy hỗ trợ không?”

Sasuke theo bản năng khó chịu cự tuyệt một tiếng “Không cần.”

Hắn thật cẩn thận xoay người đem Remon ôm vào trong ngực. “Em có thể lo được!”

Kakashi thức thời vẫy vẫy tay, Uchiha Sasuke – em nhất định là một tên tỷ không, hiện tại hắn đã được tận mắt chứng kiến. “Như vậy thầy đi trước, em tự mình xử lý nhé.” Kakashi lập tức gờ hai tay kết ấn “Búp.” Thế là biến mất!!!

Sasuke cúi đầu nhìn người nào đó đang dựa vào trong ngực hắn, vùng chân mảy lập tức nhả lại như một ngọn núi nhỏ.

Vì sao lại nhẹ đến như vậy...

Quả nhiên, cái người này căn bản đều không hề đụng đến một hạt cơm nào!

Âm thầm tính toán, khi cô ấy tỉnh lại thì nên đề ra những nghi vấn nào rồi tính sổ đây. Một bên âm thầm tính toán, một bên thì hướng về phía nhà Uchiha đi đến!

“Ken két.” Hắn đẩy cửa phòng Remon ra!

Sasuke tiến đi vào, vô cùng cẩn thận đem người nào đó ở trong lòng mình đặt trên giường, cầm lấy chân đắp lên người cô.

Khi hắn đang muốn rời đi, đột nhiên có một đôi cánh tay vòng lên trên cổ hắn.

“Này, đừng lấy, đó là của tôi...” Trong lúc ngủ, cũng không biết nằm mơ thấy cái gì, Remon đã vô cùng kiên cường, kiên quyết kéo Sasuke xuống dưới.

“Phách.” Sasuke cứ thế mà thuận theo nằm úp lên trên người của Remon. ....

Trên môi đột nhiên có cái gì đó mềm mại va chạm, làm cho đầu óc Sasuke bị kích thích.

Hắn nhanh chóng lấy tay chống đỡ, rời khỏi người Remon, che môi mình lại. .... Hắn. .... Vừa rồi!!!

Trên mặt đột nhiên có cảm giác nóng rực...

Sasuke quay đầu nhìn về phía người nào đó vẫn như trước không hề có bộ dáng nào là sắp tỉnh dậy! Không thể không bội phục cô ấy có thể ngủ vô cùng ngon lành được. Thân là Ninja, thời khắc này hắn phải là bảo trì cảnh giác mới đúng. ....

.....

Dần dần, cứ tự nhiên như vậy mà ánh mắt của Sasuke lại hướng về trên đôi môi kia.

Đầu óc Sasuke rối loạn thành một cục, giống hệt như virus vậy đó!

Trên môi hắn còn lưu lại hương chanh nhàn nhạt... Hoàn toàn kích thích toàn bộ giác quan của hắn.

Môi của Remon... Thật mềm...

Chậm rãi, hắn không kìm được lòng mình, lại cúi người xuống, lại đặt môi mình lên trên đôi môi kia...

Vô cùng mềm mại như vậy... Há miệng khẽ nhẹ cắn cánh môi của cô, hương vị ngoài ý muốn so với cà chua còn tuyệt hơn.

[Tác giả... Nhị thiếu... Có loại so sánh này sao? Nói đi, vì sao lại muốn đi so sánh cùng với cà chua, người không sợ sau khi Remon biết, cô ấy sẽ chém người sao?]

“Ừm...”

Tiếng ngâm rất nhỏ nhưng lại khiến cho Sasuke ngay lập tức tỉnh táo lại.

Trời ạ! Hắn đang làm cái gì đây!!!

Remon... Thế nhưng là chị gái của hắn a! Hắn là đang làm sao...

Không thể tỉnh táo lại...

Sắc mặt hắn nghiêm trọng, lập tức đứng dậy nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Mặt trời càng ngày càng lên cao, ánh mặt trời cũng theo thế dần dần bắt đầu trở nên mãnh liệt, chiếu xuyên qua từng cửa sổ từng nhà.....

“Ủm...” Mắt cảm thấy hơi khó chịu giống như có gì đâm qua, tôi nâng tay che ánh mắt lại, chậm rãi mở to mắt ra...

Đồng hồ treo tường đã chỉ đến con số mười một này...

Tôi sùng sốt một chút, chỉ mới có mười một giờ đêm thôi a!

Thôi, cứ tiếp tục ngủ đi, vẫn còn sớm mà.

Remon xoay người nhấc chăn đem trùm lên đầu, để ngăn tia sáng ở bên ngoài vào...

1.....2.....3.....

Đợi chút... Ánh trắng có thể chiếu sáng mãnh liệt được như vậy sao? Vì sao lại có thể chất lượng được đến như vậy chứ, có thể đạt được tới cảnh giới chiếu chói mắt người ta?

“Lạch cạch.” Tôi đứng dậy một chút, nhanh chóng đẩy cửa sổ ra.

Ánh mặt trời chiếu sáng mãnh liệt làm cho tôi không thể không nheo mắt lại được...

Bây giờ đang là ban ngày a... Nói cách khác, hiện tại đang là mười một giờ trưa á???

“A ~~~~~” Gia tộc Uchiha lại một lần nữa phát ra tiếng hét kinh thiên động địa vô cùng chói tai!

Trời ạ, đến tốt cùng cùng tôi đã ngủ trong bao lâu? Bất quá... cũng chẳng có gì phải kinh ngạc đến vậy, dù sao thì tôi cũng đã từng có lần ngủ vên vện trong vòng ba ngày ba đêm, không ăn không uống gì hết. Thời khắc vinh quang ấy vẫn còn được ghi danh ở chỗ đó đâu.

Nhưng từ khi một mình tôi cùng với Sasuke sống với nhau, thì rất ít khi lại có được một giấc ngủ dài đến như vậy!

Bất quá... Giấc ngủ lần này tôi thật sự rất thích a.

Tôi nhớ được là ngày hôm qua mình đã dựa vào một tảng đá ở nơi Sasuke đang huấn luyện, nhìn Sasuke chăm chỉ tập huấn, sau đó liền cảm thấy hơi có chút buồn ngủ, cho nên liền ngủ một chút... Cho nên cứ thế mà đi vào giấc ngủ.

Sau đó thì... Chẹp chẹp... Hoàn toàn không có ấn tượng gì hết...

Bất quá phỏng chừng nhất định là Sasuke đã ôm tôi trở về!

Quên đi, vài quá trình này nọ này cũng không quan trọng lắm, trực tiếp không thèm chú ý nữa, không để tâm vẫn tốt hơn!

Quan trọng là cơm trưa hôm nay tôi còn chưa có chuẩn bị! Sasuke cùng Kakashi nhất định đang đói lắm đây.

Nhanh chóng rời giường, chạy vào trong phòng tắm, mở ra vòi sen, trực tiếp đứng dưới để dòng nước bao trùm toàn bộ cơ thể, thuận thế kỳ cọ cơ thể mình, cứ như thế này là chính mình có thể nhanh chóng tỉnh táo lại!

Rất nhanh, tôi đã kết thúc xong “lễ rửa tội”!

Dùng khăn lông đem toàn thân lau khô, sau đó quấn lấy lau mái tóc ẩm ướt, tùy tiện tìm lấy một chiếc áo sơ mi cùng với quần đùi mặc ở trên người, đi đến trước gương... Bắt đầu chà chà lau lau mái tóc.

Đợi chút.

Dừng lại trạng thái lau đầu điên cuồng của mình, mái tóc giờ đây đã rối loạn như chuồng gà, tôi đưa mặt lại gần gương.

Miệng của tôi vì sao lại hơi sưng lên thế này? Mặc dù cũng không thấy rõ, nhưng nếu như xem xét cẩn thận thì vẫn có thể phát hiện ra.

Tôi có chút buồn bực nắm đầu, chẳng lẽ trong nhà có côn trùng đi vào? Bị côn trùng cắn...

Rối rắm cầm lấy lược, đem tóc chải xuôi xuống, tùy ý để rồi tung phía sau.

Rồi sau đó nhanh chóng tiến vào trong phòng bếp, mở tủ lạnh ra, thái rau, bật lửa lên, nấu đồ ăn.....

Tốc độ kia có thể nói là không người nào có thể theo kịp.

Khi tôi làm xong, chuẩn bị mọi thứ đã thật tốt thì...

Tôi nhìn về phía trên đồng hồ treo tường, mười hai giờ đúng.

Tốt lắm, chỉ trong một giờ mà đã có thể hoàn tất từ việc rời giường đến làm cơm trưa, đủ thứ mọi loại chuyện công việc.

Lập tức thay giày đi ra cửa.....

.....

“Hừm.....”

“.....”

“Hừm.....”

“Này! Hatake Kakashi, người làm sao có thể dùng loại ánh mắt ghê tởm này nhìn ta!” Tôi hung hăng trừng mắt nhìn người nào đó đang ngồi ở bên cạnh tôi. Từ sau khi tôi đến đây thì vị Jōnin-sama (Thượng nhân) kia liền dùng ánh mắt kỳ quái bắt lương đó nhìn chăm chăm vào tôi.

Kakashi ái muội cười cười “Nha!!! Remon-chan... Có phải nhóc đang yêu đương gì đó không?”

“Khụ...” Remon bị một ngụm cơm làm sặc...

Nghe thấy Kakashi nói thế, tôi kinh hãi... Tình huống gì đây...

Ngay cả Sasuke ngồi ở một bên cũng một mặt khiếp sợ nhìn lên, bắt quá ánh mắt của hắn không phải là đang hỏi ai khác, mà là đang tra khảo trên người tôi.....

Nhìn thấy tôi ho khụ khụ khó chịu, tay hắn nhẹ nhàng vỗ vào phía sau lưng để cho tôi có thể thoải mái được một chút!

Sau đợt thở hổn hển như chó, tôi đưa mắt nhìn về phía đầu sỏ đã hại tôi sặc sụa đến như vậy. “Làm ơn đi, khó có được thời gian ta đi lại đây cùng các người ăn một bữa cơm, người cứ như vậy mà tiếp đón ta đấy à! Đồ chết tiệt.”

“Hi hi, nhóc chỉ cần thành thật khai báo ra là được rồi.”

Bị ánh mắt mong chờ kia của Kakashi nhìn, làm cho tôi cảm thấy không được tự nhiên. “Này... Ăn nói bậy bạ gì đó? Làm gì có chuyện ta yêu đương chứ.” Tôi đỏ mặt hết lớn lên.

“U... lấp bắp... chính là do thẹn thùng thôi.” Kakashi làm ra bộ dáng một mặt ông chú đáng khinh từ từ tiến đến bên người tôi. “Đừng thẹn thùng mà, nhóc cũng đã mười sáu tuổi rồi, cũng coi như đã trưởng thành được một nửa. Chuyện yêu đương này nọ đối với nhóc bất quá cũng chính là một chuyện vô cùng bình thường thôi, nhưng mà đối tượng là ai nha? Kihara? Iruka?”

Tôi lấy một tay chặn ngang, đẩy nhanh người nào đó đang dính sát vào người tôi. “Khốn khiếp, đừng có làm hư hình tượng của ta. Ta căn bản chưa từng yêu đương, làm sao sẽ có đối tượng, đừng có tự tiện ghép đôi ta với người khác.”

“Ngạ... Vậy thì vì sao miệng của nhóc lại sưng lên như vậy, chẳng lẽ đó không phải là hành động kiệt tác thân mật nào đó sao?”

“Đi chết đi, ta cũng không biết vì sao lại sưng như vậy... Khi vừa mới ngủ dậy thì đã bị biến thành như vậy rồi.” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi đem lời nói ra để bác bỏ ý kiến.

Lúc này chúng tôi, không một ai chú ý tới Sasuke đột nhiên cứng ngắc cả người....

Mà Kakashi thì chưa đến phút cuối thì chưa chịu ngừng lại, đột nhiên lại phe phẩy nở nụ cười. “Remon-chan, không phải là nhóc sẽ thích ta chứ.”

“Phách.” Không thể nhịn được nữa, như vậy liền không cần nhịn nữa, một chữ thập màu đỏ liền dán vào ngay trên cái ót của tôi.

“Cút.” Một quyền đập ngay trên mặt của Kakashi, mà Kakashi đang không ngừng cười trộm hoàn toàn thật sự không ngờ hẳn sẽ bị đập một quyền như vậy...

“Bốp...” Người nào đó đã được thăng thiên!

“Phi... phi...” Tôi tức giận lắc lắc bàn tay bé nhỏ đang đau đốn đau, nhìn về phía Sasuke. “Đừng để ý đến hẳn, em nhanh ăn chút gì đi, không phải buổi chiều còn phải tiếp tục huấn luyện sao? Để bụng đói cũng không tốt lắm đâu.”

“Ách..... Dạ!” Chỉ thấy hẳn nhanh chóng cúi đầu.

Mà tôi lại ngoài ý muốn nhìn thấy bên tai kia của Sasuke hoàn toàn đỏ hết lên. Làm sao vậy chứ?

Đang lúc tôi nghĩ muốn mở miệng ra hỏi...

“Bụp!” Một tiếng, một người đã ngồi xuống bên cạnh tôi. Một bàn tay đoạt lấy đôi đũa mà tôi đang cầm trong tay, đoạt lấy hộp thức ăn của tôi. “A... thật sự ăn rất ngon nha! Remon, tay nghề của em vĩnh viễn vẫn tài giỏi như vậy. Chị thật sự đã muốn chết đói rồi.”

Ngực khí sáng khoải như vậy vang lên bên tai tôi, một cái cánh tay dính sát quàng ngay cổ tôi... Cùng với một mùi hương ngọt ngào nhàn nhạt chui vào trong mũi tôi.

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu “Anko... Chị là phụ nữ, phải ra dáng của một người phụ nữ có được không?”

Anko ngồi xếp bằng xuống, không chút để ý gì đó ở trong miệng còn chưa nhai xong, miệng phồng đồ ăn lên nói. “...ong...ai...em...ững...ã...ết...ị...ó...ói...en...ư...ậy...ao.” (Không phải em cũng đã biết chị có thói quen như vậy sao.)

Lắc lắc đầu, cầm lấy một phần hộp đựng đồ ăn nhỏ đưa cho cô ấy. “Chị ăn đi.”

Nháy mắt, hai mắt Anko tỏa sáng lên nhìn tôi.

“Thật sao?”

Tôi gật đầu.

“A... yêu Remon chết đi được. Chụt!” Anko ôm lấy tôi, hung hăng hôn ở trên mặt tôi một cái, lấy hộp thức ăn bắt đầu điên cuồng ăn!

Cái tướng ăn kia..... Thật sự hồng bét rồi nhì?

Trời ạ! Tôi đỡ trán, không có lại tiếp tục nhìn cô ấy ăn nữa...!

“Remon... Người nhận thức cô ta?” Sasuke thật kinh ngạc nhìn ta, đối với việc tôi quen biết chủ khảo của vòng thi thứ hai, Sasuke ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

Tôi cười cười. “Anko trước kia có cùng ở chung với chị trong tổ đội, cùng nhau chấp hành rất nhiều nhiệm vụ, có thể nói Anko là bạn tốt của chị.”

Nói xong còn lôi kéo người nào đó còn đang đấu tranh với đồ ăn. “Anko. Đó là em trai của em – Uchiha Sasuke, chị đã từng gặp qua.”

“Ừ... chị biết, nhìn đến hẳn trong tư liệu thì chị chỉ biết... Hẳn là em trai bảo bối của em!” Anko gật đầu nói.

Đột nhiên, ánh mắt Anko nhìn đến chú ấn màu đen ở trên cổ Sasuke... Thần sắc nhất thời cứng ngắc!

Cô đều quên... Lần đó Orochimaru...

Đáng giận.....

Phát hiện sắc mặt Anko đột nhiên biến cứng ngắc.

Tôi ngăn người, ánh mắt của cô ấy là dừng lại ngay chú ấn ở trên cổ Sasuke!

Anko buông hộp thức ăn xuống, kéo kéo quần áo của tôi. “Remon, em có thể theo chị đi ra đây một chút không?”

Nhìn đến gương mặt nghiêm túc của cô ấy, tôi gật đầu đứng dậy.

Lúc này Kakashi – người đã bị đánh một cú cũng đã quay trở lại, tôi đối với Kakashi làm một cái mặt quỷ, cùng Sasuke nói một tiếng lập tức sẽ quay lại

liền, sau đó liền đi theo Anko rồi đi.

Đi đến một bên nơi bí ẩn nào đó.

Anko dựa người vào trên một khối tảng đá lớn nhìn nhìn tôi, muốn nói nhưng lại thôi!

“Có chuyện gì liền nói thẳng ra đi, Anko! Em nghĩ quan hệ giữa chúng ta không có gì cần phải giấu diếm”

Anko há miệng thờ dốc... Cả người có chút run nhè nhẹ!

Thấy thế, trong lòng tôi trầm xuống, ước chừng có thể suy đoán được tính nghiêm trọng của sự việc lần này!

“Anko, có phải chị biết được chút gì đó về chú ẩn ở trên người Sasuke không?”

Sắc mặt Anko có chút ngưng trọng gật đầu, vươn tay xoa xoa cổ của cô ấy!

“Người đã hạ ẩn chú trên người Sasuke... Người đàn ông kia... đã từng là sư phụ của chị.”

Tin tức này làm tôi có chút khiếp sợ!

“Là một trong ‘Tam ninja huyền thoại’ (Densetsu no Sannin)... Orochimaru!” Anko gắng gượng miễn cưỡng chế trụ sau gáy mình! “Mà chị... cũng là người bị sở hữu ẩn chú kia, là do tên phản bội kia đã để lại! Ẩn chú này, có thể cho người ta một sức mạnh vô cùng mạnh mẽ, nhưng cũng đồng thời nếu không không chế được ẩn chú này thì sẽ bị phản phệ... Sau đó sẽ đánh mất lý trí cùng từ vong... Chị cũng đã từng... Còn kém thêm chút nữa bởi vì không không chế được ẩn chú này mà lực lượng mà trở nên bùng nổ... Cái loại cảm giác này... Thật sự là...”

Về mặt Anko lộ vẻ thống khổ, tôi không thể nhìn được nữa, tiến lên ôm Anko... Nhẹ nhàng vỗ lưng cô ấy.

Hai người cùng nhau trầm mặc .....

Nghĩ đến ngày đó, khi Orochimaru rời đi, theo như lời hắn nói thì Sasuke nhất định sẽ đi tìm hắn, mà tôi cũng sẽ.....

Ánh mắt tôi sầm lại! Xem ra... Tôi có chuyện quan trọng cần phải lên vào hang rắn một chuyến rồi!

Tôi không thể để cho hắn có cơ hội dụ dỗ Sasuke...

Mục đích của Orochimaru chính là Sharingan của gia tộc Uchiha!

Tôi vươn tay sờ lên ánh mắt của mình...

Đôi mắt này, tôi cũng không sử dụng nhiều, kể từ sau lần va chạm kia, liền cứ vậy mà trở thành mắt thờ, nhưng... có lẽ bởi vì linh hồn thủy chung là một người đến từ nơi khác! Việc sử dụng Sharingan... tôi cũng không nắm bắt được bao nhiêu, nếu Orochimaru cương quyết muốn có được đôi mắt của tôi thì...

Thay một thân trang phục ám bộ, mặt nạ hồ ly kẹp tại trên đầu. Đã một năm rồi tôi không mặc lại bộ trang phục này đâu... Có chút hoài niệm nho nhỏ!

Đưa tay truyền đạt thỉnh cầu muốn ra thôn của tôi lên Hokage Đệ Tam

Nhìn về mặt lo lắng của Hokage Đệ Tam, tôi tự tin cười cười. “Hokage-sama, người yên tâm, con nhất định sẽ hết sức mình, tuyệt đối sẽ không xúc động xằng bậy. Con chỉ muốn là đi điều tra rõ ràng chi tiết về Orochimaru, cùng với mục đích lần này của hắn...”

Đệ tam nhìn người thiếu nữ nghiêm cẩn ngay trước mắt mình, hút một hơi thật dài trong cái tẩu của mình, hơi hơi phun ra sương khói...

“Sasuke có biết không?”

Tôi lắc lắc đầu, nếu để cho thằng nhóc kia biết, như vậy thì chẳng phải sẽ cùng tôi gây lộn cả buổi sáng sao...

“Con miễn cưỡng qua mặt nó, nói là phải đi tiếp nhận một nhiệm vụ cấp A, nhưng khi đến lượt trận đấu của hắn, con sẽ trở về! Cho nên Hokage-sama... Đừng đem con bán đi, làm ơn.”

Hai tay Remon tạo thành chữ thập, một mặt chân thành nói!

Đệ tam vẫy vẫy tay, thực lực của Remon, ông biết rất rõ và cũng hiểu được. Con bé thân là người của gia tộc Uchiha, đối với Sharingan cũng không có tầng lớp sử dụng sâu đi vào, thói quen của con bé là đao pháp, thể thuật. Lợi hại nhất vẫn là thuật che giấu do con bé phát minh ra, có thể che giấu vạn vật bên trong. Cho dù năng lực cao tới đâu, có thể nói liền ngay cả ông, cũng không thể phát hiện ra con bé ẩn nấp ở đâu. Cho nên, chuyện con bé muốn đi điều tra Orochimaru, ông cũng không phản đối! Huống chi, Remon bị đệ không... Aizzz... thờ dài. “Thôi, đi đi! Vạn sự phải cẩn thận mọi thứ!”

Tôi vui vẻ nở nụ cười “Cám ơn người, Hokage Đệ Tam!”

Đem mặt nạ đeo lên thật tốt.

Xoay người, nhảy ra ngoài cửa sổ!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Nhanh chóng di chuyển xuyên qua giữa rừng cây, cả người thở hổn hển, cái trán đã bị tầng tầng lớp lớp mồ hôi bịt kín!

Shit! Thực đúng là con mẹ nó, mình thật sự rất muốn chửi bậy ra khỏi miệng!

Một bàn tay đè vai trái lại... Cảm giác đau đớn đang kích thích đầu óc của tôi, máu thì đang chậm rãi chảy rươm rướm ra bên ngoài... Quần áo thì đã bị nhuộm đỏ hơn phân nửa! Thật sự vô cùng nhếch nhác!

Tên Yakushi Kabuto chết tiệt! Thế nhưng dám ám toán tôi, dao phẫu thuật của hắn để lại trên vai tôi một đường vết thương thật dài và thật sâu.....

Nhớ tới cái tên hồ ly bốn mắt kia... Thật sự hận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi! Rõ ràng đều là tóc bạc... Bây giờ tôi mới phát hiện ra Kakashi mặc dù hay cả lo cả phát nhưng thật sự đúng là một người tốt!

Sau khi trở về nhất định phải xin lỗi hắn vì chuyện tôi thường xuyên trêu ghẹo hắn trước đây!

Đột nhiên... Tầm mắt Remon bắt đầu trở nên lộn xộn, đầu óc cũng bắt đầu choáng váng, dưới chân như nhũn ra!

Trên dao giải phẫu có độc.....

Buồng lỏng tay đang che miệng vết thương ra, chuyển đến trước mắt... Máu dính trên tay không phải là màu đỏ, mà là màu đen...

“Bịch.” Chân đạp trên nhánh cánh đột nhiên rơi vào khoảng không, tôi từ theo trên cây cao té xuống phía dưới.

Té lăn quay trên đất!

“Hừ! Remon-chan... Rốt cuộc độc cũng đã phát tán rồi, bất quá thể chất của cô có chút đặc biệt. Người bình thường sau khi bị trúng độc thì mười phút sau độc sẽ bắt đầu phát tán, mà cô thì... chạy trốn trốn vẹn bốn mươi phút... triệu chứng của việc trúng độc mới xuất hiện ra. Thật sự... rất có giá trị để nghiên cứu đâu.”

Một bóng đen từ một bên đi ra...

Người vừa tới vươn tay đem khăn che mặt lấy ra... Gương mặt vô cùng đáng đánh đòn kia từ từ lộ ra.

Tôi che miệng vết thương lại, tựa người chống đỡ ở một thân cây, đứng dậy!

Lực toàn thân, toàn bộ đều dựa hết vào ở trên thân cây.

Hơi thở thở ra càng ngày càng mãnh liệt!

“Thuốc! Giải! Đâu!”

Tôi cố gắng cắn răng nói ra mấy chữ này!

Cái tên khốn kiếp này, thế nhưng lại có thể che giấu được sâu như vậy, nhanh như vậy mà đã đuổi kịp theo tôi!

Cảnh tượng trước mắt Remon càng ngày càng mơ hồ...

“Không biết Remon tiểu thư có nguyện ý để cho tôi làm thí nghiệm trên cơ thể không? Tiền lương cùng đãi ngộ rất cao đấy!” Yakushi Kabuto đẩy đẩy mắt kính trên mũi.

Cái bộ dáng biến thái kia.....

“Ngươi đó, biến mất ngay trước mặt chị ngay!”

.....

Tươi cười trên khuôn mặt của Yakushi Kabuto vô cùng âm hiểm, đến mức cực điểm, từng bước từng bước một đi về hướng tôi!

Tôi muốn chạy trốn, nhưng cảm giác vô lực vô cùng chán ghét này bắt đầu xâm lược vào trong cơ thể tôi.

Một bàn tay bóp chặt lên trên cổ tôi... Từ chi bị kiềm hãm...

“A...” Không thể hô hấp!

Đầu óc cung cấp đường khí không đủ nữa rồi, ý thức từng chút từng chút một bị nuốt trọn!

Cuối cùng!

Tôi lâm vào trong bóng tối vô tận!

Thấy người trong tay không còn ý thức để phản kháng, Yakushi Kabuto vừa lòng buông lỏng tay ra, nhìn người thiếu nữ trượt ngã dưới đất!

Yakushi Kabuto khom lưng xuống tựa như chuẩn bị đem người thiếu nữ ôm lấy!

“Xoẹt.” Một thanh kiếm xẹt qua ngay trên mặt, một đường vết máu hiện ra trên mặt hấn...

Giây tiếp theo, Remon biến mất ở tại chỗ!

“A?” Yakushi Kabuto kinh ngạc xoay người lại...

Một người đội mũ cùng với trang phục màu đen có đám mây đỏ đứng cách hơn mười thước, Remon đang bị hấn ôm vào trong ngực!

Dưới mũ là đôi mắt màu đỏ tràn đầy hàn ý lạnh như băng!

“Akatsuki?” Yakushi Kabuto nhăn mày lại, xem ra nhiệm vụ lần này đã bị thất bại rồi! Hấn dứt khoát tùy ý cười cười, kết án biến mất!

Uchiha Itachi thu hồi Sharingan, cúi đầu nhìn Remon đang ngất xỉu ở trong lòng, sắc mặt con bé trở nên tái nhợt... Mùi máu trên quần áo rất nặng, vô cùng nặng! Mà trên vết thương ở trên vai lại là màu đen!

Itachi nhăn mày lại!

“Itachi, cô gái bé nhỏ này là ai vậy? Rất ít khi nhìn thấy người ra tay trợ giúp đâu!” Hoshigaki Kisame từ sau một cây đại thụ đi ra! Nhìn nhìn người thiếu nữ ở trong lòng Itachi, băng trán ở trên đầu cô ta giống hệt như của Itachi đâu! “Tình nhân?”

Itachi cũng không có quan tâm đến Kisame, anh biết vết thương của Remon cần phải được xử lý ngay... Từ theo cánh môi đã hơi xuất hiện ra màu đen... Xem ra con bé đã trúng độc không hề nhẹ!

Thả người bay vọt, nhanh chóng rời đi!!!

Đã quá quen với việc Itachi thiếu ngôn thiếu ngữ, Kisame không gọi là cười cười. Bất quá cùng với hấn hợp tác nhiều năm như vậy, đây lần đầu tiên Kisame nhìn thấy hấn có chút khẩn trương vì một người nào đó đâu!

Hấn thật sự rất muốn biết cô gái này là ai, đến tột cùng là người như thế nào ở trong lòng Itachi.

Kisame đuổi theo kịp Itachi, cùng với hấn cùng nhau hướng ở chỗ này chạy đi!

.....
“A~~~~”

Một tiếng thét chói tai thống khổ từ trong một gian phòng kín mít truyền ra!

Một gã lười kéo quần áo đi đến bên người người thiếu nữ đang bị trói chặt ở trên giường.

Mà người đứng bên giường là một gã có mái tóc màu đỏ... Thiếu niên tóc đỏ cùng một gã thanh niên tóc đen á?

Nhìn người thiếu nữ trên giường đang gầy dựa, muốn chạy trốn!

“Thế nào, Sasori! Độc này có thể giải không?” Itachi nhìn về phía bên người thiếu niên!

Sasori gật gù đầu. “Có chút hơi khó giải quyết! Độc thì có thể giải, chỉ sợ thân mình của cô gái này không chịu nổi thôi!”

Itachi nhăn mày lại, bộ dáng thống khổ của Remon làm trong lòng anh cảm thấy buồn phiền vô cùng... Nhưng anh thật sự xin lỗi, đây cũng chỉ là việc

duy nhất anh có thể làm!

“Thử xem đi! Xem thử vận may của con bé tới đâu!” Chịu đựng cảm xúc trong lòng, Itachi mở miệng nói!

Khóe miệng Sasori hơi gọi lên. “Phải không? Được! Vậy trước hết ngươi đi ra ngoài đi!”

Gật đầu ý bảo đã hiểu, Itachi đi ra khỏi phòng!

Đeo bao tay plastic màu trắng, chuẩn bị tốt dụng cụ, Sasori nhìn nhìn Remon hoàn toàn không hề có được ý thức của chính mình.

“Để xem ngươi có thể có được vận khí sống lại hay không.”

Cầm dao lên.....

Đèn đỏ trong phòng bắt đầu sáng lên.

Bắt đầu cuộc giải phẫu!

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, Itachi đứng ở ngoài cửa, nghe từ trong phòng truyền ra tiếng kêu to, gào thét tê tâm liệt phế liên tục không ngừng. Trong lòng anh dần dần tụ tập thành một đoàn mây mù.

Chẳng lẽ tên Sasori kia không chịu tiêm thuốc mê cho Remon, mà trực tiếp làm phẫu thuật sống trên người con bé sao!

Không biết qua bao lâu... Tiếng kêu dần dần nhỏ đi, sau đó biến mất!

Một mảnh yên tĩnh.....

“Kết.” Cửa phòng được đẩy ra!

Sasori từ trong phòng đi ra!

Itachi cũng không động đậy, chính là cứ thế nhìn hẩn.

“Độc đã giải, mệnh của cô gái này rất lớn, trong toàn bộ quá trình ta đều không hề tiêm thuốc mê, cô ấy thế nhưng không hề bị đau đến mức choáng váng... Chẳng qua, nếu như trong quá trình phẫu thuật, cô gái này mà rơi vào trạng thái hôn mê, như vậy thì cô ấy cũng không sống được tới bây giờ đâu!” Sasori đi đến trước mặt Itachi nói.

Tàng đá nặng treo trong lòng Itachi cuối cùng cũng đã có thể buông.

“Cám ơn, Sasori!”

“Không có gì... Huống chi! Độc mà cô gái này trúng phải, rất có tính khiêu chiến, ta thật sự rất hưởng thụ cuộc quá trình giải phẫu lần này, không nghĩ tới tên Orochimaru kia thế nhưng có thể chế tạo ra loại độc tố độc đáo đến như vậy. Đúng rồi, hiện tại cô gái này cần phải được điều dưỡng thật tốt, sau khi cô ấy tỉnh dậy, thị lực có khả năng sẽ có chút mờ hồ, bởi vì tác dụng phụ của thuốc! Chờ độc tố trên người cô ta hoàn toàn sạch sẽ thì thị lực sẽ được khôi phục! Mang cô ta đi đi!”

“Như vậy hiện tại đã có thể đi vào sao?”

“Ừ, nếu có chuyện gì, cứ tới tìm ta!” Nói xong, Sasori khoát tay nhanh chóng rời đi!

Itachi cất bước đi vào trong phòng...

Remon nằm ở trên giường bệnh, cả người bị bao bọc bởi vô số băng vải...

Trước đó vì để khắc chế, không cho con bé bởi vì đau đớn kịch liệt mà lộn xộn giãy dụa, nên đã dùng dao để cố định tứ chi con bé!

Cổ tay cùng mắt cá chân đều để lại dấu vết thật sâu.

Itachi đem Remon từ trên giường ôm lấy.

Khi chạm đến đều là xương cốt, con nhóc này... làm sao lại gầy như vậy!

.....Ta đây là đường ranh giới.....

Đau quá... Cảm giác toàn thân giống như vừa mới bị xé ra vậy!

Cổ họng tựa như bị lửa thiêu, làm cho tôi không thể chịu đựng được.

“Nước...” Tôi nhẹ giọng nói ra...

Rất nhanh, một chất lỏng lạnh lẽo hòa nhập vào trong cổ họng.

Tôi cố gắng đem mí mắt nặng nề chậm rãi mở ra.

Trước mắt rất mơ hồ, loáng thoáng có thể nhìn đến một bóng người đang đứng ở trước mặt tôi...

Là ai?

Chớp chớp ánh mắt, hi vọng có thể nhìn thấy rõ được một tí, nhưng thị lực cũng không bởi vì vậy mà chuyển biến tốt lên, vẫn như trước là một mảnh mơ hồ!

Tại sao có thể như vậy..... Chẳng lẽ ánh mắt.....

Lúc tôi đang suy đoán lung tung khả năng có thể xảy ra, một giọng nam trầm thấp lại vô cùng từ tính vang lên.

“Ánh mắt của em tạm thời đều sẽ ở trong trạng thái mơ hồ như vậy, qua một thời gian thì sẽ khôi phục lại bình thường!”

Tôi ngây ngẩn cả người... Âm thanh này, đối với tôi nó có chút quen thuộc... Một gương mặt trẻ tuổi thành thực hiện lên ở trong đầu tôi, cũng cùng với bóng dáng mơ hồ trước mắt tôi vô cùng trùng hợp!

“Anh Itachi?” Tôi mở miệng hỏi với giọng điệu trần ngập không xác định được!

“Remon!”

Trong lòng đang nghi hoặc khi nghe đến những lời này thì tất cả đều hoàn toàn biến mất!

Remon lấy tay chống đỡ thân mình, muốn ngồi dậy, nhưng khi chống đỡ được một nửa thì cả người liền không có khí lực ngã đổ trở về.

Một cánh tay hữu lực vòng ra sau thân thể tôi, đỡ tôi ngồi dậy, đem gối nằm dựng thẳng lên độn vào sau lưng tôi, để tôi có thể dựa thoải mái vào đó!

Một loạt động tác này của anh làm cho tôi hết hồn đến nỗi ngẩn cả người, dường như lại quay về thời gian trước đây.....

Anh Itachi, anh ấy... Cũng không thay đổi!

Tại bên trong nội tâm đang tiêu hóa tin tức anh Itachi đã cứu tôi, trước tiên cũng đề xuống, cố gắng áp chế việc muốn ôn lại chuyện cũ cùng với nghi vấn siêu nhiên ở lúc trước... Còn có, việc tôi đã mạnh đến như thế nào.....

Có một việc so với việc này còn quan trọng hơn a! Nhớ tới tin tức mà cô tra xét được... Trong lòng nổi lên bất an, tất cả đều tràn ngập hết vào trong nội tâm.

Tâm tình kích động bất lấy cánh tay Itachi. “Anh Itachi, Orochimaru... Orochimaru, hẳn là người đã hạ ấn chú cho Sasuke, hẳn muốn Sharingan của Sasuke, hẳn sẽ xuống tay với Sasuke! Em... Em... Lấy thực lực của em... không thể bảo hộ được cho Sasuke!”

Itachi xem Remon, khuôn mặt tái nhợt như vậy, vẻ mặt bất lực, cánh tay của con bé đang nắm lấy cánh tay anh run nhè nhẹ!

“Em... vẫn còn quá yếu!” Tôi không cam lòng cắn môi.

Mùi máu tươi ở trong khoang miệng chậm rãi tràn ra...

“Đừng cắn!” Một bàn tay ấn lên trên cằm của tôi, làm cho tôi buông lỏng hành động cắn môi của mình!

Tôi nhào vào trong lòng Itachi... Bắt đầu khóc!

“Anh Itachi! Vì sao...”

Itachi nhẹ nhàng vỗ sau lưng tôi, để tránh cho tôi hô hấp không thông...

Thật lâu sau, tôi đã điều chỉnh tốt được cảm xúc trong lòng mình, từ trong lòng anh Itachi ngẩng đầu lên, xoa ánh mắt đang khóc của mình, ngẩng đầu lên nhìn về phía anh Itachi... Nhưng lại chỉ có thể nhìn đến khuôn mặt mơ hồ!

“Thực xin lỗi, anh Itachi, vì đã đem quần áo của anh.....”

Itachi cúi đầu, nhìn quần áo trước ngực hẳn đã hoàn toàn ướt đẫm, không thêm để ý vỗ vỗ đầu người thiếu nữ trước mắt!

“Không sao!”

Hít hít cái mũi. “Anh Itachi, bây giờ em nên làm gì đây?”

“Sasuke... Em ấy hẳn là có ý tưởng ở trong lòng mình, cho dù có năng lực của em xen vào, em cũng không thể lúc nào cũng bảo vệ em ấy được. Có lẽ... Lúc trước, đáng lẽ anh nên từ bên người Sasuke mang em rời đi, như vậy... Sasuke sẽ không ý lại vào em!” Âm thanh lạnh như băng ở trong không khí vọng lại!

Anh Itachi trả lời rõ ràng, nhưng những khả năng tôi nghĩ đến không hề nằm trong phạm vi!

“Vì sao? Vì sao Sasuke không được phép ý lại?”

“Sasuke sạch sẽ tựa như một trang giấy trắng, có thể dễ dàng đưa em ấy nhiễm đen, nhưng cũng có thể dễ dàng đem em ấy tẩy trắng. Cho nên chỉ có thể cho em ấy tự mình độc lập, tự mình trở nên mạnh mẽ, khiến cho em ấy chân chính trải qua hết tất cả... Thì sau này sẽ không có người nào có thể đã thương được Sasuke, mặc dù trên con đường để trở nên mạnh mẽ này sẽ phải chịu vô số vết thương, sẽ có vô số đau đớn... Cho nên, anh đã để lại cho em ấy một lý do không thể không sống sót.....”

Tôi hoàn toàn kinh sợ rồi!!

“Cho nên... anh mới khiến cho Sasuke hận anh... khiến cho em ấy trở nên mạnh mẽ rồi sau đó tìm anh báo thù? Như vậy... chân tướng của việc diệt tộc đến tột cùng là cái gì?”

“Chuyện ấy em không cần biết! Có lẽ... Để cho Sasuke đi đến nơi đó tìm Orochimaru cũng không có gì không tốt cả... Có thể lợi dụng việc Orochimaru muốn thân thể của Sasuke... để cho Orochimaru huấn luyện Sasuke. Mặc dù nói như vậy, hẳn không phải người lương thiện gì cả nhưng hẳn là một người thầy giỏi, hơn nữa, anh tin tưởng vào tính tình của Sasuke, em ấy sẽ không để mình chịu thua thiệt gì hết!”

“Nhưng lỡ như vạn nhất.....”

“Em ấy cũng là em trai của em, năng lực cùng tính tình của Sasuke, không phải em rất rõ ràng sao?”

Itachi hỏi ngược lại tôi, khiến tôi dần dần buông lỏng nội tâm đang treo lơ lửng của mình, quả thật, Sasuke là một đứa trẻ vô cùng thông minh... Chuyện có hại cho chính mình, từ trước đến giờ hẳn cũng sẽ không làm, hơn nữa, hẳn tuyệt đối cũng sẽ không để cho người ta lôi kéo ý nghĩ của mình đi...

Nếu theo như lời của Anko, nếu ẩn chủ không thể kiểm soát được, người mang ẩn chủ sẽ từ vong.

Không chiếm được liền hủy diệt sao?

Hừ! Tôi cười lạnh, nếu chuyện là như thế này, thì như vậy có thể đem Sasuke giao cho Orochimaru. Bởi vì Orochimaru đối với cơ thể của Sasuke vô cùng chờ mong, nhất định sẽ huấn luyện Sasuke thật tốt, cũng sẽ hướng dẫn cho hắn cách khống chế ẩn chủ, như vậy sinh mệnh của Sasuke không còn bị nguy hiểm nữa!

“Em có thể...”

“Không thể!” Itachi đánh gãy lời nói của tôi!

Tôi có chút phần nộ nho nhỏ. “Em còn chưa nói ra yêu cầu của mình mà!”

“Sasuke phải một mình đi... Ngày Sasuke ở nơi đó tìm đến Orochimaru, thì em phải ngồi ngốc yên một chỗ ở đây, anh sẽ không để cho em đi tìm Sasuke!” Thái độ của Itachi vô cùng cứng rắn!

“Vậy thì, dù sao cũng phải để cho em nói lời tạm biệt chứ!”

“Không được!”

“Anh... Cho dù là anh thì cũng không được phép nhốt em.”

“Anh chính là có quyền lợi này!” Tuy rằng không nhìn thấy rõ biểu cảm của Itachi, nhưng cả người anh đều phát ra khí thế đem tôi hoàn toàn ngăn chặn lại!

Chết tiệt! Chết tiệt!

“𐄂_𐄂!!” Khuôn mặt nhỏ nhắn than khóc thảm thiết, đẩy anh ra, nhấc chân lên đem chính mình cuộn người vào trong chân... Thành “một cục người” đang giận dữ!

Itachi nhìn Remon ở trên giường cuộn lại thành một cục, anh bất đắc dĩ lắc đầu. Mặc dù biết, con bé chẳng phải là ‘người em gái’ kia của anh, nhưng... như vậy thì sao...

Remon của hiện tại... Không phải rất tốt sao?

Nghĩ đến Sasuke... Thần sắc anh bắt đầu u u ám ám, Orochimaru sao? Xem ra lần cắt đứt một đoạn cánh tay của hắn, hắn cũng không rút ra được bài

học nào.....

Mà tôi – Remon đang khóa người lại ở trong trong chốn, thì lại đang vô tận chửi bới người con trai nào đó...

Đồ chết tiệt, lãnh huyết, mặt than thối tha!!!

.....

Tiểu kịch trường

Sasuke: Này, chương này... vì sao không có ta! [ánh mắt sắc bén bay thẳng vào trên người tác giả]

A mộc: [Một chút cũng không để ý tới ánh mắt kia, tiếp tục ăn mì sợi] Cho dù ngươi là nam chủ, nhưng cũng không hề có định luật chương nào cũng phải có mặt a.

Sasuke: Remon nhà ta đã đi ra ngoài... Không an toàn, sau chương hãy an bày chúng ta gặp mặt!

Bản mộc: Ngươi cứ tiếp tục mơ đi, tạm thời chưa tới phần ngươi lên diễn, ở đó ngồi chờ ngoan ngoãn cho ta. Hiện tại ngươi đang ở chỗ đó với Orochimaru, hẳn vội vã muốn thân xác của ngươi, làm sao có thể thả ngươi đi ra ngoài.

Sasuke:... [Ong~ Rút thanh kiếm ở sau lưng ra] Ta muốn lên sân diễn!

Bản mộc liếc trắng mắt: Nếu như ngươi dám chém ta, địa vị nam chủ này ngươi khó giữ được đâu. [Cầm lấy dĩa dưa móng tay, sửa sang lại móng tay, bộ dạng lên mặt kia thật sự đáng đánh đòn!]

Về mặt Sasuke đen lại, phui tay rời đi.

Bản mộc: Hừm, vận mệnh của ngươi ta đang nắm giữ trong tay, còn dám đấu đá với ta à, con gái ta có được lấy chồng hay không là do ta quyết định!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

“A ~~~~~” Ngựa đầu thét dài ba tiếng, có thể nói đây là tiếng thét cực phẩm đến nỗi phải kinh thiên động địa, đến quý cũng phải rơi nước mắt.

Sau khi hoàn thành xong việc trút giận, Remon cảm tức xoay người, nghĩ nghĩ muốn đi đến cái bàn ở một bên ngồi xuống, kết quả vừa mới đi được hai bước.... Một tiếng “loảng xoảng” vô cùng ‘trong trẻo’ vang lên.

Đầu gối của tôi đã đụng vào một vật thể vô cùng cứng chắc!

“Đau!” Bức lực nói ra rồi ngồi xồm xuống ôm đầu gối, nước mắt ở trong hốc mắt bắt đầu xuất hiện.

“Ánh mắt của em còn chưa có tốt lên, không cần phải miễn cưỡng chính mình.” Một âm thanh vô cùng lạnh nhạt từ bên cạnh truyền đến, tôi thuận thế nhìn lại, một bóng dáng màu đen xuất hiện tại cách đó không xa.

Lập tức, tôi liền quên ngay đau đớn, đứng dậy bước đi đến cái bóng ở trước mặt. “Uchiha Itachi, anh còn muốn nhốt em trong bao lâu nữa? Em đã ở trong này phòng này ngần ngừ người trong vòng ba tháng... ba tháng a! Bà đây đã muốn mọc meo hết rồi...” Tôi hoàn toàn không thèm để ý tới hình tượng, hét to lên.

“Còn chưa có già cả mà đã la làng là mình mọc meo! Không phải em còn đang rất tốt nên mới có thể ở trước mặt anh kêu la mè nheo sao! Với lại, làm sao em lại có thể kêu họ tên đầy đủ của anh trai mình ra, rất không lễ phép, không nên nói ra những lời thô tục đó, con gái thì phải nên có bộ dáng của con gái!” Hình thức thuyết giáo của Itachi chính thức khởi động. Điều khiến cho tôi không thể chịu đựng được chính là anh đang dùng bộ mặt than của mình để giáo huấn tôi với lời nói của người mẹ giáo huấn con mình.

Anh Itachi à, anh có thể đừng đem những lời đập đó vào trên đầu em được không?

Tôi kéo cái ghế dựa ở một bên ra ngồi xuống, dùng đầu đánh một phát vào bàn phát ra tiếng “Bịch” một cái thật vang!

Nghiêng đầu lại, một mặt khổ bức nhìn vị anh trai nào đó, tinh thần yên định vô cùng nhàn rỗi đang ngồi đó, trước mắt Remon bắt đầu ứa ra nước mắt như sợi rong biển.....

“Anh... Anh cho em ra ngoài hóng gió đi, mặc dù em hay ở yên một chỗ trong nhà, mặc dù em là một trạch nữ nhưng nếu từ đầu đến cuối chỉ ở yên một

chỗ sẽ buồn đến chết mất!” Ba tháng đi đứng đều ở cùng một chỗ... Mạng sống quan trọng lắm a, cho dù kiếp trước cũng sẽ như vậy nhưng ít nhất một tuần tôi cũng sẽ ra ngoài một lần, để hô hấp không khí mới mẻ trong lành a...

Itachi thật bình tĩnh rót nước ra một ly, chậm rãi thổi. “Không phải còn có thể đi ra sân vườn ở phía sau sao? Sân vườn lớn như vậy, không đủ không khí để em hô hấp à?”

“ORZ [1]!” Tôi hoàn toàn hết chỗ nói rồi!

[1] ORZ: Giống hình một người đang quỳ, chống hai tay xuống đất (chữ O là đầu người). Ý nghĩa của Orz này là “hối hận”, “bi phẫn”, “vô vọng”, ngoài ra còn thêm ý nữa là “thất tình”.

Quả thật... Sân vườn ở phía sau rất lớn, bắt đầu tính kể từ ngày tôi ở trọ lại nơi này. mấy ngày đầu thì mỗi ngày, ngày ngày tôi đều lẩn ra ngủ, bởi vì không có chuyện gì để làm, hơn nữa do còn có vết thương ở trên người, nên cũng không thể làm gì này nọ được. Sau đó, ngủ, ngủ nữa, ngủ mãi cũng đủ sung sướng, thoải mái rồi.

Vì thế liền trốn tròn mắt ngẩn người. Bởi vì anh Itachi bình thường hầu như cũng sẽ không bao giờ xuất hiện. Chỉ luôn luôn lộ cái mặt khi đi ra ngoài thôi, vì ở bên ngoài anh có rất nhiều nhiệm vụ...

Thân là phản nhần cấp S, anh ấy làm sao có thể không có chuyện gì được thế nhỏ!

Vì thế thẳng cho đến khi ở trong này đến hai mươi ngày, tôi không thể chịu đựng được cuộc sống từ đầu đến cuối đều ở trong phòng gỗ mãi, nên đã quyết định mạo hiểm đi ra ngoài!

Vì vậy tôi liền phát hiện ra, hóa ra người ở chỗ này không chỉ có mình anh Itachi!

Còn có tám người..... Đầu là phản nhần cấp S, cùng với nhóm người nguy hiểm này đi ngang qua... Tôi nuốt nước miếng!

Liếc mắt nhìn một cái.

Phản nhần ở nơi này đều không được bình thường... Người con trai có đinh (Pein – Nagato), tên quẻ mùa cũ kỹ (Deidara), ông chú có khuôn mặt shota (Sasori), ông chú cá mập (Kisame), giáo phái kỳ lạ (Hidan), che mặt từ trên xuống dưới (Kakuzu)... Đúng rồi, ngoài ra còn có một chị gái giấy xinh đẹp (Konan)!

Bất quá lúc đầu, khi bọn họ nhìn thấy tôi, ánh mắt nhìn tôi đều thập phần quái dị!

Sau khi tôi giới thiệu qua chính mình, mọi chuyện đều đã được rõ ràng!

Nhưng là cái tên quẻ mùa cũ kỹ kia...

Mặc dù tôi không thấy rõ, nhưng tôi có thể nhận thấy được rõ ràng hắn đối với tôi sinh ra khó chịu!

Tôi có chọc qua hắn sao?

Tường mạo này, đây là lần đầu tiên gặp mặt... Bởi vậy cho nên tôi suy đoán, hẳn khẳng định là người có thù oán với anh Itachi... Vì thế...cho nên mới liên lụy tới tôi!

Hừ! Đồ không độ lượng!!!

Tôi hơi khinh bỉ nhỏ nhẻ cái tên quẻ mùa cũ kỹ kia ở trong lòng một phen!

Dần dần, tôi thường xuyên xưng danh của anh Itachi khi đi ra ngoài, đi ra ngoài hỏi – đáp một chút.

Đối tượng lúc đầu của tôi đương nhiên là chị gái mỹ nữ.

Tên của chị ấy gọi là Konan, là một mỹ nhân băng sơn nhưng lại vô cùng ôn nhu, chị ấy nói tôi nên gấp giấy vì nó sẽ giúp cho việc giết thời gian nhàm chán rất hiệu quả...

Sau đó, lần nào đó trong lúc vô tình tôi gặp được quý ngài che mặt từ trên xuống dưới đang đoán xổ số, tôi liền thoáng nói cho hắn biết dãy số mà tôi ước lượng là nó có thể ra, kết quả trúng 1000 vạn. Thế là, kể tiếp mỗi kỳ đến lượt xổ số, hẳn đều tới hỏi tôi nên mua số bao nhiêu.

Ông chú có khuôn mặt shota chính là người đã giúp tôi giải độc và chữa trị vết thương cho tôi. Sau khi tôi biết được tin tức này, tôi liền tự mình tới tìm hắn nói lời cảm tạ, hẳn là người điều khiển rồi, đồng thời cũng là người thích nghiên cứu cơ thể con người, mặc dù cũng là cái bộ mặt than, nhưng hẳn là người tốt.

Quý ngài giáo phái kỳ lạ và quý ngài che mặt từ trên xuống dưới là người cộng tác với nhau.

Có một ngày, trong lúc vô tình, tôi nhìn thấy hắn cầu nguyện, nói câu “Haizzz, tàn nhẫn như vậy...” Vì thế... Hẳn ngày ngày đều tới tìm hỏi tôi có muốn tham gia vào giáo phái Jashin hay không.

Người con trai gần dính là thanh mai trúc mã của chị Konan, ánh mắt của hắn rất đặc biệt. Hơn nữa, hắn tổng cho tôi một loại cảm giác chỉ có thể đứng ở xa ngắm nhìn sùng bái, cảm giác cự ly không thể tới gần.

Còn có ông chú tướng tá giống như cá mập kia, hắn là cộng sự của anh Itachi, cũng là người mà tôi quen thuộc nhất cùng với chị Konan! Khi tôi mở mắt ra, lần đầu tiên nhìn thấy hắn thì liền bị hắn truy vấn như thế này. “Người có phải là tình nhân của Itachi không!”

Tôi buồn bực lắc đầu. “Tôi không phải là tình nhân của anh ấy, tôi là em gái của anh ấy.”

Trong nháy mắt, sau khi nhận được đáp án của tôi, trong ánh mắt hắn hiện lên một tia đáng tiếc!

Là ý gì tôi cũng không hiểu được.

Sau này, khi cùng chung sống dưới một mái nhà, hắn thường xuyên từ bên ngoài mang đồ ăn gì ngon, hay thứ gì đó hay hay về giúp tôi giải buồn.

Nhưng mà hiện tại... Tôi thật sự chịu không nổi nữa rồi... Nếu cứ tiếp tục ghen xuống dưới nữa, tôi sẽ bị thần kinh suy nhược.

“Anh Itachi... Anh Itachi... Ừm...”

“Ánh mắt của em còn chưa có tốt lên... Đi ra ngoài cũng không thể nhìn thấy rõ được...”

A...

Tôi vô lực than vãn. “Em muốn đi ra ngoài hít thở không khí trong lành, mát mẻ, tươi mới a. Anh Itachi à!”

“Ha ha... Itachi... Người cứ mang Remon đi ra ngoài đi dạo đi, thân thể của cô bé cũng khôi phục được nhiều lắm rồi. Nếu như người sợ cô ta chạy trốn thì đem charka trong cơ thể cô ta phong bế lại là được.” Một âm thanh như tiếng trời ban từ theo trên cửa sổ truyền đến.....

Tôi roi lệ đầy mặt, kích động nhìn phía cửa, thân hình cao lớn kia làm tôi cảm thấy hắn thật vĩ đại...

Rất cuộc... Rất cuộc... Cũng đã có người đồng ý thay tôi cầu tình.

Quay đầu xuống cho hắn một vẻ mặt cảm kích, sau đó lập tức làm trạng thái nửa lưu manh nhìn về phía Itachi, bắt lấy cánh tay của hắn đưa qua lại. “Anh Itachi, anh Itachi, anh có thể đem charka của em phong bế lại, em cũng sẽ không thừa cơ chạy trốn đi tìm Sasuke, dụng tâm lương khổ của anh em đều hiểu được, cho nên tuyệt đối em sẽ không đi phá hư nó đâu!” Sau đó vô cùng nghiêm túc dựng thẳng bốn ngón tay đặt ở bên cạnh ót thể thốt!

“Người xem... Remon cũng đã thề rồi, nếu không thì để ta mang cô bé đi dạo.” Kisame ở một bên cười hát đệm nói.

Itachi chần chờ một lát. “Ánh mắt của em thật sự không có việc gì?”

Điên cuồng châm lấy bộ não nhỏ của mình. “Hình như, hình như... em chỉ là không thấy rõ này nọ, cũng không phải không nhìn thấy hết mọi thứ!” Hiện tại không có gì quan trọng hơn có thể so sánh với việc đi ra ngoài thông khí của tôi được!

“Nhưng em vừa rồi còn mới đựng đồ đạc vào chân.”

“Đó là do chân em quá lạnh nên mới không chú ý tới!”

“Kisame, phiền toái người!” Itachi nhìn về phía hắn hợp tác nói.

Yes ~

Đề nén trong lòng đang mừng như điên xuống, cúi đầu khom lưng nói lời cảm ơn với anh Itachi, sau đó liền hướng về phía Kisame ở bên kia chạy đi!

“Chú Kisame, chúng ta đi thôi, đi thôi, đi thôi!” Trong mắt lóe tinh hoa tím trụ áo bào đen mây đỏ của đi ra ngoài!

Kisame nhìn Remon. “Nhóc con, ánh mắt không thấy rõ nên đi chậm lại.”

“Ừ ừ ừ, cháu biết, cháu biết.”

Trời ạ, mây trắng, trời trong xanh veo, ta tới đây.

Mau đi thôi.

.....

Nhìn xem chung quanh, mọi thứ đều đầy đủ màu sắc... Bởi vì mắt của tôi đang ở trạng thái không thấy rõ, mọi thứ đều là mù mịt. Điều này làm cho tôi có cảm giác mình bị lạc vào cõi thần tiên.....

Thật xinh đẹp nha.

Cả người tôi đều nóng gan nóng ruột lên hết ở giữa đám người nhảy lên nhảy xuống, tung tăng chạy nhảy.

Khi nhìn thấy dây phở bán đồ ăn vặt, hai mắt tôi liền tỏa sáng, dùng tốc độ ánh sáng chạy đi qua.....

“Ông chủ, cho cháu một phần Takoyaki [2].”

[2] Takoyaki (たこ焼き, 蛸焼) là một loại bánh nướng ăn nhẹ có hình cầu làm bằng bột mì với nhân bạch tuộc, nướng trong chảo takoyakiki. Thành phần chính của nhân bánh là bạch tuộc băm hay thái hạt lựu có thể trộn thêm một số thứ khác và rắc thêm một số gia vị cũng như còn được tẩm với nước sốt tùy vào công thức mà chúng có thể khác nhau. Vì nhân chính của bánh là tako (bạch tuộc) và sau đó yaki (nướng) nên có thể gọi nó là Bánh bạch tuộc nướng.

“A, được... Của cô đây, cô bé.”

“Bà bà, cháu muốn một phần cơm chiên...”

“Đây, cô bé, của cháu đây!”

“Chú, cho cháu một phần bánh ga-tô thật lớn.”

“U~ sắp xong rồi cô bé.”

.....

Hoshigaki Kisame đi theo phía sau Remon, nhìn đồ ăn trên tay cô càng ngày càng nhiều... Vừa ăn, vừa ở một bên mua, hẳn cảm thấy thật dễ sợ.

Con bé này ăn gì đó đã tới thiếu nhất cũng đã hai mươi phần rồi, bao tử của con bé này rốt cuộc lớn bao nhiêu vậy?

Không phải một người phụ nữ đều thường rất hay ăn ít sao?

Kisame vừa ở trong lòng thắc mắc, vừa nhìn Remon tiếp tục tiêu diệt đồng đồ ăn trong tay mình!

Đầu và miệng của tôi không ngừng chuyển động, đột nhiên nhớ tới bên cạnh mình còn một người, nhấc đầu lên, nhìn về phía ông chú nào đó đang ở bên cạnh mình. “Chú Kisame, chú có muốn ăn không?”

Đưa một chuỗi Takoyaki lên.

Kisame vẫy vẫy tay. “Nhóc ăn đi, ta không thích ăn đồ ăn vặt này nọ.”

“Vì sao? Đồ ăn rất ngon mà.” Tôi phồng hai má lên, lăm bắm nói.

Bàn tay của Kisame ấn ở trên đầu của tôi. “Không vì cái gì cả nhóc con, nhanh ăn đi. Đợi lát nữa phía trước hẳn là sẽ có lễ hội đèn hoa.”

Vừa nghe có việc đề động, tôi lại kích động. “Lễ hội đèn hoa? Có đoán đồ đèn nữa sao?”

“Hình như là như vậy.”

“U yeah, phải tham gia, đăng ký, đăng ký tham gia. Chú Kisame, ở nơi nào vậy? Mang cháu đi đến đó, mang cháu đi đến đó đi!” Tôi có chút nóng lòng muốn thử. Nhớ năm đó, vào kiếp trước ấy mà, chị đây thích nhất là đoán đồ đèn, hằng năm vào lễ hội đèn hoa tôi đều sẽ đăng ký đi tham gia. Hằng năm đều có thể vui vẻ hớn hờ ôm giải thưởng về nhà.

Vô số loại đèn đầy đủ màu sắc, từng cái từng cái một được bài trí trải dài khắp ngã tư đường, nổi thẳng đáp hướng về chính giữa một sân khấu.

Dưới sân khấu đã tụ tập rất nhiều nhóm người, tôi cao hứng phấn chấn lôi kéo Kisame chen vào trong đám người, cũng không cần thận trọng vào một người!

“Có lỗi quá, thực xin lỗi!” Ngay lập tức tôi liền xin lỗi.

Nhưng đáp lại tôi là âm thanh không xa lạ tràn ngập kinh ngạc. “Sao lại là người... Uchiha Remon!”

Kisame ở một bên xác minh lựa một phe... Bởi vì hẳn thấy một khi hai người này đấu đá nhau, tuyệt đối sẽ là một trận chiến chết đi sống lại.

Đối với việc Deidara căm hận dòng họ Uchiha này mà nói... Hẳn tuyệt đối sẽ không thích Remon.

“Tên quê mùa cũ kỹ.” Tôi cũng vô cùng kinh ngạc, hẳn làm sao cũng sẽ đi đoán đồ đèn.

“Thế nào, người cũng sẽ đoán đồ đèn?” Deidara siêu khinh bỉ nhìn tôi nói!

What the...! Nói như vậy, cũng đủ để cho chị đây khó chịu rồi đấy.

“Người đây chính là đang kỳ thị chị sở thông minh của phụ nữ sao?” Hình thức nữ vương thức cao ngạo lập tức hiện ra. Hai tay khoanh trước ngực khó chịu xem xét hẳn! Cái tên này so với tôi cũng chỉ lớn hơn tôi một tuổi mà thôi, ném cái gì mà ném.

Muốn so tay ư, không có người so thì chị đây sẽ so với cưng. “Có khí phách thì thử một lần đi, xem ai đoán được nhiều hơn, người thua phải làm em trai vô điều kiện cho người thắng trong vòng ba tháng, thế nào!”

Tính tình của Deidara hoàn toàn không chịu nổi bị kích thích.

“Được, đánh cược thì đánh cược”

Kế tiếp chính là một trận võ tay vô cùng nhiệt liệt.....

Hoạt động giải đố chính thức bắt đầu!

Tôi cùng với Deidara đứng đối diện, cho dù thấy không rõ... nhưng khí thế đang bùng cháy trong tôi cũng không thể thua!

“Các vị bằng hữu, hoan nghênh mọi người lại một lần nữa tham gia hoạt động giải đố mỗi năm diễn ra một lần, tôi tin tưởng luật chơi mọi người cũng đều rất rõ ràng, đưa ra câu hỏi lập tức đáp lại... Ai là người trước tiên có thể nói ra đáp án, có thể tích lũy câu trả lời của đồ đèn càng nhiều thì có thể mang về được giải thưởng có giá trị thật lớn. Hơn nữa, giải thưởng năm nay vô cùng phong phú, để xem là người có vận may có thể mang hết toàn bộ về nhà.” Một người mặc quần áo sắc sỡ nhảy lên trên sân khấu chủ trì dẫn chương trình!

Không hổ danh là người chủ trì, nhìn cũng rất vui vẻ, biết lời kéo không khí cũng rất nhanh, không hề dài dòng dây dưa...

“Mọi người bên dưới, bắt đầu ra đề bài, xin hãy nghe đề câu thứ nhất... Vô cùng trắng mà lại vuông, vừa non lại vừa thơm, có thể nấu canh, có thể làm đồ ăn, cha mẹ của nó là hạt đậu, nhưng hình dạng nó lại không giống cha mẹ. Đó là một loại đồ ăn!”

“Đậu hủ!” Deidara lớn tiếng trả lời.

“Chúc mừng vị này trả lời chính xác!”

Người nào đó đắc ý liếc mắt Remon đang ở bên cạnh.

Nhưng Remon lại khoe khoang gọi là không thèm nhìn hẳn, lạnh nhạt chờ đề câu thứ hai!

Deidara cắn chặt răng, nhìn về phía người chủ trì trên đài!

“Câu đề tiếp theo! Tròn tròn như quả táo, vừa chua lại ngọt, dinh dưỡng vô cùng nhiều, có thể được làm đồ ăn, có khi thì lại làm hoa quả.”

“Cà chua.” Tôi không chút nghĩ ngợi nói ra đáp án, món mà Sasuke nhà tôi yêu nhất, tôi làm sao có thể không biết!

“Vị tiểu thư này trả lời chính xác. Tiếp tục câu đề tiếp theo! Có động không thấy côn trùng, có tổ nhưng không thấy con gì, có ti không thấy tằm, mở ra không thấy đầu nữa.”

“Ngó sen!”

“Con thỏ thỉnh lão hồ [đánh nhất thành ngữ].”

“Thu không đủ chi (Chưa có mà đã vay ăn trước).”

“Tối địa phương hoang vắng, tối thiên khí khác thường.”

“Đông ẩm hạ mát, không một ngọn cỏ.”

“Ý chí rộng lớn bao la chính là người có sức ảnh hưởng lớn nhất.”

“Trong lòng có nước nhà, trong bụng thừa tướng cũng có thể chống thuyền... Tinh thần bất khuất, tung sinh nhạc giáng.”

“Mệnh thọ dài nhất chính là người có học vấn”; “Phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn, hà thanh nhân thọ... Văn giang học hải, nói sơn học hải, tài trí hơn người, học phú ngũ xa.”

.....

Tôi một lần lại thêm một lần đối đáp trôi chảy... Toàn bộ đều khiếp sợ!

“Hay!!!” Không biết người nào rống miệng nói một cái!

Nháy mắt tiếng vỗ tay nổ vang lên!

Người chủ trì cười cười. “Thật sự đã gặp được cao thủ đâu. Xem ra lần này giải thưởng lớn đã thuộc về vị tiểu thư này, mọi người có ý kiến nào hay không?”

“Không có!!!”

Tôi siêu tự tin nhìn về phía Deidara ở một bên kinh ngạc đến nỗi cảm đầu rơi hết xuống đất, thật tùy ý nở nụ cười. “Thế nào a, em trai nhỏ, mang sạch sẽ đồng giải thưởng đó về cho chị nào!”

“Người.....” Deidara phản ứng lại, có chút không phục!

Vươn vươn tay chặn ngang cái miệng của hắn lại. “Nam tử hán đại trượng phu, nguyện ý đánh cược thừa nhận thất bại. Ba tháng a, em trai nhỏ.”

Tâm tình siêu dễ chịu, kéo ống tay áo của Kisame ở một bên đang hàm chứa ý cười!

“Chú Kisame, chúng ta trở về đi, đi chơi mệt mỏi quá rồi, muốn về nghỉ ngơi! ^o^”

Kisame áp chế kinh ngạc trong lòng “Không nghĩ tới nhóc con là tài nữ a.”

“Không không, chỉ là đối với phương diện đồ đèn sinh ra hứng thú, từng có nghiên cứu qua mà thôi.” Một mặt ở trạng thái khiêm tốn nói!

Không thèm nhìn Deidara ở phía sau hiện lên ánh mắt muốn giết người. Nhanh chóng rời đi.

.....

Tiểu kịch trường

Kisame: Itachi, hôm nay con bé Remon thế nhưng lại có thể không chế được tên nhóc Deidara kia đâu!

Itachi: Không chế? [Ánh mắt nhanh chóng biến thành màu đỏ, ba dấu phẩy giống hạt đậu hiện ra.]

Kisame: Người nghĩ lạc đề đi đâu vậy, là không chế thu nhận làm em trai. Không thể nghĩ tới con nhóc đó lại có thể đoán đèn lợi hại đến như vậy. Toàn bộ đồ đèn đều bị con bé đoán ra hết!

Itachi thu hồi Sharingan: Người cũng không xem đó là em gái của ai à! [Trạng thái một mặt kiêu ngạo bắt đầu xuất hiện!]

Kisame: Itachi, người muốn đi đâu?

Itachi: Tìm Remon đi nói nhớ sai bảo tên kia nhiều lên, qua thăm viếng thử xem nếu như không có việc gì để sai bảo tên kia thì cứ tìm ta để khiêu khích.

Kisame: ORZ.....

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Ở trong những ngày ngơ ngẩn ở yên một chỗ, tôi đã qua con khủng hoảng tinh thần, trở về với cuộc sống vô cùng thoải mái. Tôi đã được quay trở về với quỹ đạo cuộc sống mà tôi thích nhất, một tuần bảy ngày, sáu ngày ngủ, một ngày ra ngoài tản bộ, chỉ cần không ra thôn, anh Itachi liền sẽ không xen vào việc tôi đi du ngoạn ở nơi nào nữa.

Ngẫu nhiên sẽ gặp được cái tên ‘quê mùa cũ kỹ’ Deidara kia, có thể thả lỏng được xương cốt của mình, có cái ‘bao cát’ ngay trước mắt mình thì làm sao có thể bỏ qua, với lại sẽ thuận tiện cho việc luyện tập của tôi, tôi sẽ không để cho khả năng và thực lực có cơ hội mà tụt xuống. Hơn nữa, chú Kisame cùng với anh Itachi thỉnh thoảng cũng sẽ làm vài cuộc huấn luyện đặc biệt cho tôi... Đối với việc cách dùng Sharingan, tôi cũng dần dần nắm bắt được! Có khi còn có thể đi tìm Kakuzu để thương lượng dây số mới nhất của tờ vé số, tìm chị Konan học gấp giấy, tìm Hidan để cầu nguyện với sao Ngưu Lang (một ngôi sao trong Thập Nhị Bát Tử), tìm Sasori để nghiên cứu độc dược, tìm Pain-sama để suy nghĩ cân nhắc như thế nào mới là hòa bình.....

Có bao nhiêu thành thời ~~~~

Cứ như vậy ngày qua ngày, rỗng rã đến tròn hai năm.

Cho đến khi... Vào một lần khi tôi đi ra ngoài, gặp được một người khiến tôi ghê tởm đến mức mà cả đời này không thể quên được!

“Remon tiểu thư, đã lâu không gặp.” Mái tóc màu trắng, bốn mắt, giọng điệu nói chuyện làm cho người ta cảm thấy không được thoải mái.

“Yakushi Kabuto.....” Nghiến răng nghiền lợi nói ra tên của kẻ nào đó, đem kiếm ở trong tay áo vào giữa lòng bàn tay, ánh mắt hung hăng theo dõi hắn!

NND [1]!!! Chuyện cung âm toán chi, chi tuyệt đối không thể nào quên.

[1] NND: Nhĩ nữ đích = Bà nội mi

Từ trước tới nay, tôi là một người có on thì sẽ trả, có thù thì nhất định sẽ báo...

Nhưng tên này, lòng dạ sâu không thể lường trước được, cho nên lúc nào cũng phải nên đề phòng!

“U, u! Không cần phải khẩn trương như vậy, Remon tiểu thư. Lần này tôi đến, là có việc muốn nhờ cô hỗ trợ!” Yakushi Kabuto một mặt vô tội buông tay.

Lời nói của hắn làm cho tôi không thể không cười lạnh. “Người cũng quá mức tự đề cao chính mình quá đấy. Ta không nhớ là chúng ta có quen biết thân quen đến như vậy, đến mức có thể giúp người.”

“À!!! Tôi nghĩ sau khi Remon tiểu thư nghe được yêu cầu của tôi sẽ lập tức đồng ý đâu.” Yakushi Kabuto không thể không nói là có treo được khuôn mặt nghiêm túc, độ cong khỏe miệng hắn ‘ngoài cười nhưng trong lại không hề cười’. Còn vươn tay đẩy mắt kính ở trên mũi mình lên.

Tôi không chút do dự xoay người, cất bước rời đi, thật sự không hề muốn cùng với tên kia có bất kì quan hệ gì!

“Sasuke-kun bị thương! Chẳng lẽ cô không muốn đi nhìn cậu ta một chút sao? Hai năm này, cậu ta thật sự rất nhớ thương cô đâu!”

Nhưng kể tiếp, lời nói của hắn giống như một quả lựu đạn, nổ tung ở trong lòng tôi!

“Người nói cái gì? Sasuke bị thương?” Cảm xúc không thể không lạnh nhạt, một phen nắm lấy cổ áo của hắn. Tốc độ nhanh đến mức mắt thường không thể nhìn thấy được, di chuyển đến trước mắt Yakushi Kabuto, hiện lên bộ mặt hung ác trùng mắt hắn. Trên người phát ra sát khí tùy ý!

Trong ánh mắt của Yakushi Kabuto hiện lên một tia vô cùng kinh ngạc, bất quá trái lại nếu như suy nghĩ kỹ thì... hai năm này, Remon sống trong môi trường của những phản nhân cấp S. Hiện tại thực lực của cô ta... không thể dự đoán trước được!

Thật thú vị. Ý cười nơi khóe miệng Yakushi Kabuto càng lúc càng sâu.

“Sasuke-kun đang trọ tại một nhà nghỉ ở trên con đường phía Bắc! Tin hay không là tùy cô.” Vừa dứt hắn liền “Bụp” một tiếng biến mất!

Là ảnh phản thân.

Chết tiệt!

Ngay lập tức, đầu óc tôi đều rối bời thành một cục!

Nhiều mảy lại...

Tin tức Sasuke ở nơi này... Rốt cuộc có đáng tin hay không!

Có phải là cạm bẫy hay không?

Nhưng... lỡ như là thật!

Ôm tâm tư nửa tin nửa nghi ngờ, tôi đi tới ngã tư đường theo như lời tên khốn kia nói!

Con phố này tôi đã tới nơi này chơi đùa... Quán trọ thì chỉ một nhà, rất nhanh tôi liền đi vào trong cửa lớn của quán!

“Hoan nghênh quý khách, xin hỏi chỉ có một mình tiểu thư ở lại thôi sao!”

Phục vụ nhà trọ nở nụ cười đi lên đón tiếp, nói với tôi như thế.

Tôi rất muốn há miệng ra hỏi. Nhưng... Hai năm không hề gặp mặt nhau, Sasuke trưởng thành thành bộ dạng nào, một chút tôi cũng đều không biết! Nên hình dung về ngoài của hắn như thế nào đây?

Hắn béo lên, hay vẫn là gầy đi?

Nếu dựa theo cái tên Orochimaru biến thái kia, nhất định thằng bé đã gày đi!

Vóc dáng hần hần là đã cao hơn tôi rất nhiều rồi... Tôi lo lắng một hồi rồi sau đó ngược lại mở miệng ra. “Xin hỏi nơi này có một người khách gọi là Uchiha Sasuke sao?”

Người phục vụ sững sốt một chút “Thật có lỗi, bên chúng tôi sẽ không lộ ra tin tức khách hàng đang trọ lại ở đây!”

Tôi lập tức khoát tay. “Các người hiểu lầm rồi, tôi là chị của em ấy, em ấy có nói với tôi là sẽ trọ ở lại nơi này, nhưng mà số phòng mà em ấy đưa cho tôi, tôi đã lỡ làm mất nó rồi! Có thể làm phiền mọi người giúp tôi tra danh sách không?” Sắc mặt tôi trấn định mở miệng nói.

Người phục vụ nhìn đến ánh mắt ngây thơ vô (số) tội của tôi, cuối cùng cũng đã đáp ứng nói cho tôi biết “Uchiha-sama đang ở lầu năm, phòng số mười bảy!”

Hần thật sự ở nơi này!!!

Nói tiếng cảm ơn xong, tôi liền quyết đoán xoay người chạy hướng lên trên lầu!

..... Đường ranh giới Sasuke-kun lên sàn diễn .....

Hiện tại đứng trước cửa phòng, tôi có chút khẩn trương. Bởi vì tôi cứ như vậy mà đột nhiên biến mất, không hề để lại lời nhắn hay câu nói nào cho hần biết.

Mặc dù cũng không phải là do chính mình tự nguyện, mà là bị anh Itachi mạnh mẽ mang đi, cũng bị anh ấy nhốt lại ở trong nơi đó!

Phòng chừng với tính tình như trẻ con của Sasuke, nhất định sẽ vô cùng giận tôi cho mà xem!

Cũng không biết, cái tên hồ ly lông trắng kia có nói cho Sasuke biết tin tức tôi đã bị anh Itachi mang đi không!

Thằng nhóc kia chỉ cần nghe được tin tức gì dính dáng tới Itachi thì sẽ nổi trận linh đình...

Hơn nữa hai năm rồi không thấy nhau, không biết hần có phải đã thay đổi hay không, khi nhìn thấy tôi có lẽ sẽ...

Không đúng như vậy!

Tôi làm sao có thể sợ cái tên nhóc kia...

Cho dù hần có được Orochimaru rèn luyện lợi hại như vậy. Ở bên này, tôi lại được chín người phản hần cấp S làm một cuộc huấn luyện nghiêm khắc cơ đấy.

Huống hồ, tính toán đến bây giờ thì hần chỉ mới mười lăm tuổi đi!

Trước khi hần được hai mươi tuổi, muốn siêu việt tài giỏi hơn tôi thì xác suất tính toán gần như chỉ bằng không!

Sợ hần cái gì cơ chứ.

Khoan đã, vì sao tôi lại đứng ở trước cửa rồi rầm không ngừng a?

Thật là!

Gõ vào đầu chính mình mấy cái, mắng đầu của mình đã bắt đầu biến thành đồ ngốc!

Vươn tay lên gõ cửa!

Nhưng tay tôi chỉ vừa mới đụng tới cửa thì cửa “ken kén” một tiếng, cửa đã được mở ra!

Bây giờ, dáng vẻ của tôi chính là ra vẻ chưa hề sử dụng khí lực lớn nào để mở cửa cả. Sao cửa lại đột nhiên mở ra?

Tiến lại gần! Là do cửa phòng chưa được khóa nhì.....

Thằng nhóc Sasuke này thật là, vì sao ý thức an toàn lại trở nên yếu đến như vậy chứ!

Đẩy cửa, tiến vào bên trong!

Bên trong thật an tĩnh..... Không một chút động tĩnh!

Chẳng lẽ Sasuke đi ra ngoài, không có ở đây?

Vào lúc tôi đang nghi hoặc.

Đột nhiên, có một bàn tay khoát lên trên vai tôi.

Cảm xúc trên bàn tay ấy thật lạnh lẽo... Lạnh tới mức khiến cho xương cốt tôi theo bản năng liền run hết lên!

Quay đầu lại... Một gương mặt vô cùng quen thuộc chiếu vào ngay trong mi mắt tôi!

“Sasuke...” Tôi nhẹ nhàng thờ ra, kinh ngạc vì sự trưởng thành của hắn.

Nhưng vào giây tiếp theo, cả người hắn đều ngã xuống trên người tôi!

Lập tức dùng hai tay ôm lấy hắn. “Sasuke, Sasuke.....”

Chống tay đỡ vào trong ngực hắn thì đột nhiên chạm đến một chất lỏng dính dính!

Như thế nào?

Cúi đầu, quần áo trước ngực hắn đã bị nhiễm một mảnh màu đỏ vô cùng lớn!

Trời ạ!

Sasuke thật sự bị thương! Cái tên hồ ly kia thật sự không có gạt tôi!

Tôi vội vàng đỡ lấy hắn, đưa hắn chuyển qua một bên trên giường, để hắn nằm xuống thật tốt!

Đôi môi của hắn không hề có chút máu, khuôn mặt gầy tái nhợt. Trong lòng tôi bắt đầu đau đớn kịch liệt lên...

Hắn ở nơi đó cùng với Orochimaru nhất định đã chịu khổ rất nhiều!

Bằng không thì vì sao sẽ biến thành như vậy.

Lập tức lấy ra túi chữa bệnh tùy thân mà tôi mang theo, mở ra! Đặt ở trên giường, sau đó cẩn thận xốc quần áo trước ngực hắn lên, phía dưới là một đường vết thương vừa lớn lại vừa sâu.

Tôi che miệng lại, vết thương cô cùng nghiêm trọng, đều có thể thấy được xương cốt bên trong...

Ánh mắt tôi bị chất lỏng nào đó tràn ngập lên làm mọi thứ trước mắt tôi trở nên mờ hồ!

Vào lúc bị thương, nhất định Sasuke đau nhức tới tận bên trong xương cốt, làm sao lại có thể bị thương thành như vậy! Thật sự nghiêm trọng!

Remon hít hít cái mũi, nhìn xuống nước mắt muốn rơi, không cho chúng nó chảy xuống dưới.

Nhanh chóng bắt đầu động tay xử lý miệng vết thương.

Hiện tại Sasuke đang bị lâm vào hôn mê vô cùng sâu, hoàn toàn không cảm thấy cảm giác đau đớn... Cho nên cũng không cần phải dùng thuốc tê, như vậy cũng tốt, thuốc tê đối với cơ thể con người cũng gây hại rất nhiều!

Nhưng khi... Lúc tôi đang giúp hắn khâu lại miệng vết thương, tự tay từng mũi từng mũi cho hắn. Trong lòng tôi lại xuất hiện thêm một trận đau đớn không ngừng.

Rõ ràng biết rõ hắn hiện đang mất đi ý thức, không cảm giác đau đớn, nhưng tôi vẫn thật đau lòng!

Chờ sau khi mọi thứ hoàn toàn đã được xử lý tốt, mặt trời đã lặn xuống về phía tây.

Tôi đi lấy một chậu nước ấm, thay Sasuke giúp hắn chà lau thân mình.

Tôi phát hiện ra, thân mình của hắn đã trở nên trắng trẻo lên rất nhiều, vết chai sạn trên tay hắn so với trước càng dày hơn, nhưng khuôn mặt lại gầy đi, cho dù chỉ là một chút cũng không cảm thấy chút thịt nào tồn tại!

Kéo ghế dựa qua, ở bên cạnh giường ngồi xuống, ghé vào đầu giường bên cạnh hắn, cứ như vậy mà tỉ mỉ quan sát đến hắn. Vươn tay vuốt ve trên mặt hắn, từ phía trên chậm rãi đi xuống! Theo cái trán, đến ánh mắt... Cái mũi... Miệng... Cằm...

Quả không hổ danh là em trai tôi đâu.

Càng ngày càng đẹp trai a. Tôi nghĩ khi chất hiện tại của hắn so với trước càng thêm mạnh hơn!

Không biết ở nơi đó của Orochimaru, hắn đã có bạn gái hay chưa nhỉ!

Không biết vì sao, khi nghĩ đến Sasuke sẽ cùng với người con gái khác thân thiết với nhau.

Trong lòng tôi lại hơi buồn phiền...

Không được, chờ hấn tỉnh lại nhất định phải đề ra nghi vấn gắng hỏi hấn. Cho dù là mười lăm tuổi, thì việc yêu đương cũng còn quá sớm. Tôi năm nay mười tám tuổi, cũng không có yêu đương gì, mười lăm tuổi thì càng không thể!

Ồ trong lòng tính toán qua lại một chút, dần dần, con buồn ngủ bắt đầu đánh tôi!

Ghé đầu vào bên mép giường, chậm rãi khép ánh mắt lại!

Giữa khuya.....

Ánh trăng dịu dàng tỏa ra chiếu vào khắp nơi trên mặt đất, tất cả đều giống như một tầng biển giới bạc.

Sasuke ở trong giữa hôn mê dần dần chuyển tỉnh, mờ to mắt. Trong phòng bởi vì rèm cửa sổ không có khép lại, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, hơi hơi chiếu sáng phòng.

Trước ngực hấn truyền đến đau nhức.

Đứng rồi, hấn tiếp nhận nhiệm vụ mà Orochimaru giao cho hấn, đuổi giết một gã phản hấn cấp S, trong chiến đấu đã bị cự đao của hấn làm cho bị thương.

Mặc dù nhiệm vụ đã thành công... Nhưng... vết thương này đã xác minh, nhắc nhở cho hấn biết, hấn vẫn còn chưa đủ mạnh!

Hấn có chút không cam lòng nắm chặt nắm tay, bộ dạng này căn bản không thể giết được tên khốn kia! Không thể cứu Remon trở về!

Nhớ tới hai năm trước, kể từ sau lần gia tộc bị diệt môn, hấn đã lại nhìn thấy được kẻ đó.

Bị hấn đánh không chút nương tay, còn bị hấn tàn nhẫn đưa ra một tin tức. Remon đang nằm ở trong tay hấn, hơn nữa, vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ để cho cô ấy rời đi.

Cho nên, ngày hấn được sức mạnh tuyệt đối, mới có thể từ tay kẻ đó đoạt Remon về...

Đáng giận!

Hấn còn muốn mạnh hơn nữa, phải càng mạnh hơn nữa mới được!

Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng. Có người ở bên cạnh hấn sao?

Hơi hơi nghiêng đầu... Khi nhìn đến người nằm sấp trên cái gối!

Đầu óc hấn hoàn toàn trống rỗng.

Hấn đây là đang nằm mơ sao?

Remon.....

Nâng tay lên, cẩn thận hướng về dung nhan đang ngủ say kia! Nhưng khi sắp chạm đến, lại miễn cưỡng dừng lại!

Loại giấc mơ này, hấn đã từng nằm mơ thấy qua vô số lần. Mỗi khi hấn cho rằng đây không phải là giấc mơ thì liền bắt đầu vui sướng xoa nhẹ xuống lên khuôn mặt ấy!

Lúc đó, tay hấn đều đi xuyên qua thân thể của cô ấy... Sau đó, hấn sẽ từ trong giấc mơ tỉnh lại... Tiếp theo đó, chính là vô hạn hiu quạnh!

Như vậy thì lần này... nhất định chỉ lại là một giấc mơ thôi.

Giấc mơ chính là một giấc mơ. Nếu có thể, hấn hy vọng giấc mơ này có thể kéo dài một chút nữa!

Hấn tiếp tục vươn tay sờ lên trên khuôn mặt mà hấn tưởng nhớ từ rất lâu rồi...

Lòng bàn tay truyền đến độ ấm, độ ấm này là đang nhắc nhở hấn, đây là thật!

“Ừm...” Người trước mắt hơi nhú mảy, lông mi run rẩy, chậm rãi mở ra.

Một tròng mắt màu than đen hiện lên một tầng mờ mịt, có thể nhận ra vô cùng rõ ràng cô còn chưa có tỉnh ngủ!

Giây tiếp theo... Tích tắc... có một chút lo lắng.

“Sasuke..... Thế nào, miệng vết thương rất đau sao?” Tôi lập tức từ trong ngủ mơ thanh tỉnh lại, lập tức đứng lên, khẩn trương nhìn Sasuke ở trên giường cũng đã tỉnh lại.

Sasuke cũng không có trả lời tôi. Vào lúc tôi không phản ứng gì cả thì hắn dưới tình huống này đột nhiên ngồi dậy, mạnh mẽ bắt lấy cổ tay tôi, kéo tôi vào trong lòng hắn!

“Này, miệng vết thương của em...” Hai tay tôi để ở trên bả vai hắn, để tránh đụng chạm vào miệng vết thương.

Nhưng hắn lại đem tôi nhấn vào trong lòng!

Cảm giác được thân thể hắn run rẩy, bởi vì va chạm mà run rẩy lên!

Tôi có chút phẫn nộ. “Em không biết thương thể của mình thật nghiêm trọng sao? Cho dù nắm giữ cũng không cần phải nôn nóng như vậy, chị cũng sẽ không chạy trốn! Mau thả chị ra, bằng không miệng vết thương trên ngực em sẽ vỡ ra, chị đã khâu nó thật lâu...” Tôi lớn tiếng rống giận, cũng không dám lộn xộn.....

“Không cần!”

Âm thanh từ tỉnh lại có chút khàn khàn ở bên tai tôi vang lên. “Cảm giác được đau đớn... Cho nên... Lần này không phải là một giấc mơ!”

Trong âm thanh của hắn có vui buồn lẫn lộn, xen kẽ vào nhau, giống như một đợt thủy triều dâng lên mạnh mẽ áp vào bên trong trái tim tôi!

Tôi không thể dùng ngôn ngữ nói cho có lệ với hắn được! Nâng tay vòng lên trên lưng hắn, vỗ nhẹ lấy.

Sasuke đem đầu chôn thật sâu vào cổ tôi! Một tiếng thở dốc rất nhỏ làm tôi ý thức được hiện tại hắn đang bị thương!

“Em trước hết buông ra đi, để chị xem xét miệng vết thương trên ngực em một chút!”

“Không cần...” Khẩu khí của Sasuke như đứa trẻ làm nũng làm cho tôi có cảm giác như vừa mới giẫm phải bom trong vài giây.

“Ngoan.”

Sasuke buông lỏng tay hắn ra, tôi đỡ hắn nằm xuống.

Nhìn về phía ngực hắn. Quả nhiên, băng gạc đã đỏ hết.

Tôi lập tức vươn tay nghĩ muốn cời bỏ băng gạc ra, lại bị một tay của Sasuke đè lại!

Tôi ngẩng đầu nhìn hướng hắn “Đừng tỏ vẻ nữa, miệng vết thương giống như đã nứt ra rồi, chị cần phải một lần nữa xử lý một chút!”

Chỉ thấy trên khuôn mặt tái nhợt của Sasuke hiện lên chút ửng đỏ.

Hình ảnh khiến người ta chảy mồ hôi nha! Đứa trẻ này thể nhưng then thưng, bất quá đây cũng là một chuyện vô cùng bình thường. Không nói đến, đã hai năm rồi chúng tôi không gặp nhau, hiện tại hắn cũng đã trưởng thành, mà tôi cũng đã trưởng thành.

“Chị chính là muốn kiểm tra miệng vết thương thôi, tuyệt đối sẽ không đối với em làm ra chuyện xằng bậy!” Dựng thẳng ba ngón tay của mình lên, tôi thật chân thành nói!

“Ai sợ người sẽ làm chuyện xằng bậy chứ.” Mặt Sasuke bắt đầu bùng nổ đỏ hết lên.

Tôi cười cười, tránh tay hắn ra, cời bỏ băng gạc! Xem xét miệng vết thương một chút, tình trạng là có một đường bị xé rách. Nhưng không phải vô cùng nghiêm trọng.

“Sasuke, em chịu khó nhịn một chút, miệng vết thương cần phải được xử lý thêm một lần nữa.”

Đầu Sasuke xoay hướng sang một bên..... Trầm mặc.

Aizz... Tôi ở trong lòng thờ dài!

Vì sao đã trưởng thành, vẫn như trước là một đứa trẻ kiêu ngạo nha.

Tập trung tinh thần, bắt đầu cẩn thận xử lý miệng vết thương.

.....

Tiểu kịch trường

(Tác giả) Bản mộc: U nhị thiếu, cho người quay về với màn diễn, nên cảm tạ ta như thế nào đây. [bắt chéo chân này lên chân kia, ngồi cấn cấn hạt dưa lên mặt.]

Sasuke xoa xoa thanh kiếm của mình, bày ra một bộ mặt lãnh huyết: Đây

Bản mộc: Xem ra ta có cần phải lo lắng, cho nam phụ số hai ra ngoài.

Tăng một bả kiếm đặt ngang ở trên cổ bản mộc.

Sasuke: Remon hiện tại đã đi ra ngoài!!

Bản mộc đồ mồ hôi lạnh: What the...! Thế nhưng dám uy hiếp ta...

Sasuke cười: Không thể sao?

Bản mộc: Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Quên đi, nhị thiếu, ta đang cân nhắc để cho người nhanh chóng rước con gái nhà ta về, thế nào?

Sasuke thu hồi kiếm: Cái này, cũng không sai biệt lắm.

Phất tay áo rời đi!

Bản mộc vỗ vỗ ngực mình: Ta đây mới không cho người dễ dàng đạt được mục đích như vậy đâu. Thế nhưng dám uy hiếp ta!!!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Nhìn ‘cậu ấm’ nhà tôi đang nhìn chăm chăm vào đồng hồ ăn trên bàn, không chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm không thôi, mà còn nhú chặt chân mày của mình lại nữa mới ghê ây chứ. Tôi thật buồn bực.

Thằng nhóc này lại như thế nào nữa đây? (—_—|||

Cùng với tên Orochimaru “đần độn” với nhau, vì “đần độn” trong thời gian quá dài nên đã trở nên ngu si rồi sao?

“Thiếu gia, đây là dùng để ăn chứ không phải là dùng để nhìn chăm chăm, biết không! Bây giờ hiện tại đang bắt đầu là mùa đông, đồ ăn sẽ rất dễ bị lạnh!” Tôi vươn chiếc đũa gõ vào chén com ở trước mặt Sasuke để hấn hoàn hồn.

Sasuke ngẩng đầu “Ta không muốn ăn cái này...”

“Ha... thiếu gia ngài đang tập ăn kiêng sao?”

“Không!” Sasuke nhìn chăm chăm vào tôi! “Ta muốn ăn đồ ăn do người nấu.”

“.....” Hóa ra là như vậy! – 0 – “Em trước hết tạm thời chấp nhận chúng đi, đến tối chị sẽ lại làm cho em ăn!”

Hắn có chút bất mãn mở miệng, “Ta là bệnh nhân...”

Tôi không chút do dự lấy đôi đũa đang cầm trong tay gõ vào đầu hắn. “Vậy thì cũng không nên lãng phí đồ ăn! Lãng phí chính là tội ác. Mau ăn đi!”

Thấy chị gái nhà mình kiên trì như thế...

Sasuke cầm lấy đôi đũa, bung bát lên, từng chút từng chút một gấp com lên ăn, cùng với một chút đồ ăn.

Tôi vừa lòng gật đầu.

Đưa tay ra tính tiền. Tôi vụng trộm chạy tới nơi này cũng đã được một tuần rồi, vết thương của Sasuke nhờ vào sự chăm sóc của tôi nên đã đỡ hơn rất nhiều rồi...

Từ sau ngày đó, tôi liền ở trong thôn đó thuê một căn phòng nhỏ ở bên cạnh phòng Sasuke!

Bởi vì vết thương của hắn còn cần phải được điều trị, cho nên tôi không thể rời đi được. Nhưng... lại không thể để cho anh Itachi biết là tôi vụng trộm chạy đến đây và cũng không thể để cho Sasuke biết quan hệ giữa tôi và anh Itachi thật ra cũng không sai lắm, nói thẳng ra là tốt.

Chỉ có điều ngoài dự đoán của tôi, tôi không thể ngờ được hai năm trước anh Itachi đã đi tìm Sasuke, hơn nữa còn nói với hắn là anh ấy đã bắt tôi đi...

Khi Sasuke hỏi tôi làm sao có thể tìm được hắn, tôi liền biết nắm bắt thời cơ nhanh chóng ‘mượn nước đầy thuyền’ đi. Nhưng khi nói xong những lời đó chính tôi còn muốn nôn ra nữa cơ, vì nó rất ư là... nhầm nhứ...

Tôi nói với Sasuke là, trong một lần tình cờ nào đó, hiếm khi có được thời cơ tốt như vậy, liền lợi dụng cơ hội đó, từ nơi ở của anh Itachi đào thoát!

Sau đó, trong lúc đang lẩn trốn thì tìm thấy quán trọ mà hắn đang ở, vừa khéo lại ở ngay vào phòng ở đối diện phòng hắn!

Bởi vì trong phòng không có nước, nên chuẩn bị sang căn phòng cách vách để mượn phòng tắm... thì lại gặp được hắn.

Với ánh mắt hoàn toàn không tin tưởng kia của hắn. Tôi đành phải thể hiện một tài hoa khác mình thôi, đó là diễn trò.....

Một mặt vô cùng chân thành nhìn lại hắn, thể hiện tình ái dào dạt kể lại “chuyện xưa”, mà khi nói xong chính tôi cũng phải bội phục với sức tưởng tượng của mình... “Chuyện xưa” đó là... bị “phản tử xấu xa Itachi” ngược đãi...

Mà hiện tại tôi đang đối mặt với hiện thực của cuộc sống... Còn lại là!

Vô cùng đau khổ tiến hành cuộc vận động di chuyển qua lại ở hai nơi.

Vào ban ngày, tôi phân thân ra một bóng dáng, để ‘tôi’ ở lại Akatsuki, mà thật thể thì đuổi đi tới nơi này của Sasuke... Buổi tối, chờ sau khi Sasuke ngủ thiếp đi, liền để lại một bóng dáng phân thân, để cho ‘tôi’ ở lại canh chừng Sasuke, bản thể thì lại trở về căn cứ Akatsuki!

May mà bản tính lười của tôi là vô cùng có tiếng, cho nên, tôi để ảnh phân thân của mình ở trong phòng ngủ một ngày, chờ đến buổi tối sau khi tôi về thì sẽ cùng ‘tôi’ đổi chỗ lại cho nhau, sau đó tôi sẽ làm bộ đi ra ngoài kiếm đồ ăn! Sẽ không có người chú ý tới vụng trộm trốn đi!

Có mấy lần tôi phải chống lại ánh mắt siêu áp lực của anh Itachi, chỉ vì điều này mà suýt chút nữa tôi đã cho rằng anh ấy phát hiện ra tôi đã gặp được Sasuke!

Thật sự đau tim, thật sự đau tim a.....

Nhắm nháp đồ ăn trong miệng, con buồn ngủ lại ập tới. Đã một tuần rồi tôi đều chưa từng được ngủ một giấc ngon lành nào cả.

Aizz...

Nuốt một ngụm cuối cùng xuống, đem chén để xuống.

Lấy tay chống đỡ đầu, xoa xoa huyệt thái dương bởi vì ngủ không đủ mà căng đau lên.

Sasuke ngồi ở đối diện, nhìn về mặt mệt mỏi của Remon. Hắn chú ý tới quãng thâm ngay mắt cô, quãng thâm đó có xu hướng ngày càng khá giống với cái kẻ sử dụng cát, mắt như gấu mèo kia!

Nhiu nháu mày.

“Mấy buổi tối dạo gần đây, ngủ không được ngon sao?”

“A!” Trong lòng tôi giật mình, chẳng lẽ hắn phát hiện ra cái gì sao? Lập tức ngây ngốc, miễn cưỡng nở nụ cười. “Không có a, ngủ rất ngon.....”

Sau khi nhận đến ánh mắt khinh bỉ của Sasuke, tôi vẫn như trước thể hiện mặt dày ra, cười.

“Cạch.” Sasuke buông bát xuống, đứng lên!

“Em muốn làm gì!” Tôi có loại dự cảm bất hảo, cảnh giác, hai tay bày ra tư thế chiến đấu! Nhảy người lên!

Sasuke hoàn toàn không thèm nhìn động tác của tôi, đi đến trước mặt tôi.

Tôi ngẩng đầu lên.

Mặc dù Sasuke không đạt tới được chiều cao của anh Itachi nhưng lại cao hơn so với tôi không ít!

Hai cái đầu sắp lại gần nhau.

Ngắm lại, cả đời này tôi chỉ có thể cao 1m59..... Tâm tình tôi thật bị phần a! Liền khó có thể áp chế được!

Đây là vết thương lòng của cả cuộc đời tôi, từ đầu đến cuối cũng không thể nhích lên nổi 1m60, oán hận này đã đến mức siêu cấp thâm hậu!

Sasuke vươn tay, một tay lấy tôi chặn ngang ôm lấy.

“Này! Em muốn làm gì?”~[*+___+*]~ Tôi giả vờ suy nghĩ muốn từ trong lòng hấn nhảy ra!

Nhưng lại bị hấn gắt gao ôm lấy!

“Tên nhóc nhà em, em cho là miệng vết thương của mình đã tốt lên thì muốn làm gì thì làm à! Nhưng tốt xấu gì chị cũng là chị của em, đừng cho là chị sẽ cho em cơ hội để đề lên đầu chị!”

Tôi ôm lấy cổ hấn, đề trụ lại...

Tiến đến bên tai hấn nói.

Giờ phút này tôi hoàn toàn không có chú ý tới, bộ ngực mềm mại của mình đã hoàn toàn áp ở trong lồng ngực Sasuke, cùng với hấn không hề có một tia khoảng cách...

“Không tệ lắm, có phần hơi lớn.”

Lời nói của Sasuke, tôi không thể hiểu được!

Chỉ thấy khoe miệng hấn thể nhưng lại gọi lên một độ cong có chút tà ác!

Tươi cười này làm cho trong lòng tôi cảm thấy run rẩy. Vì sao tôi lại có một loại cảm giác nguy hiểm thế nhờ...

Chỉ thấy ánh mắt của hấn di chuyển xuống phía dưới!

Tôi thuận theo ánh mắt của hấn cúi đầu xuống, phát hiện ánh mắt của hấn dừng lại ở ngay trước hai cái ‘bánh bao’ của tôi.....

ORZ!!! [1]

[1] ORZ: Giống hình một người đang quỳ, chống hai tay xuống đất (chữ O là đầu người). Ý nghĩa của Orz này là “hối hận”, “bi phẫn”, “vô vọng”, ngoài ra còn thêm ý nữa là “thất tình”.

Tình huống gì thế này... Đây nhất định không phải là Sasuke!

Sasuke làm sao có thể sẽ gian ác như thế!!!

Buông tay đang ôm cổ hấn ra, ngược lại dùng tay bảo hộ ngay trước ngực mình. “Em... Em... Em có ý gì đây!” Mặt tôi bắt đầu đỏ lên hết, nói chuyện cũng trở nên lắp bắp.

Nhưng tiếp theo, Sasuke càng nói thì càng nói những lời gian ác!

“75B... So với trước kia lớn hơn cái chén được một chút!”

Vì thế tôi liền hóa đá.

Sasuke của tôi làm sao có thể lại biến thành như vậy được. Sao lại giống như ngọn núi thế, phần cứng cáp là Sasuke, phần mềm là người nào đó!!!

Nhất định là Orochimaru... Nhất định là hấn...

Đáng giận!!! Tên khốn khiếp kia... Đồ biến thái GAY....

Dám đem em trai bảo bối đáng yêu của chị giáo dục lại!

Đưa Sasuke-kun hồn nhiên ngây thơ của tôi vào con đường đen tối!

Tôi đang ở trong nội tâm điên cuồng la làng.....

Nhìn đến phản ứng Remon, Sasuke thật vừa lòng.

Quả nhiên, cảm giác ‘phần trư ăn lão hồ’, thật sự rất thú vị!

Remon... Chỉ có thể là của hấn.

Ở cùng với Orochimaru lâu như vậy... Có một số việc, nên hiểu cũng đã hiểu toàn bộ, không nên hiểu, cũng đã hiểu!

Mà hấn cũng đã hiểu được cảm giác trong lòng mình đối với Remon.

Cho nên...

Hắn hiện tại, cùng với hắn của ban đầu hoàn toàn bất đồng!

Nhưng hắn tuyệt đối sẽ không cho cô ấy có cơ hội trốn tránh, hoặc cơ hội để thờ.

Phải đánh chiếm được trong một lần duy nhất!

Trong mắt Sasuke tránh qua một tia tinh ranh.

Sasuke xoay người bước đi đến bên giường, đem người nào đó ở trong lòng mình đặt ở trên giường!

Trong lòng Remon kinh hãi.

“Thằng ngốc chết tiệt, chị là chị của em!”

Tôi đưa tay đẩy hắn ra để hắn lại không tiếp tục tiến tới gần tôi!

“Phách.” Hai ngón tay đụng đậm về cái trón trắng nõn của tôi!

“Đầu óc của ngươi lại nghĩ bậy bạ gì đó!” Nói xong, Sasuke cũng nằm xuống, đem tôi ôm vào trong ngực! Vỗ về đầu tôi một chút, đem đầu nhập sát vào trong lòng hắn. “Ngủ! Ta cùng ngươi!”

Âm thanh của Sasuke rất dịu dàng, trong lòng tôi nổi lên nhiều điểm gọn sóng. ....

An tâm ngoài dự đoán, tôi khép hai mắt lại... Chậm rãi đi vào giấc ngủ!

Nhìn Remon hô hấp nhẹ nhàng chậm chậm, đã đi vào giấc ngủ... Sasuke cúi đầu xuống hôn trộm vào đôi môi ngọt ngào kia của cô, như một con dẫu chỉ thuộc về mình hắn.

..... Ta đây là đường phân cách .....

Không thích hợp... Thật sự thật không thích hợp...

Vì sao bây giờ, Remon cảm thấy mỗi lần ở cùng với Sasuke thì luôn có một bầu không khí kỳ quái bao quanh giữa chúng tôi!!

Mà tôi còn nói không ra được kỳ quái ở chỗ nào!

Ngâm mình ở giữa trong bồn tắm lớn, chơi đùa với bong bóng xà phòng mà tôi làm ra.

Tôi buồn bực nghĩ đến chuyện xảy ra dạo gần đây.

Từ ngày đó qua đi... Mỗi ngày, sau khi ăn cơm trưa xong, hắn đều muốn tôi đi ngủ... Hắn đi theo giúp tôi ngủ... Mặc dù mỗi lần đều là như thế nhưng tôi không biết hắn thật sự có ngủ hay không, bởi vì lúc đó tôi đang ngủ say như chết...

→_→ Được rồi! Tôi tự khinh bỉ chính mình!

Hơn nữa, mỗi ngày khi cùng với hắn ăn cơm, hắn cũng không ngồi đối diện tôi nữa mà là ngồi ở bên cạnh, luôn luôn thích “ăn cướp” thức ăn trong chén của tôi để mà ăn!

Uống nước gì đó cũng đều trực tiếp dùng ly của tôi!

Sau khi tắm rửa xong, hắn chỉ trực tiếp quần cái khăn tắm ngay eo mình rồi đi ra. Hơn nữa còn lấy khăn lông đi đến trước mặt tôi, yêu cầu tôi giúp hắn lau đầu.

Nhớ được có một lần, hắn đột nhiên đưa mặt đến gần tôi, làm tôi sợ tới mức sặc nước.

Dù sao, bây giờ hắn cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều, không còn giống trước kia. ....

Được rồi, thật ra tôi đã mắc phải tội háo sắc.

Dáng người của Sasuke thật sự rất tốt. ....

Tôi có chút đau đầu với hành động của Sasuke, nên đã mở miệng ra nói chuyện cùng hắn.

Nhưng lại bị hắn một mực bác bỏ!

Hắn còn nói đây là tình chị em bù đắp lại nhau trong thời gian xa cách nhau hai năm. ....

Aizzz...

Đứa nhỏ bây giờ đã khôn lớn, đôi cánh cũng đều cứng rắn... Khó có thể quản giáo a.

Hồi nhỏ vẫn tốt hơn.

Có thể áp chế được!

Hắn hiện tại, muốn ngăn chặn, nhất định phải đem hết toàn lực ra dùng.....

Chỉ mới gần hai năm thôi, mà hắn đã trưởng thành và phát triển nhiều đến như vậy...

Như vậy... Không biết câu nói ‘Trước khi em được 20 tuổi thì đừng nghĩ tới chuyện leo lên đầu chị ngồi’ đó còn có thể giữ vững được hay không đây!!!
[.]

“Lạch cạch” Âm thanh cửa phòng tắm bị mở ra, tôi giật mình từ giữa trong ý thức nhảy ra.

Kính ngạc quay đầu lại, thấy Sasuke một mặt lạnh nhạt đứng ở cửa nhìn tôi!

Làm ơn đi... Cho dù chị đây là chị của người, tốt xấu gì thì người ta cũng là phụ nữ, cũng là người trưởng thành đã phát dục đầy đủ.

“Rào rào” Tôi lập tức lui người vào trong giữa bồn tắm.

Nước bởi vì động tác của tôi mà tràn ra.

Bong bóng đem thân thể xích lửa của tôi hoàn toàn che khuất! Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi cảm thấy may mắn vì thích ngâm mình trong bong bóng xà phòng.

Trên mặt nổi lên đỏ ửng... Tôi thẹn quá thành giận đối với hắn quát “Khốn khiếp, chị đang tắm, em đi vào đây để làm gì!”

Sasuke thật tự nhiên khoanh hai tay trước ngực “Không có việc gì, chỉ là nhìn thấy người tắm lâu như vậy, cho nên nghĩ người đang ngủ, sợ nước lạnh đi sẽ dễ bị bệnh!”

“Vậy sao em không biết gõ cửa?”

“Sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của người.”

Sasuke biểu cảm một mặt chân thành làm cho tôi không tiếp thu được nữa.

Tôi biết là mình có thói ngủ trong khi tắm, có khi ngủ quên đến tận một hai giờ gì đó.

Khi nước bắt đầu lạnh đi thì cũng bắt đầu dần tỉnh lại, đó đã là một thói quen của tôi rồi.

Bất quá hắn cũng không cần phải lạnh chanh xông vào phòng tắm như vậy chứ!

Đầu tôi bắt đầu có cảm giác đau lên, lấy tay chống đỡ đầu một tí...

Chờ một chút.....

Gần đây trong khoảng thời gian này, khi tôi tỉnh dậy từ trong bồn tắm thì nước đều là âm ấm.

Quay đầu, bộ mặt của tên nhóc Sasuke kia không có gì biểu cảm.....

“Sasuke, em vào đây tính làm gì sao?”

“Giúp người thay nước!” Sasuke không chút nào che giấu nói thẳng ra!

o_o

“Không... Sẽ không phải là vài lần gần đây.... Em đều từ bên ngoài vào trong phòng tắm giúp chị đổi nước chứ...” Tôi có chút xấu hổ mở miệng, cười đến thập phần miễn cưỡng.

“Phải”

.....

Nói như vậy.....

Thằng nhóc này đều đã sớm đem cả người tôi xem hết. Toàn bộ??? Như vậy, nếu như không phải bởi vì lần này tôi lo suy nghĩ, không hề ngủ, cho nên căn bản không hề để ý tới chuyện này!

Tôi không lạnh nhạt, trong cơn giận dữ “Phách” đập mặt nước đứng lên.

“Đồ chết tiệt, chị là phụ nữ!”

“Ta biết, đã nhìn ra!” Tầm mắt Sasuke dời xuống.

“A...” Ý thức được chính mình còn chưa có gì che đậy, đã vậy còn gặp phải trái bóng lăn tới tận sát đường biên giới..... Nắm lấy khăn tắm để một bên lên, đem quần quanh người mình lại, sau đó liền đem cái gì đó có thể cầm được ở bên cạnh mình, không chút do dự nào ném về hướng tên nào đó đang đứng ở cửa! “Đi ra ngoài đóng cửa lại ngay cho chị!”

Lý trí ư, hình tượng ư... Hoàn toàn không có!

NND [2] Kiếp trước tôi thiếu nợ hán hay sao vậy?

[2] NND: Nhĩ nãi đích = Bà nội mi

Nhanh chóng mở vòi hoa sen lên, cho cho nước chảy xuống, để trôi đi lớp xà phòng còn ở trên người, mặc quần áo vào.

Xắn tay áo lên đi tìm thằng nhóc chết tiệt kia tính sổ!

“Uchiha Sasuke!”

Tiếng hô kinh thiên động địa, ngay cả căn phòng cũng đều phải run rẩy.

Tôi nổi giận đùng đùng, trừng mắt nhìn ‘cậu ảm’ nào đó đang nhàn nhã ngồi ở trên ghế sofa!

Chị đây! Thật sự rất muốn chửi tục.

Làm ra chuyện ‘đại nghịch bất đạo’ như vậy, thế nhưng còn dám lạnh nhạt như thế cơ!

Tôi tức giận, đầu óc đều hoàn toàn bùng nổ! Khói bắt đầu bốc vùn vụt lên!

Tôi không chút nghĩ ngợi lập tức nắm quyền lại nhảy lên, nhắm ngay trên trên người Sasuke, hung hăng đâm xuống!

“Oanh.” Ghế sofa đã không còn tồn tại nữa, sàn bị đập thủng một lỗ thật sâu và thật to!

Sasuke thực nhẹ nhàng tránh né được!

Hắn biết rõ Remon đã tức giận đạt đến trình độ nhất định, độ cong ngay khoe miệng hơi gọi lên, xoay người hướng ngoài phòng chạy đi!

Nhìn vào tình huống hiện tại của cô ấy, nếu cứ ở yên trong phòng như thế này, không đến một phút, cả căn phòng hoàn toàn sẽ bị cô ấy san bằng thành bình địa.

Tốt xấu gì nơi này còn phải ở lại trong một thời gian nữa, không thể để xảy ra chuyện gì được.

Sasuke bay nhanh hướng về trong cây cối chạy tới.

Quay đầu lại nhìn Remon đang đuổi theo.

Sasuke lại nhanh bước chân hơn.

“Khốn khiếp!”

Hai tay kết ấn. “Hỏa độn ~ hào hỏa cầu thuật ~”

Một quả cầu lửa thật lớn vung về phía người nào đó ở trước mặt cô!

Sasuke nhảy cao lên, tránh thoát công kích của quả cầu lửa, ở trong không trung nhanh nhẹn trở người lại, nhưng lại đáp xuống ở phía sau tôi.

“Phách.” Tay hắn nhanh chóng ở phía sau lưng tôi điểm vài cái!

Tôi chỉ cảm thấy đến cả người ngay lập tức mềm nhũn ra, sau đó liền không có chút khí lực nào, hơn nữa còn nhận thấy được Charka trong cơ thể ngừng di chuyển. Thằng nhóc này đã làm gì tôi vậy!!!

Sau đó cánh tay tôi bị túm trụ lại, bị bắt buộc xoay người lại “Phách” Tôi bị Sasuke để dựa vào phía sau cây đại thụ!

Nhìn khoảng cách giữa tôi và người nào đó không chút khe hở nào!

Tôi bị chọc tức đến mức học máu, thế nhưng sẽ có một ngày bị hắn điều khiển, hơn nữa hoàn toàn không hề cho tôi thời gian chuẩn bị tình huống nữa chứ.

“Nhóc con, em nghĩ sao mà.....”

Lời còn lại chưa kịp nói ra đã bị Sasuke cắn nuốt!

Đôi mắt phóng đại, nguyên vẹn thể hiện nội tâm khiếp sợ của tôi.

Hắn... Sasuke hắn... Đang hôn tôi!!!

Hàm răng hoàn toàn bị bắt mở ra.

Vật thể nóng bỏng xâm nhập vào trong khoang miệng của tôi, đùa giỡn với tôi.....

Hắn ép buộc lưỡi tôi cùng nhau quấn quýt, nhảy múa cùng với hắn...

Thật lâu sau, khi tôi hoàn toàn không còn không khí để thở, hoàn toàn tê liệt ở trong lòng Sasuke thì hắn mới chậm rãi buông tôi ra.

Trong mắt có rất nhiều thâm tình mà tôi chưa từng gặp qua!

“Tôi thích em!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Cắn Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Remon thật sự có nguy cơ bị khủng hoảng...

Ôi trời đất ơi, tôi nên làm cái gì bây giờ!!!

Đầu óc hoàn toàn rơi vào trạng thái ngừng hoạt động.

Tôi thật kinh sợ, không dám đối mặt với Sasuke, tôi trực tiếp ném phần phân thân của mình ở lại, để cho ‘tôi’ ở lại đó ngây ngốc nhìn Sasuke. Nhưng cố gắng đừng để cho hắn phát hiện, để luôn luôn thông báo được tình huống của Sasuke!

Bản thể thì trở về Akatsuki, ngày ngày trú ngụ ở trong ổ chăn, ngay cả cơm cũng không ăn... Muốn dùng phương pháp ngủ để hy vọng mình có thể quên đi...

Nhưng... thật sự vô cùng đau đớn vì ngay cả cơn buồn ngủ cũng không hề có! Trong chăn, hai mắt tôi mở trừng lớn lên!

Có người chị nào giống như tôi không???

Sống đến tận hai kiếp, nụ hôn đầu thế nhưng lại bị chính em trai mình cướp đi. Đã vậy còn bị em ấy thổ lộ nữa.

Trời ạ... Trời ạ... Trời ạ...

Sasuke thế nhưng nói với tôi là hắn thích tôi...

Mặc dù tôi không thật sự là chị của hắn, nhưng thân thể mà tôi đang dùng là của chị hắn a!

Như vậy không phải thuộc loại..... loạn luân gì đó sao?

Trời ạ!!!

Làm sao có thể như vậy.....

Nếu anh Itachi biết em trai bảo bối của anh thích tôi..... Với thuộc tính ‘đệ khổng’ kia của anh ấy...

Có phải hay không sẽ ghen ghét tôi, dùng Tsukuyomi đến ngàn lần cho đến khi tôi chết a!

Đánh cái rùng mình!

Ôm đầu hết sức buồn rầu.

Bất quá... Vì sao kỹ thuật hôn của tên nhóc Sasuke lại tốt như vậy.

Hoàn toàn bị hấn nắm trong tay!

.....

“?” Tôi đang nghĩ cái gì vậy chứ... Hiện tại kỹ thuật hôn không phải là vấn đề quan trọng.

“A! Ngủ ngốc... ngủ ngốc a...” Tôi không chịu nổi được nữa, tự nện vào đầu mình liên tiếp.

“Remon, em đang làm cái gì!”

Âm thanh trầm thấp của anh Itachi từ bên ngoài truyền đến.

Nháy mắt, cả người tôi đều run lên.

Không dám cử động.

Vươn tay nắm chặt chân. “Khụ khụ... em có chút không thoải mái...”

Itachi nhìn Remon từ trong chăn lờ lững...

Trong lòng thật rối loạn, đối với chuyện Remon nhìn thấy Sasuke, thật ra anh đã sớm biết rồi, chỉ là anh chưa có vạch trần ra thôi.

Bởi vì anh luôn luôn an bài ảnh phân thân quạ đen ở trên người của Remon.

Khi nhìn thấy Remon cùng Sasuke gặp nhau, vẻ mặt của con bé đau lòng như vậy vì Sasuke, ý nghĩ muốn đem hai người bọn họ tách ra hoàn toàn biến mất!

Nhưng mãi cho đến ngày hôm kia, một số hình ảnh giống như phim truyền hình hiện lên ở trong đầu anh. .... Anh chán kinh rồi, anh chưa bao giờ nghĩ qua, thì ra trong lòng của Sasuke đối với Remon có một loại tình cảm khác!

Cứ như vậy, anh cảm thấy trước tiên nên cùng với người nào đó đang trốn ở trong chăn, đang trốn tránh vấn đề kia nói chuyện một chút.

Trong thời gian hai năm ở chung, anh đã hoàn toàn hiểu rõ con bé là dạng người như thế nào, tính tình thẳng thắn, vô cùng nhiệt tình, vô cùng thích ngủ, nhất là nụ cười sáng sủa kia, thật sự thật có thể ảnh hưởng đến anh!

Hơn nữa anh, cũng từ trong trong lòng nhận định Remon chính là em gái của anh, mặc kệ linh hồn bên trong con bé có phải là thật hay không, tất cả đều không quan trọng. Huống chi, Remon của hiện tại, không phải mới thật sự là người quan trọng nhất trong lòng anh sao?

Itachi đã sớm không chút do dự hoàn toàn đem Remon đặt trong vòng tay bảo hộ.

Chuyện nên đối mặt, trước sau gì cũng phải nên đối mặt...

Trốn tránh là phương pháp không thể giải quyết được gì.

Anh kéo cái ghế qua một bên, để ở bên giường ngồi xuống!

“Remon, em mau đi ra, chúng ta cần nói chuyện, trốn tránh không phải là chuyện nên làm.”

Khẩu khí vô cùng bình thản của Itachi ngược lại hoàn toàn làm cho tôi cảm thấy hoảng sợ thêm. Hôm nay anh Itachi bị làm sao vậy?

Xóc một góc chăn lên, vụng trộm ngắm ngấm... Vừa vận dụng vào ánh mắt của anh Itachi.

Lá gan của tôi bắt đầu run lên.

Chột dạ..... A.....

“Itachi... Anh Itachi...” Tôi run rẩy lắp bắp mở miệng.

Vì thế, quanh cảnh chung quanh trong nháy mắt biến hóa...

Sắc mặt của tôi bắt đầu biến đổi, lập tức từ trên giường nhảy xuống, bước đi đến bên người anh Itachi đang sử dụng Tsukuyomi. Bắt lấy tay áo, sốt ruột theo dõi hắn!

“Anh Itachi, nhanh chóng giải trừ Mangekyou a! Nếu em không ngoan ngoãn chộc giận đến anh, anh chỉ cần trực tiếp đánh em là được rồi, em tuyệt đối sẽ không trốn. Ánh mắt của anh không thể sử dụng Mangekyou nữa, nó đã không còn nhìn thấy rõ này nọ nữa.”

Anh Itachi ấn tay của tôi xuống, “Chỉ có như vậy, có một số việc mới có thể cùng với em nói, ở Akatsuki... không có nơi nào an toàn cả.”

“Nhưng mà.....”

“Yên tâm, cho đến ngày nhìn thấy Sasuke trở thành người tài giỏi, anh sẽ không chết!” Itachi nhàn nhạt nói.

Tôi nhìn anh Itachi, cảm giác được nội tâm bên trong anh ấy vô cùng mệt mỏi. Tôi nắm chặt hai nắm đấm trong tay, trong ánh mắt bắt đầu xuất hiện nước mắt. “Anh Itachi, rõ ràng... anh có đề ý, quan tâm đến Sasuke như vậy... Vì sao lại muốn đối với em ấy như vậy, vì sao lại muốn... tự làm khổ chính mình!” Nước mắt tôi không tiếng động chảy xuống!

Tôi cắn môi dưới, cúi đầu không cho chính mình phát ra âm thanh, toàn thân đều đang run run!

Bàn tay ấm áp của anh Itachi nhẹ nhàng xoa lên mặt tôi, đem nước mắt trên mặt tôi lau đi.

“Anh có lý do của mình, có việc anh cần phải làm. Cho nên về điều này, hi vọng em sẽ không hỏi đến! Bởi vì anh cũng sẽ không nói cho em biết. Em cùng với Sasuke giống hệt như nhau... đều là những trang giấy trắng, nhưng em cùng với Sasuke không đồng dạng như nhau, em có tính kiên trì thuộc về chính mình, lòng tin của chính em, hơn nữa sẽ không bị ô nhiễm.....”

Anh Itachi dựa người vào ghế, mà tôi thì đứng.

Rõ ràng hiện tại, tôi trông thấy được phần mệt mỏi của anh, nhưng khí chất của anh Itachi không hề yếu bớt đi chút nào!

Thời gian hai năm, sớm chiều ở chung với nhau, anh Itachi luôn yêu thương tôi, chăm sóc tôi, bảo vệ tôi.....

Tôi hoàn toàn đều nhìn thấy ở trong mắt.

Mà tôi thì luôn đều đem anh là anh trai của mình. Thân thể của anh ấy từ hai năm trước, liên tục không được khỏe, bởi vì huyết kế của gia tộc Uchiha, rất ít khi có người mở được mắt Mangekyou Sharingan.

Phản phệ làm cho thân thể hoàn toàn hư nhược rất nhiều rồi, nhưng ở bên ngoài thì anh luôn cố gắng đè nén xuống!

Trước một đoạn thời gian, tôi thế nhưng phát hiện anh xuất hiện tình trạng ho ra máu.....

Cường ngạnh, buộc anh đi đến bác sĩ xem thử. Đương nhiên, không có khả năng là người của Làng Mưa.

Tôi còn nhớ rõ anh Itachi đã từng nói qua, phía sau tổ chức Akatsuki là do một người nào đó nắm trong tay.

Mà tôi nhìn ra được anh Itachi rất ghét hắn. Có thể nói chính là căm hận, chẳng lẽ lý do anh Itachi gia nhập Akatsuki... là do người kia ép buộc?

N loại suy đoán... Mà tôi không kiểm được câu trả lời được chứng minh là đúng! Chỉ có thể từ bỏ!

Lúc anh có nhiệm vụ cần phải ra ngoài, tôi đã ‘mặt dày mày dạn’ cầu xin anh mang tôi đi cùng. Sau đó dùng thuật cải trang, đến gặp một vị bác sĩ có danh tiếng!

Bác sĩ nói bệnh của anh Itachi không thể trị tận gốc, trừ phi phải bỏ đi cặp mắt.

Nhưng... Thân là thành viên của gia tộc Uchiha... anh Itachi căn bản không thể bỏ đi cặp mắt được.

Tôi yêu cầu bác sĩ cho anh Itachi một loại thuốc có thể chữa trị được...

“Remon... Anh hỏi em một vấn đề, em phải thành thật trả lời anh!”

Anh Itachi vô cùng nghiêm túc nhìn tôi.....

Tôi gật đầu, chờ đợi anh đưa ra câu hỏi!

“Em thích Sasuke sao?”

Chỉ một thoáng, mặt tôi lập tức đỏ hết lên.

“Đương... Đương nhiên... Đương nhiên thích... Ha ha ha... Em ấy là em trai của em mà... Em trai đó, làm sao có thể không thích.” Lấp bắp, giả điên làm trạng thái ngu ngu ngơ ngơ.

Trong lòng hết sức rối rắm, vốn đã không lại nghĩ đến sự tình làm tôi không thể chấp nhận được. Nhưng khi anh Itachi nhắc tới Sasuke... Cái hình ảnh nào đó đều tái hiện lại.

Tro mặt ngốc ra....

“Anh nói là tình cảm yêu thích giữa nam nữ!”

“!!!○_○” Tôi hoàn toàn ngây ngẩn cả người... Anh Itachi vì sao lại hỏi tôi cái này!

“Bình bịch... bình bịch... bình bịch... bình bịch bịch bịch...” Tốc độ trái tim đập đã vượt qua tốc độ tia chớp!

Đương nhiên... Là do tôi khoa trương một chút... Đây là vì nội tâm tôi hiện đang ở trong trạng thái kinh ngạc!

Anh Itachi nâng tay chỉ về hướng tôi.

Cùng với tiếng gào “Qua” của quạ đen.

Một con chim màu đen ở trên đầu vai tôi hiện ra bay đến trên tay anh Itachi!

Tôi hóa đá, đó là phân thân quạ đen của anh Itachi, nó ở trên người tôi, thì cho thấy anh Itachi lúc nào cũng từng giây từng phút quan sát tôi... Như vậy... Tôi cùng với Sasuke... trường hợp vô cùng khủng bố kia.

“Em không cần khẩn trương, nói cho anh nghe đáp án của em.” Remon bây giờ đang ở trước mắt hẩn, ý thức cùng linh hồn đều rơi rụng ra hết rồi!

Itachi có chút bất đắc dĩ! Con nhóc kia, bình thường đều rất lớn mật mà, vì sao ở trước mặt anh đều héo rũ đi hết rồi!

Tôi theo bản năng lui về sau hai bước...

“Em... Em...” Ánh mắt không biết nên hướng về phía nào, tay tôi túm chặt lấy vạt áo, dùng sức nhàu nát nó.

Đối với Sasuke... Tôi cũng không biết đến tột cùng là nghĩ như thế nào, trong lòng tôi rất rối bời, tôi không vượt qua mức tình cảm chị em này được! Cảm kỵ luyến ái... Bao giờ cũng là một kết cục đau thương không được trọn vẹn! Tôi không thể để cho Sasuke bị người khác cười nhạo, nói xấu sau lưng được.

Tôi chưa xót cười, thẳng thần ngồi thẳng xuống trên đất, phiền chán nhào đầu tóc vốn đã không được chỉnh tề.

“Em... Em cũng không biết, anh Itachi..... Nhưng là cho dù em có thích Sasuke, vậy thì có thể làm được gì kia chứ, em chỉ là một linh hồn, không phải là người có quan hệ huyết thống với em ấy! Thân thể mà em đang sử dụng, chính là thân thể của Uchiha Remon, cô ấy cùng với Sasuke có quan hệ huyết thống a!”

“Như vậy thì nếu như loại bỏ hết tất cả, em chính là em, Sasuke chính là Sasuke, hai người không hề có bất kỳ quan hệ nào... Em có thích Sasuke không?” Ngờ khí của Itachi tăng mạnh, có loại khí thể bức bách.

“Em thích, em thích Sasuke... Nhưng mà em không có biện pháp nào để đi thích em ấy hết.” Tôi tê tâm liệt phế rống ra những lời nói chân thật nhất ở trong lòng.

Không sai... Tôi chính là thích một người con trai nhỏ hơn mình ba tuổi. Nếu như là chính mình của trước kia, tôi nhất định sẽ cười nhạo loại người thích người nhỏ tuổi hơn mình.

Nhưng mà bây giờ không giống nha, khi thích một người thì, thích chính là thích. Nên làm làm sao bây giờ đây!

Luôn luôn, trong từng giây từng phút đều muốn biết hẩn đang làm gì, khi nhìn thấy hẩn sẽ cảm thấy thật thoải mái, khi không nhìn thấy hẩn, trái tim giống như bị người ta treo lên, thẳng cho đến khi nhìn thấy hẩn thì mới hạ xuống tâm tình đang treo lơ lửng! Thích được hẩn ôm vào lòng, chạm rãi đi vào giấc ngủ, thích việc hẩn xuyên gấp đồ ăn trong bát của tôi, thích mùi hương nhàn nhạt thoang thoảng của hẩn, thích hẩn... hôn.....

“Anh Itachi... Em nên làm cái gì bây giờ!”

Tôi bất lực gục đầu vào giữa hai đầu gối của mình, đem chính mình co cuộn lại thành một đoàn. Tựa như một đứa trẻ bị lạc đường, không tìm được đường về nhà.

Itachi theo ghe tựa đứng lên, đi đến bên người tôi, ngồi xổm xuống bên cạnh tôi, bàn tay rộng khoát lên trên vai tôi.

“Remon cùng Sasuke không phải là chị em ruột!”

Lời nói của Itachi làm cho tôi phải ngẩng đầu lên, không hiểu nhìn hẩn!

Khóe miệng Itachi hơi vênh lên. “Nếu là Remon của bây giờ, anh có thể thật sự yên tâm đem Sasuke giao cho em, Remon cũng chỉ là Remon mà thôi...”

Mà Uchiha Remon là được con gái của một người bạn thân của cha nhận làm con nuôi thôi! Chuyện này, chỉ có anh, cha và mẹ mới biết được thôi!”

Tôi trừng lớn đôi đồng tử của mình, bắt đầu tiêu hóa tin tức vừa mới nhận được!

Tôi thật sự vô cùng kinh ngạc!

Hóa ra Uchiha Remon cùng với Sasuke không phải thật sự là chị em!!

“Về sau, em có thể thay anh chăm sóc Sasuke không?”

.....

Trong lòng cuộn cuộn nổi lên cảm giác không tốt.

“Không được.” Tôi theo bản năng trả lời.

Những lời này của anh Itachi, vì sao lại làm cho cô có cảm giác, hần giống như vào bất cứ lúc nào đó sẽ đột nhiên biến mất!

“Cho dù em thích Sasuke..... Có một số việc, anh nên làm thì phải do chính anh làm. Em sẽ không làm thay anh!”

“A...” Itachi buồn khổ nở nụ cười.

“Sasuke, em ấy..... Hận anh chết đi được, làm sao có thể để cho anh chăm sóc kia chứ!”

“Đó cũng chính là do anh tự rước lấy, em biết anh có lý do của mình, cũng không thể nói ra... Nên em cũng sẽ không ép anh! Nhưng mà em cũng có kiên trì của chính mình, nếu như anh thật sự đợi đến lúc Sasuke mạnh hơn tới tìm anh, sau đó giết anh như trong lời nói... Em tuyệt đối sẽ không ngồi yên nhìn đâu, cùng với anh một chỗ lâu đến như vậy, thật sâu trong thâm tâm anh có phải là người giết cả gia tộc chỉ vì tư lợi không, chẳng lẽ em nhìn không ra sao? Nếu như Sasuke thật sự tự tay giết chết anh, đợi đến về sau, khi biết được chân tướng của sự việc, em ấy sẽ không hận chính mình sao? Sasuke sẽ rất thương tâm, sẽ rất khổ sở... Mặc dù ngoài miệng em ấy luôn nói đi tìm anh báo thù... nhưng trong thâm tâm em ấy thích nhất người anh trai này! Huống chi, em cũng không muốn người mà mình muốn bảo vệ phải bị thương, khổ sở..... Ở nơi đó chính là có anh cùng Sasuke, còn có em..... chỉ có ba người chúng ta ở cùng nhau.....” Nói xong một đoạn lời thoại dài như vậy, tôi thở phò phò... Trừng mắt nhìn anh! “Anh không thể ích kỷ như vậy được... Anh trai...” Tiến lên ôm lấy anh... gút gao ôm anh...

Itachi thật sự ngây ngẩn cả người..... Có chút cứng ngắc nâng tay lên đem người con gái đang khóc ở trước ngực mình ôm lấy.

Âm thanh kêu gọi kia của Remon, chạm vào tới sâu trong đáy lòng anh!

Đây là lần đầu tiên con bé la gào gọi anh một tiếng ‘anh trai’ bức thiết như vậy, đây đều là lời kêu gọi phát ra từ trong nội tâm...

“Thực xin lỗi, Remon...” Itachi cúi đầu ở bên tai Remon nhẹ giọng nói! “Anh sẽ không chết... Tại lúc nhìn thấy em cùng Sasuke ở cùng với nhau... Tại lúc nhìn thấy hai người các em hạnh phúc tuyệt đối sẽ không chết! Cho nên... Đừng khóc! Hiện tại Akatsuki đã không còn an toàn nữa... Anh không thể mạo hiểm để em ở lại bên cạnh anh nữa... Bởi vì anh cũng không thể cam đoan có thể bảo vệ em an toàn!”

Tôi theo hần ngực nâng đầu lên nhìn. “Là người giật dây ở đằng sau mà anh nói đã đến rồi sao?”

Itachi gật đầu. “Thật ra, những tin tức về Akatsuki, tất cả đều không thoát được trong phạm vi kiểm soát của hần... Chỉ là, lúc trước bản thân hần cũng không có ở trong này, anh đã nhận được tin tức nội trong thời gian sắp tới hần sẽ trở về. Anh tin tưởng dựa vào thực lực hiện tại của em... cùng với hai năm đặc huấn anh dành cho em, đã khiến cho em trưởng thành lên rất nhiều, giúp anh chăm sóc cho Sasuke... Cùng với em ấy đi về nơi đó của Orochimaru, để tránh việc hần xuống tay với Sasuke trên đường đi, trợ giúp cho Sasuke... Ở một thời điểm thích hợp, đem Orochimaru diệt trừ tận gốc! Có thể chứ?”

“Đương nhiên không thành vấn đề..... Nhưng em... Nhưng em... Hiện tại hoàn toàn không biết nên đối mặt như thế nào với Sasuke! Em.....” Nổi lòng lộn xộn, tôi không biết kho gặp lại Sasuke nên dùng loại thái độ nào để đi đối mặt với hần đây. Mặc dù đã biết Uchiha Remon cùng với Sasuke không có quan hệ huyết thống, nhưng... nhưng... dù sao cũng cảm thấy...

Bàn tay to lớn của anh Itachi ở trên đầu tôi xoa xoa “Tin tưởng vào chính mình, nhắm mắt lại. Từ nơi sâu thẳm nhất trong trái tim em, hỏi chính trái tim của mình một chút! Bước tiếp theo... nên làm như thế nào, nó sẽ cho em biết đáp án chân thật nhất!”

Âm thanh của anh Itachi thật ôn nhu, tôi chậm rãi nhắm hai mắt lại.....

Tôi nên làm cái gì bây giờ.....

Xin hãy nói cho tôi biết... Trái tim của tôi!

Sau lưng bị một người nhẹ nhàng đẩy một chút, tôi lao đảo một cái, đụng vào trong lòng ngực ấm áp của ai đó. Lập tức, có một đôi tay gút gao ôm lấy tôi, mùi hương quen thuộc tràn ngập vào trong khoang mũi của tôi...

Kính ngạc mở mắt ra, hơi hơi ngẩng đầu.

Khuôn mặt đẹp trai tuấn tú của Sasuke gần trong gang tấc.

“Bắt được em rồi, Remon.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

“Remon! Em thật sự muốn cách xa tôi như vậy sao?”

Âm thanh bất mãn của Sasuke ở một bên truyền đến, tôi quay đầu nhìn về phía ‘cậu ấm’, tâm tình rõ ràng đang thất thường, nơi ở của hắn chỉ cách tôi có hơn 5m thôi.

“Xa sao? Chị cảm thấy rất vừa vặn mà.” Tôi quay đầu lại, vụng trộm cười cười! Không biết vì sao khi nhìn đến biểu cảm khó chịu kia của hắn, trong lòng tôi liền âm thầm vui lên.

Sasuke vô cùng buồn bực, hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được cảm giác chỉ có thể đứng nhìn không thể ăn.

Nhưng nếu là trước kia, nhất định hắn sẽ không chút do dự dùng vũ lực để bắt cô ấy phục tùng, nhưng cái mà hắn muốn là tâm của Remon! Mà không phải dùng đến cách cường cầu mà có được.

Nhú nhú này!

Đem tâm mất dòi về một bên, yên lặng đi theo phía sau Remon.

Đường đang đi trước mặt là phương hướng đi đến căn cứ bí mật của Orochimaru... Tôi tính toán nghe theo lời của anh Itachi, lên vào nơi ở của Orochimaru, trợ giúp Sasuke!

Dù sao Sasuke hiện tại cũng chỉ mới người lăm tuổi, lão Orochimaru xảo trá như vậy... Cho dù Sasuke có thông minh đến đâu, cũng không đuổi kịp được với lão dối trá kia!

Tôi đã đồng ý với anh Itachi là sẽ bảo vệ Sasuke thật tốt, tuyệt đối sẽ không nuốt lời!

Huống hồ hơn nữa... Tâm ý tôi đối với hắn, tôi đã hoàn toàn xác định được!

Tuy rằng lúc ở trước mặt hắn, không thể cứ nhanh như vậy mà liền thừa nhận mình thích hắn. Người ta là con gái mà, đương nhiên hy vọng con trai sẽ chủ động một chút, nếu Sasuke lại thổ lộ với tôi một lần nữa... Như vậy, tôi sẽ đồng ý!

Trong lòng âm thầm hạ quyết định!

Thoáng thả chậm bước chân, rất nhanh, Sasuke đang đi nhanh đã đi tới bên người tôi. Mà Sasuke đang buồn bực hoàn toàn không phát hiện ra...

Khóe miệng hàm chứa ý cười, tôi vươn tay nắm lấy ống cánh tay áo của hắn, lôi kéo lại!

Sasuke nhận thấy được quay đầu, đối diện với đôi đồng tử đầy ý cười của Remon.

Đôi mắt màu than đen của cô ấy đang lóe sáng lên, làm người ta cảm thấy thật chói mắt.

“Tức giận? Thiếu gia.” Tôi nghiêng đầu nói với hắn!

“Không có!” Sasuke trở tay nhanh chóng chế trụ lấy bàn tay mềm mại như tơ của Remon, gắt gao nắm giữ!

Tôi sửng sốt một chút... theo bản năng nghĩ muốn rút ra. Nhưng không biết làm sao lại cho hắn nắm thật chặt, cho nên cơ bản không thể giãy ra được!

“Remon! Không cần lại trốn tránh tôi có được không?” Ngữ khí này của Sasuke làm cho trái tim tôi run lên. “Tôi biết... Tôi biết em là đang lo lắng cái gì... Bởi vì chúng ta là chị em, cho nên em sợ chúng ta sẽ không có tương lai. Nhưng là thế tục ánh mắt tôi căn bản không cần. Tôi chỉ quan tâm tới em, và tôi cũng muốn biết trong lòng em đến tột cùng tôi được đặt ở vị trí nào! Hai năm trước, khi tên đó nói với tôi là đã bắt em đi, lần đầu tiên tôi có cảm giác mãnh liệt, oán hận mình vì sao quá nhỏ bé, bởi vì tôi quá yếu đuối, cho nên ngay cả người mà mình yêu mến cũng không bảo vệ được! Hiện tại, tôi có sức mạnh, nhưng tôi biết bây giờ vẫn chưa đủ... Tôi vẫn sẽ như trước liều mạng cố gắng, thẳng đến một ngày tôi hoàn toàn có thể đưa em vào trong lòng mình bảo vệ! Nhưng trước khi đến ngày đó... có thể xin em đừng rời xa tôi không? Tôi thật sự... không muốn nghĩ đến khoảng thời gian hai năm không được nhìn thấy em, cho dù một giây tôi cũng không muốn nghĩ. Vài ngày trước, tôi thật sự lo lắng, có phải bởi vì tôi đã đột ngột dọa đến em, có

phải về sau em sẽ không còn bằng lòng đến gặp tôi nữa hay không... nhưng em không hề làm như vậy! Nhìn thấy em trở về, tôi thật sự rất vui.” Sasuke nắm cả hai tay tôi lên, hơi hơi cúi đầu nhìn tôi. “Có thể cho tôi cơ hội được ở bên cạnh em chứ? Remon!”

“Bình bịch... bình bịch... bình bịch... bình bịch bịch...” Trái tim tôi từng chút một nhảy lên kịch liệt theo lời nói của Sasuke.

“Chị... Chị...”

Tôi chưa từng nghĩ là hắn sẽ tỏ tình nhanh đến như vậy.

Bất quá... tính cách của Sasuke không phải là như thế này sao?

Vuốt cằm, nhắm mắt lại, cuối cùng hơi hơi gật đầu!

Tất cả..... Nghe theo trái tim mình mách bảo! Mới là đáp án chân thực nhất!

..... Ta đây là đường ranh giới .....

Gọt vỏ quả táo trong tay.

“Oanh...” Một tiếng nổ.

Bên người truyền đến tiếng ồn ào của âm thanh vỡ vụn.

Nghiêng đầu, chỉ thấy đầu Sasuke đổ đầy mồ hôi thở phì phò, sân huấn luyện bởi vì chiêu thức hắn mới sáng tạo ra mà đã bị tàn phá không thương tiếc!

“Chidori lưu ~ tư ~~~” Âm thanh luồng điện va chạm... toàn thân Sasuke phát ra dòng điện màu xanh.

“A ~ chiêu này thật sự quá trâu báo nha...răng rắc...” Một ngum cắn xuống trên quả táo, mùi vị thơm ngọt tràn ngập trên đầu lưỡi, hương vị của quả táo này cũng rất không sai nha.

“Ròn rột, ròn rột!” Cắn quả táo.

Nhìn Sasuke huấn luyện.

Lắm lắm này nọ... [Đợi chút ~~~~]

Quả táo này không phải tôi đang chuẩn bị đưa nó cho Sasuke ăn khi đến giờ nghỉ ngơi sao...

Vì sao khi tôi gọt vỏ xong là đã ăn rồi?

Rối rắm một chút, nhìn về bên trong cái túi to một chút.

Thôi.

Dù sao cũng còn không ít, tôi lại gọt vỏ là được rồi!

Một lần nữa cầm lấy quả táo lên.

Một đạo ánh mắt nóng rực khiến tôi chú ý, ngẩng đầu lên nhìn về hướng giữa sân, Sasuke chính là đang nhìn chăm chăm vào tôi đang ở bên này.

Tôi đưa tay lên trên cao múa qua múa lại.

“Làm nữa đi ~ Sasuke ~fighting~~”

Làm động tác cổ lên.

Sasuke không nói lời nào, tiếp tục cuộc huấn luyện của hắn, vì sao lúc trước hắn không có nhìn thấy cô ấy thích làm trạng thái nửa lưu manh như vậy.

Bất quá... Cô ấy như vậy... Thật đáng yêu!

Mặt hắn bắt đầu đỏ hết lên.

Lắc lắc đầu, làm cho trong lòng mình không nên rối loạn, tiếp tục tập trung vào cuộc huấn luyện!

Tôi đem quả táo đã được gọt vỏ cắt thành từng khối đặt ở trong khay nhỏ.

Nhìn liếc mắt Sasuke vẫn như trước, nỗ lực tiếp tục cuộc huấn luyện một chút.

“A ~~~” Lấy tay che khuất cái miệng nhỏ nhắn, ngáp một cái.

Con buồn ngủ bắt đầu công kích vào trong thần kinh não của cô.

Tìm một tư thế thoải mái, nhắm lại mắt. Tựa vào trên tường, bắt đầu ngủ. ....

Khi Sasuke hỗn loạn, hắn đã đi đến hang rắn không ít ngày.

Hai năm trước, cô cũng từng tới được nơi này... Cũng chính là ở trong này bị cái tên hồ ly đáng ghê tởm kia hạ độc làm cô bị thương! Thật sự rất chán ghét.

Nhớ tới khi cùng với Sasuke đi gặp Orochimaru, ngay tại bên cạnh ông chủ mỹ nam xà kia, tôi thật sự có một loại xúc động nghĩ muốn trực tiếp bóp chết hắn. Mà tôi rất hiểu năng lực của chính mình, ở trước mặt một trong ba ‘Tam Ninja trong truyền thuyết của Làng Lá’, tôi sẽ không ngu tới mức đi gây chiến như vậy, huống chi... anh Itachi nói khi tôi ở trước mặt Orochimaru, cần phải thật cẩn thận, bảo tồn thực lực, không thể để cho Orochimaru biết được gốc gác của tôi. ....

Điều thật sự làm tôi kinh ngạc là, Orochimaru thế nhưng cái gì cũng không hỏi, cũng không có yêu cầu gì, đồng ý với yêu cầu của Sasuke muốn tôi lưu lại, cũng không có không cho phép tôi đi đâu... để cho tôi tùy ý muốn làm gì thì làm!

Vì thế... Tôi có sao mà không làm đâu.

Giả bộ giả mò hay gì đó, điểm ấy là sở trường của tôi nha.

Ban ngày, tôi cuối cùng không có việc gì, liền kề cận Sasuke, cùng hắn đến sân huấn luyện, nhìn hắn huấn luyện, nhìn nhìn xem xem... liền ngủ giống như bây giờ vậy đó.

Lúc tối, tôi sẽ để phân thân của mình lại, bản thể thì sẽ xâm nhập vào nơi lưu trữ hồ sơ bảo bối của Orochimaru!

Năng lực che giấu của tôi vô cùng mạnh... Ngay cả anh Itachi có khi cũng vô pháp tìm được tôi đến tận cùng là đang ở đâu. Cho nên, với việc Orochimaru không bằng anh Itachi... tôi hoàn toàn sẽ không lo lắng hắn sẽ phát hiện ra mình!

Huống hồ, tôi còn có Sharingan... Nếu hắn phát hiện ra tôi, tôi trực tiếp sẽ thôi miên hắn...

Mà đoạn thời gian khi ở trong này, tôi đã đem phần lớn sách của Orochimaru trong phòng đọc xong!

Trong đó cũng có rất nhiều những cuốn được hắn chép tay.

Bởi vì tôi cho rằng, Orochimaru muốn Sharingan của gia tộc Uchiha, như vậy thì hắn sẽ đối với việc này tiến hành nghiên cứu... Đầu óc của ông chủ rắn này rất thông minh, không hề có người theo kịp! Cho nên... Tôi muốn xem thử xem hắn có tư liệu nào về việc liên quan đến Sharingan không.

Nguyên nhân thì không cần nhiều lời nữa, tôi đang nghĩ đến việc muốn chữa khỏi đôi mắt cho anh Itachi.

Ting

Nhưng là... Hầu như lần nào tôi cũng lặn qua lặn lại trong kho sách, cũng đều không tìm được tư liệu mà tôi nghĩ đến...

Bất quá cũng nhìn thấy được... Orochimaru đang dự tính có thể tìm biện pháp đối phó với Sharingan!

.....

Ngạch! Nói như thế nào nhỉ.

Tôi có cảm giác... biện pháp này đó của hắn, có lẽ khi ở trước mặt tôi và Sasuke thì sẽ thành công, nhưng khi ở trước mặt anh Itachi thì sẽ không thành công!

Nếu đã biết rồi thì cũng tốt.

Như vậy có thể dự phòng việc về sau Orochimaru sẽ đột nhiên đối với tôi cùng với Sasuke xuống tay!

Bỗng nhiên, trong đầu lóe lên một tia sáng!

Hai tròng mắt “Hoạt” mở ra một chút.

Con buồn ngủ vốn đang hoành hành toàn bộ đều biến mất hết. ....

Vì sao tôi không trở về Làng Lá một chuyến nhỉ? Bên trong phòng sách của Hokage Làng Lá nói không chừng sẽ có tư liệu về gia tộc Uchiha.

Còn có căn nhà Uchiha cũ bị phong kín không cho tiến vào...

Đúng vậy.

Nghĩ như vậy, tôi liền đứng lên!

“Sasuke!”

“A?” Dừng huấn luyện trước mắt, Sasuke nhìn về phía Remon đột nhiên lớn tiếng la tên hắn lên.

Hướng mắt nhìn về phía phương hướng của Sasuke quét đi. Khi tôi nhìn đến hắn...

Hoàn toàn ngây người.

Không biết từ khi nào thì Sasuke đã đem áo trên người bỏ đi, lộ ra phần cường tráng cùng với trắng nõn trên thân.

Ngực bởi vì thở mà phập phồng lên xuống.

.....

What the...!

Tôi đang nhìn thấy cái gì thế này?

Che mặt, nhìn không được tự chiêm chọc chính mình, tôi làm sao sẽ có một ngày nhìn thấy dáng người của Sasuke mà ngây ngẩn cả ngày.

Hung hăng tự cho vào đầu mình một cú, sau đó nhảy đến trước mặt của Sasuke...

Tay nhỏ chỉ chỉ chọc chọc vào trước ngực hắn. “Em để lộ rồi! Nhanh mặc đồ vào đi!”

Sasuke không có bỏ qua biến hóa rất nhỏ trên khuôn mặt của Remon! Hắn ra vẻ trấn định, không nghe hiểu được lời của Remon, bắt lấy bàn tay bé nhỏ đang chỉ về phía hắn nghĩ muốn rút lại “Tôi nóng!”

Tôi túm túm tay chính mình, muốn tránh thoát, đáng tiếc hắn nắm lấy phi thường nhanh. “Buông ra!”

“Không muốn.” Tươi cười tà ác, Sasuke đi đến một bước kéo khoảng cách chúng tôi lại gần nhau.

Hắn đột nhiên cười làm cho tôi cảm thấy có chút hoảng loạn luống cuống, nâng tay để ở trên ngực hắn, vô ý thức bắt ngờ khiến cho hắn gần mình thêm chút nữa.

Cảm xúc hiện giờ của tôi đang lệch ca lệch cộc!!! Bất quá cơ ngực của hắn, quả thật... quả thật..... rất cường tráng!

Nho nhỏ y~y một chút!

Bất quá hiện tại có chuyện quan trọng nhất cần phải làm, đó chính là để cho hắn đi tắm rửa một cái!

Một tay kết ấn “Bụp” một tiếng, biến mất ở tại chỗ.

Giây tiếp theo, tôi xuất hiện tại ngay phía sau Sasuke, thúc đẩy hắn đi đến căn phòng chúng tôi đang ở.

Không sai! Chính là ‘căn phòng chúng tôi đang ở’! Mới đầu ‘mỹ nhân xà’ là muốn bố trí cho tôi một căn phòng khác, nhưng lại bị một mồm của Sasuke bác bỏ, lý do dĩ nhiên là giường ở trong phòng hắn đủ lớn..... Lý do làm cho người ta phải suy nghĩ viễn vông đến cỡ nào a! Bất quá lý do thật sự là Sasuke lo lắng tôi chỉ có một mình trong phòng, có thể sẽ gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, cho nên liền kéo tôi đến trong phòng hắn!

Bất quá như vậy cũng tốt, bởi vì nếu như tôi thật sự chỉ có một mình trong phòng, rất khó có thể bảo đảm được tên Yakushi Kabuto sẽ không tới tìm tôi đi “uống trà”, cùng ở chung phòng với Sasuke, những chuyện phiền toái có thể bớt đi chút ít.

Bất quá..... Có một chút tình hình là không xong rồi.

Ví dụ như bây giờ.

Vô số ánh mắt đều hướng về tôi đều muốn hành quyết lăng trì (Lăng trì: là hình phạt thời xa xưa, trước tiên chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu), vô số ánh mắt mãnh liệt như vậy đều tập trung vào hết trên người tôi, lại chính xác mà nói, là đang đặt trên cái tay tôi tay trong tay với Sasuke kia.

Ngắm ngấm vào chỗ tôi, đều là con gái a!!!

Tôi có chút khó chịu trừng mắt nhìn trừng Sasuke. “Em thật lắm hoa đào đấy.” Khẩu khí ê ẩm

“Em đừng nghĩ nhiều, tôi đối với bọn họ không có ý gì hết, ngay cả mặt bọn họ cũng không tiếp thu!” Nghe Sasuke nói ra ý nghĩ của mình, trong lòng tôi

rất vui vẻ.

Vươn tay ra vòng ôm lấy hắn, đem hắn ôm vào trong lòng.

“Này! Trên người em thật dính.” Tôi kinh hô, suy nghĩ đẩy ra hắn. “Nhanh đi tắm rửa a!” Đẩy cửa phòng nơi ở của chúng tôi ra, đem hắn đuổi vào trong phòng.

Sau đó không chút do dự đối với những người ngoài cửa bộc phát ra nồng hậu sát khí! Khóe miệng mở ra chút nụ cười lạnh thị huyết. ....

“Bịch ~ Bịch ~~~” Vài tiếng ngã xuống đất rất nhẹ vang lên, cũng không đồng hướng truyền vào trong tai tôi. Tôi vừa lòng gật gật đầu.

Muốn nhắm vào tôi, cũng phải có đủ năng lực mới làm được a.

Tôi cũng không phải là con khi ngồi yên trong vườn bách thú, làm ra vài hành động buồn cười chọc cười người khác.

Tôi ghét nhất là ánh mắt người khác đang xem xét mình!

“Ken két” Đóng cửa lại!

Xoay người, liền nhìn Sasuke từ trong phòng tắm đi ra.

“Nhanh như vậy liền đã tắm xong?” Tôi kinh ngạc nhìn hắn hỏi.

Sasuke mở hai tay ra “Không! Tôi chỉ muốn hỏi em có muốn cùng tôi tắm chung không?”

Mặt ửng hồng lên, cái gì thế này... thằng nhóc này đang đùa giỡn tôi sao!!!

Tôi khoanh tay lại hướng về hắn nói. “Nhưng có tìm những lời ong bướm này nói ra chọc người nữa! Như vậy không hợp với em chút nào, nếu còn có lần sau, em chết chắc rồi! Đừng cho là chị không quản nổi em! Nhanh đi tắm đi, chị có chuyện quan trọng lập tức muốn nói cùng em!” Sắc mặt tôi nghiêm túc lên!

Sasuke nhú nhú mũi, nhìn đến bộ dáng nghiêm túc của tôi, xoay người đi vào phòng tắm!

Ta đi đến một bên sofa ngồi xuống, chậm rãi cùng đợi.

Sasuke là một người ưa thích sạch sẽ, cho nên mỗi lần huấn luyện xong là sẽ tắm rửa thật lâu trong đó.

Dựa lưng vào trên ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

“Remon.” Thật lâu sau, Sasuke đã tắm rửa xong đứng ở trước mặt tôi.

Tôi mở mắt ra, hắn mặc là một cái áo chữ T rộng rãi, cùng với cái quần màu đen, khăn thì để ở trên đầu, lau đi mái tóc ẩm ướt của mình.

Tôi đứng lên, đưa hắn ấn ngồi ở trên sofa, theo trong tay hắn đoạt lấy khăn lông. .... Ngẩng đầu lên giúp hắn lau đi.

“Sasuke. .... Hiện tại chị có một chuyện muốn nói với em, nhưng chị muốn em phải cam đoan, em phải bình tĩnh, có được không?”

Sasuke hưởng thụ tôi đang mát-xa đầu cho hắn “Ừ” một tiếng.

Tôi hít một hơi thật sâu!

“Sasuke. .... Thật ra, anh Itachi không phải là thủ phạm diệt tộc!”

“Loát ~” Hai tròng mắt Sasuke bỗng chốc mở ra, trừng thật lớn. “Phách” Hắn bắt được bàn tay tôi đang nhào nặn trên đầu hắn, mặt lộ vẻ hung ác “Em nói cái gì?”

Cổ tay tôi truyền đến đau đớn kịch liệt!

“Sasuke... Em đừng kích động! Chị là nói, sự kiện gia tộc Uchiha bị diệt tộc, có khả năng còn có chân tướng khác!”

“Không có khả năng!!!” Sasuke một ngụm phủ quyết lời tôi nói.

“Là tôi tận mắt gặp. .... Là tên kia đã tàn nhẫn giết cha và mẹ, làm sao có thể là giả bộ! Không có khả năng là giả bộ!” Nhắc tới đến Itachi, cảm xúc của Sasuke căn bản không thể nắm giữ.

“Là thật, Sasuke, hai năm này... Đều là do anh ấy chăm sóc chị, nếu không có anh ấy, hai năm trước chị cũng đã chết rồi!” Tôi kích động lớn tiếng nói.

Sasuke nghe được lời tôi nói, trong mắt tránh qua một tia khiếp sợ, giận dữ đứng dậy. “Hắn chăm sóc em? Không phải em bị hắn bắt đi sao? Hai năm

em cùng hấn ở với nhau đến tốt cùng đã xảy ra những chuyện gì?” Trong đôi mắt của Sasuke đầy giận dữ, làm cho tôi cảm thấy khiếp sợ!

“Chị!!!” Giật giật môi.

“Remon. .... Em đang gạt tôi!” Trong mắt hiện ra khói mù âm u, cả người hấn đều hắc hóa. “Em căn bản không phải bị hấn bắt đi đúng hay không!”

“.....” Trong lúc nhất thời, tôi nghẹn lời! Quả thật, tôi không phải bị anh ấy bắt đi, là được anh ấy cứu. “Sasuke em hãy tỉnh táo lại đi, hãy nghe chị nói được không!” Tôi dè vai hấn lại, muốn cho hấn có thể bình tĩnh một chút!

Nhưng lại đối diện với ánh mắt tràn ngập hoài nghi của hấn!

“Hừ! Có phải là do em tự nguyện ở cùng với hấn, có phải do em đã sớm phản bội tôi rồi hay không!” Hấn lớn tiếng gào thét!

“Bốp.” Tôi kích động tát hấn một cái.

Trong hốc mắt tôi không biết từ khi nào đã tích tụ, nổi lên nước mắt. .... “Lách tách ~ lách tách ~” Một giọt, lại một giọt, rơi xuống đất.

Sasuke từ giữa hận ý bắt đầu thanh tỉnh lại. Buông lỏng nắm tay đang cầm tay tôi ra!

“Em... Cái đồ khôn khiếp. .... Nói bậy bạ gì đó đó... Uchiha Sasuke, chị ghét em!” Tôi dùng hết khí lực đẩy hấn ra phía trước, phá cửa mà đi ra ngoài.

Sasuke sững sờ đứng ở tại chỗ, không biết phải nên làm sao!

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

“Ừng ực ừng ực ~~~~~” Cầm cái chai lớn, từng ngậm từng ngậm đưa chất lỏng hương vào trong miệng tôi! Một lát sau, cái chai liền trống rỗng!

“Cạch!” Tôi đem cái chai chổng chất đập mạnh vào trên bàn! “Ông chủ... ông chủ... Lại cho tôi thêm mười bình nữa.” Tôi giơ tay lên, lớn tiếng hô lớn, đầu óc mình thành ra như vậy tất cả đều là vì tên nhóc Sasuke khôn khiếp kia!

Hấn làm sao có thể nói tôi như vậy chứ... Hấn làm sao có thể nói tôi như vậy chứ!

Nhưng... vì sao hấn đã nói tôi như vậy, tôi còn có thể nghĩ đến hấn chứ!

Thực sự rất không tiền đồ, trái tim tôi thật sự rất đau, cùng với cảm giác đau lòng lúc trước không hề giống nhau, cơn đau này, đau vào sâu đến tận bên trong!

“Đúng là đồ đàn độn!” Tôi nhìn không được máng nhỏ một tiếng, không biết là đang máng Sasuke, hay vẫn là chính mình không có tiền đồ!

“Tiểu thư, rượu của cô đây.” Ông chủ lại đưa rượu đặt ở trước mặt tôi.

Tôi nhìn chăm chú vào ông chủ một mặt vui vẻ, trong lòng thật khó chịu, rượu càng thâm kích thích đầu óc của tôi... Nhíu nháu mày, tôi thâm oán, cười vui vẻ đến như vậy... coi chừng không cẩn thận bị người khác đập! Nhìn ông cười tôi cười còn không nổi.

Cầm lấy một bình rượu, mở nắp bình ra, tiếp tục đổ vào miệng!

“Này, cô bé à, chỉ có một mình ngồi đây uống rượu thì rất buồn đấy, có muốn cùng uống cùng với anh không!” Âm thanh ghé tòm truyền đến ngay bên cạnh tôi, rất nhanh có một bàn tay quấy rối ôm thắt lưng của tôi.

Phản nộ trong lòng bắt đầu bùng nổ ra ngoài!

Cầm lấy một bình rượu nhắm vào ngay đầu heo còn hơn cả heo của tên kia.

“Xoảng” Âm thanh thủy tinh vỡ... Tiếng thét chói tai... Đủ loại âm thanh ầm ầm vang lên, làm đầu óc tôi cảm thấy nhức đau lên!

“Đều im miệng hết ngay cho bà! Ai còn tiếp tục ầm ĩ ta sẽ giết người đó!” Giận dữ rống to lên.

Sát ý theo trên người tôi bắt đầu phát tán ra.....

Nhất thời, trong quán rượu an tĩnh xuống dưới, chỉ nghe được dưới chân tôi có tiếng kêu đau đốn tê tâm phế liệt của tên heo kia!

Tôi hưng hăng đập cho cho hắn một cú.

Tôi trở lại ngồi vào vị trí của chính mình, tiếp tục đau buồn uống rượu.....

Nhưng mà...

Cái tên heo kia hình như rất nghiện việc la làng kêu đau, căn bản không có ngừng như trong dự định của cô, âm thanh kia từ đầu đến cuối đều rất cao và tràn đầy sức sống...

Nghiêng đầu nhìn chăm chú vào cái tên heo rừng đang ở trên mặt đất ôm đầu lăn lộn qua lại kêu đau.

Đôi mi thanh tú bắt đầu nhắm lại.

Cầm một chiếc đĩa để trong hộp lên, nắm trong lòng bàn tay!

Dùng sức một chút! “Răng rắc” Toàn bộ chiếc đĩa đã bị tôi niết đến đứt đoạn.

Trong nhất tôi đứng là thanh lãnh (trong trẻo nhưng lạnh lùng) nhìn chăm chăm vào tên heo nào đó trên đất. “Nếu ngươi còn dám phát ra một tiếng ngâm rên rĩ nào nữa! Như vậy thì kết cục của ngươi về vô cùng thê thảm giống như chiếc đĩa này, không tin thì ngươi có thể thử một lần!”

Âm thanh của tên heo nào đó đình chỉ im bật.

Cười lạnh..... Tiếp tục cầm lấy một bình, rồi lại một bình không ngừng uống. Kể từ ngày đó đã được ba ngày rồi... tôi đã thay đổi đi đến năm, sáu quán rượu... không ngừng uống rượu nghĩ tự mê hoặc chính mình... nhưng càng uống ý thức tôi lại càng thanh tỉnh!

Ý nghĩ muốn biết biết hiện giờ Sasuke đang làm cái gì cũng càng sâu!

Rõ ràng chỉ có ba ngày không gặp.

Rõ ràng là chính hắn đã làm tôi đau lòng.

Rõ ràng tôi nên có chí khí hơn một chút.

.....

Nhưng... Nhưng...

Cô thật sự rất không có tiền đồ đấy, Uchiha Remon! Tự nhào nặn đầu của mình rồi bời lên.

Không phải nói có thể mượn rượu để giải sầu sao?

Không phải nói uống rượu có thể đi vào cõi tiên sao?

Không phải nói sau khi uống rượu có thể quên hết toàn bộ sự việc sao?

Một cái cũng đều không có... Một cái cũng đều không có...

Càng uống tâm càng đau!

Nâng tay chỉ về hướng ông chủ. “Lại lấy cho tôi thêm hai mươi bình nữa!”

“Vâng vâng vâng.....” Ông chủ vì sự việc khi nãy của tôi dọa đến, mặt lập tức tái nhợt gập đầu đi lấy rượu cho tôi!

Nhìn thấy ông ta lấy rượu ở trên quầy bình thường, tôi nhìn quét qua bình rượu ghi số còn ở trước mặt tôi, chỉ mới có 8 độ. “Ha ha” Tôi cười ngốc nghếch, hóa ra là do loại rượu mà tôi đang uống nồng độ quá thấp... Trách không được tôi sẽ không say!

“Ông chủ... Tôi... hức (tiếng nấc cục) tôi muốn rượu mạnh hơn!”

Ông chủ dừng động tác đang lấy rượu ở trên quầy, quay đầu nhìn về phía tôi đang ở bên này, mặt lộ vẻ khó xử!

Tôi nói xong, tầm mắt của ông ấy nhìn về phía tôi, nhìn thấy những bình rượu mà tôi uống có thể xếp được ngọn núi nhỏ!

“Tiểu thư, cô đã uống lên đến 90 bình rồi... Cô không thể lại uống rượu mạnh hơn nữa!”

Tôi vỗ cái bàn “Bịch” chỉ tay hướng về ông chủ kia “Tôi nhìn thấy quán rượu của ông nghĩ không muốn mở nữa đi, gọi ông đi lấy, ông cứ lấy đi, tôi có rất nhiều tiền... đừng có ở đó mà lăm mồm, coi chừng tôi đập sập quán của ông!”

“Vâng... vâng vâng... đúng, thật sự xin lỗi tiểu thư, tôi lập tức sẽ lấy rượu cho cô!” Ông chủ cúi đầu nói với tôi!

Tôi liếc mắt nhìn về phía nơi khác! Nơi tôi đang ngồi là vị trí dựa người vào cổ sở... Nhìn mọi người ở ngoài cửa sổ, tôi cúi đầu... .

Đột nhiên, cách đó không xa có một đôi nam nữ trên phạm vi rộng, động tác của hai người bọn họ hấp dẫn ánh mắt của tôi.

“Ha ha...” Tôi cười cười, có chút ác liệt!

Hình như là đang cãi nhau, trong lòng tôi là một mảnh hỗn loạn, cãi nhau đi, cãi nhau đi, sau đó đánh một cái, rồi rời đi!!

Vì thế tôi liền nhìn thấy cô gái kia tức giận cho người con trai kia một cái tát, quay đầu bước đi.

Tuyệt vời.

Nhưng người con trai kia xoay người từ phía sau ôm lấy người con gái ấy, không biết ở bên tai cô ấy nói những gì, tức giận trên khuôn mặt cô ấy liền biến mất. Người con trai dỗ dỗ rồi làm lành, hai người ra về hòa thuận với nhau, nắm tay nhau rời đi!

Tôi khinh! Cô gái này, làm sao ngay cả một chút kiên trì cũng đều không có!!! Chỉ cần người con trai kia dỗ hai câu là được???

TMD~ Có thể không cần để cho tôi nhìn thấy kết cục tốt đẹp như vậy khi tâm trạng của tôi không tốt được không...

“Bịch!” Tôi nằm úp xuống trên bàn..... Khóc, lại khóc tiếp, nước mắt tôi không biết từ khi nào đã bắt đầu tràn ra như thế. Tôi thật sự rất ghét khi nhìn thấy nước mắt của mình, bởi vì nước mắt biểu hiện cho sự yếu đuối, cho nên tôi không muốn khóc..... Nhưng nước mắt không chịu ngừng lại cứ tiếp tục rơi xuống, một giọt, rồi lại một giọt rơi xuống vào trên quần áo của tôi, khiến nó ướt đầm.

Vì sao... Vì sao... Đã ba ngày rồi, Sasuke còn không tới tìm tôi. Còn chưa tới để dỗ tôi chứ? Tay trái nắm lấy vị trí trái tim trước ngực mình, đau quá, đau đến mức không thể hô hấp.....

Làm gì có ai bị thảm như tôi chứ..... Rõ ràng mới chỉ vừa bắt đầu..... Liền biến thành như vậy!

“Remon?” Ngửi khí tràn ngập không xác định vang lên ở trên đầu tôi, âm thanh này là..... Deidara?

Tôi dùng tay áo lau hết nước mắt của mình, ngẩng đầu cười ngây ngô..... “U! Đây không phải là vị vô cùng yêu thích nghệ thuật sao? Làm sao có thể ở tại đây?”

Deidara nhăn mày lại, Remon suy sụp tinh thần ở trước mắt hắn chưa từng gặp qua..... Ánh mắt hồng hồng hơi sưng phù lên, tóc thì rối loạn như cỏ dại.....

“Người uống quá nhiều!”

“Người mới uống quá nhiều! Ta thật sự tỉnh táo! Ta còn biết đây là ‘số hai’” Tôi vươn tay giờ lên, khoe một con số ra, nghĩ muốn chứng minh mình không có say.

Deidara không biết nói gì, nhìn người con gái cười ngốc hề hề trước mắt rõ ràng đang đưa ra ‘số tám’ mà lại nói là ‘số hai’, hắn càng thêm xác định, cô ấy đã say, hơn nữa say không hề nhẹ.

Deidara vươn tay muốn đỡ cô đứng dậy mang cô rời đi, dù sao cũng bởi vì cô đã say rượu, nhân viên trong quán không thể dùng lời nói để khai thông đầu óc cô..... Chỉ có thể dùng sức mạnh.

Nhưng ai biết khi Deidara chỉ vừa mới va chạm vào vai của Remon, cô hắn đã bị cô ôm. Mùi rượu, hơn nữa còn có hương chanh nhàn nhạt từ trên cơ thể Remon tỏa ra. Cái gì đó mềm mại ở trước ngực cô liền dựa ở trên người hắn... Trên mặt Deidara nháy mắt bắt đầu hơi đỏ lên!

“Đến đến đến, Deidara, chúng ta đến đây cùng nhau uống, uống cùng tôi ta đi! Tâm tình của chị đây đặc biệt vô cùng tốt! Hôm nay ta mời, chúng ta uống đi.” Tôi cầm lấy bình rượu nghĩ hướng về trong miệng Deidara đổ vào.

Deidara lập tức bắt được cổ tay mảnh khảnh kia, bảo trì điềm tĩnh dùng sức ấn một chút, tôi đau nhẹ nhàng buông tay ra. “Cạch!” Bình rượu tôi xuống, mảnh vỡ thủy tinh văng ra khắp nơi.

Nhìn những mảnh vỡ trên đất, tôi khó chịu.

“Này, người làm sao vậy, khó lắm mới có dịp ta mời người uống rượu, người không muốn uống thì thôi, làm sao lại có thể làm vỡ bình rượu của ta!” Tôi tức giận đứng lên, chỉ vào hắn kêu to.

Deidara nhìn Remon, hắn càng rộng lớn hơn “Người đến cùng là như thế nào đây, đột nhiên thoáng cái thì đã biến mất khỏi Akatsuki, ngay cả một câu cũng đều không nói, người có biết cái tên Uchiha Itachi kia lại mạnh hơn rất nhiều không, Khi ta đến tìm người, hắn trực tiếp quăng cho ta một câu người đã đi rồi, ngay cả nhìn ta hắn cũng không thèm sau đó liền rời đi. Mà lúc này, người lại để ta gặp người trong tình trạng đang mua rượu ở trong này. Uchiha Remon, người đến tốt cùng muốn làm sao đây!”

Tôi nhìn Deidara đột nhiên phát cáu mà bị dọa đến, kinh ngạc nhìn hắn.....

Theo sau đó, Deidara hối hận chính mình tại sao lại hung dữ như vậy. Chất lỏng trong suốt tụ tập xung quanh hốc mắt của Remon, sau đó chảy xuống.....

Hắn đã chọc cho Remon khóc rồi.

“Ngày! Người... Người đừng khóc a!” Deidara lập tức tiến lên, luống cuống tay chân không biết nên làm thế nào cho phải. Hắn vẫn luôn đem Remon là người bạn tốt khác phái duy nhất của mình, mặc dù mỗi lần như vậy Remon sẽ luôn ‘chỉnh’ hắn, nhưng ở cùng với cô trong một thời gian, đều luôn vui vẻ như vậy, không nghe được vài câu nói của người bạn, cũng không nghe được tin tức gì của cô, nhưng lại nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, Deidara rất là bất mãn, vô cùng phẫn nộ nha!

Nhưng hiện tại hắn đã chọc cho cô khóc, là do hắn đã không đúng rồi, hắn nên làm cái gì bây giờ??? “Remon, thực xin lỗi, người đừng khóc!” Deidara dùng tay lau nước mắt trên khuôn mặt cô.

Khi bàn tay ấm áp của Deidara chạm đến khuôn mặt tôi... Đột nhiên, tôi có cảm giác muốn khóc lớn lên, vì thế đã liền làm như vậy.

Tôi trực tiếp bỏ nhào vào trên người Deidara, lớn tiếng khóc rống lên. “A ~~~ Deidara!!! Trái tim của ta đau lắm!”

Deidara không biết nên để tay ở chỗ nào, cứng ngắc loạn xạ tìm vị trí phù hợp, cuối cùng chuyển qua đến phía sau Remon, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cô. Như nhớ tới cái gì đó, Deidara quay đầu lại, đối với những người khác trong quán hung ác từng mắt, tất cả mọi người sợ tới mức không lên tiếng động đảo đầu đi hết.

“Deidara... Trong lòng ta bây giờ rất khó chịu, vì sao hắn không chịu tin tưởng ta, vì sao hắn sẽ nói là ta đã phản bội hắn, cái lời khốn khiếp như vậy cũng dám nói ra.”

Deidara ngẩn ngơ, ‘người đó’ trong miệng của Remon là ai? Hắn không biết đó là ai hết!

“Là tên Itachi đáng ghét kia sao?”

Tôi bắt lấy quần áo trước ngực hắn, lắc lắc đầu.

“Đó là ai?”

Nhưng đáp lại Deidara lại chính là một cái lắc đầu.

Đột nhiên, một cổ sát khí mãnh liệt đầy uy hiếp thẳng về hướng Deidara, hắn kinh ngạc quay đầu lại, một thiếu niên áo trắng đang lạnh lùng nhìn hắn, hai tròng mắt màu đen ‘Loát’ một cái liền biến thành ánh mắt Sharingan mà hắn ghét nhất!

“Buông cô ấy ra!” Sasuke nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt đang ôm lấy Remon, mà Remon thì đang ở giữa trong lòng hắn khóc. Trong lòng cuộn tức giận cùng ghen tuông tụ tập thành cơn bão.

Nghe được âm thanh của Sasuke, tôi rời khỏi người Deidara, nghiêng đầu lau đi nước mắt ở trên mặt, quay đầu lạnh lùng nhìn hắn “Người tới làm gì!”

Nhìn đến Remon khóc sũng đỏ cả hai mắt, trong lòng Sasuke đau xót, ân hận vô hạn ở trong lòng lan tràn ra..... Mấy ngày nay hắn cũng không tốt tí nào, ngày đêm hắn đều luôn nghĩ đến cô, lo lắng cô sẽ không có chuyện gì chứ. Mà khi hắn tìm đến nơi thì thấy cô đang cùng với một người đàn ông khác ôm nhau, hắn đã nghĩ mình sẽ tức giận rút kiếm ra, nhưng lý trí đã chiến thắng được sự xúc động của hắn... Nếu hắn làm như vậy, có khả năng Remon sẽ lại không đề ý hắn nữa! Hít một hơi thật sâu mở miệng ra. “Thực xin lỗi Remon! Là do tôi sai! Tôi không nên nói như vậy với em! Chúng ta... Chúng ta có thể nói chuyện chứ?”

Nhìn ánh mắt của Sasuke... Nội tâm tôi vô cùng rối rắm, thật lâu sau, tôi đẩy đẩy Deidara “Thật có lỗi, Deidara! Vì đã không nói một tiếng nào mà đã rời đi. Hôm nào đó ta sẽ tìm người nói rõ mọi chuyện, cảm ơn vì ngày hôm nay đã giúp ta... Ta có một số việc muốn cùng hắn xử lý một chút! Có thể xin người rời đi trước được không? Lần này người đi ra ngoài hắn là có nhiệm vụ cần phải làm đi!”

Deidara nhìn tôi, lại nhìn nhìn Sasuke, tuy rằng rất muốn đem thằng nhóc kia đánh một chút, nhưng mà nhìn thấy Remon đề ý hắn tới như vậy, hắn nhìn..... Gật gật đầu “Như vậy ta đi đây. Ừ! Nhớ lời nói ngày hôm nay của người đó, ta sẽ chờ người đến tìm ta để thỉnh tội!”

Nhìn Deidara già tăng khí phách của mình, tôi tào nhả cười cười, hướng hắn làm cam đoan.

Deidara xoay người rời đi, khi đi ngang qua bên người Sasuke, hung hăng liếc Sasuke một cái, cặp mắt kia của hắn, đã chứng minh cho thân phận của mình... Thành viên câu gia tộc Uchiha, hắn có nghe qua Uchiha Itachi cùng với Remon nói là còn có một em trai... Như vậy, Deidara khiêu khích hướng hắn cười cười, nhìn thấy Sasuke nhăn mi lại, Deidara vừa lòng rồi đi.

Thấy Deidara tới đi xong, Sasuke đem tầm mắt quay lại trên người tôi, hai người chúng tôi cứ như vậy nhìn nhau.....

Im lặng!

Chương 18

Buộc chính mình phải áp chế cảm xúc vui mừng khi Sasuke tới tìm tôi, vừa ở trong lòng mạnh mẽ đem chính mình mắng một câu không có chí khí gì hết... Tiếp theo, bày ra khuôn mặt lạnh nhạt nhìn Sasuke đang đứng ở cửa.

“Thiếu gia... Không phải nói có việc muốn nói với tôi sao? Thế nào? Ngài cứ tính đứng đó như vậy mãi à?” Tôi nhẹ giọng cười lạnh, lại một lần nữa đặt móng ngồi ở trên băng ghế, cầm lấy bình rượu ở trước mắt mình, mở nắp bình ra, ngửa đầu uống từng ngụm rượu...

Nhìn đến hành động cùng phản ứng này của cô, Sasuke nhăn mày lại, bộ dạng này của Remon hẳn thật sự cảm thấy rất không quen, hẳn chưa từng nhìn thấy Remon như vậy... Quả thật giống như đang cam chịu, nhưng người làm cho tình huống này phát sinh, không phải... chính là hẳn sao?

Ngực truyền đến từng trận đau đớn, còn có sự lo lắng cùng sợ hãi...

Hắn đã nói những lời quá đáng với Remon, cô ấy còn có thể tha thứ cho hắn chứ?

Chân hơi chuyển động, nhưng dù làm thế nào cũng không cất bước lên được!

“Ngài rốt cuộc là muốn làm gì? Uchiha Sasuke thiếu gia, nếu như không có việc gì, mời ngài rời đi!” Tôi nghiêng đầu để chính mình không tiếp tục nhìn thấy dung nhan kia của hắn.

Một ngụm rồi lại một ngụm uống cạn bình rượu, lại tiếp tục cầm lấy một bình lên, tiếp tục uống...

Sasuke nhìn Remon ngồi ở trên bàn, số lượng vỏ chai rượu càng lúc càng nhiều, hẳn không thể tiếp tục nhìn thêm nữa, nhanh chóng đi đến trước mặt cô, chặn ngang đoạt lấy bình rượu trong tay Remon. “Đủ rồi, Remon, em đã uống quá nhiều rồi, không thể tiếp tục uống nữa.”

Khẩu khí mạnh mẽ mang tính cưỡng chế, kích động châm biếm đâm vào trong trái tim tôi, tôi cười lạnh. “Ngài đây là tính ở quán ta sao? Sasuke thiếu gia, thời gian của ngài cũng thật nhiều a, không tiếp tục đi luyện tập đi, tới đây tìm kẻ phản bội để làm gì? Giết ta sao...”

Remon ngẩng đầu lên, trong mắt không hề có một tia tình cảm nào nhìn Sasuke, lồng ngực bởi vì tâm tình kích động mà phập phồng dữ dội, đây là do không hoàn toàn bình tĩnh được!

Tôi nghĩ muốn phát tiết, muốn trút giận, ngực giống như đang bị tảng đá đè lên chặn lại, hết sức buồn bực... hết sức khó chịu!

Nồng nặc mùi rượu từ trên người Remon tỏa ra... Đến tận cùng cô ấy đã uống hết bao nhiêu rượu vậy? Sasuke vươn tay cầm trụ lấy cổ tay của Remon. “Remon, đó là do tôi không tốt... Trước theo tôi trở về đi, em phải tỉnh rượu cái đã, em đã uống quá nhiều!”

“Phách.” Tôi không chút do dự nào bỏ tay hắn đang cầm cổ tay tôi ra, đứng lên, đầu óc tôi ất ạch choáng váng u mờ, làm cho hai bước đi của tôi cũng lao đảo theo.

“Tỉnh rượu? Hừ! hoàn toàn không cần thiết, ta thật sự rất tỉnh! Uchiha Sasuke!” Tôi cật lực nói.

“Còn nói là mình tỉnh táo?” Khẩu khí của Sasuke có chút cứng rắn lên, kích thích đầu óc của tôi, trong lúc nhất thời, con say rượu bắt đầu dâng lên, làm cho tôi biết, hiện tại tôi thật khó chịu, tôi nghĩ muốn phát tiết... Mà nguyên nhân làm cho tôi cảm thấy khó chịu như vậy, chính là do... người con trai ở trước mắt này!

Vì thế, cái gì tôi cũng đều không nhìn, phát tiết ra nội tâm bất mãn của mình, vẫy tay, đem toàn bộ những bình rượu rỗng trên bàn quơ xuống hết.

“Loảng xoảng... loãng xoảng...” Theo sau đó là âm thanh liên tiếp của thủy tinh vỡ, trong hai hốc mắt sưng đỏ lên của tôi bắt đầu xuất hiện nước mắt, dùng sức nện vào trên bàn một chút, chỉ vào mặt Sasuke kêu to. “Uchiha Sasuke, để ta nói cho người biết, nếu tại hôm nay không đem mọi chuyện ra nói rõ ràng, chị đây sẽ đáng người như từ! Người dựa vào cái gì mà nói ta là kẻ phản bội, người vì sao không nghe ta nói xong... Người dựa vào cái gì mà để ta thích người... Ta chán ghét người, chán ghét người, chán ghét người... Người dựa vào cái gì chứ... Đồ khốn khiếp!” Giờ phút này tôi hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì, tôi trực tiếp nhảy lên người của Sasuke, hai chân kẹp lấy phần eo của hắn, oán hận, há mồm ra cắn xuống trên cổ hắn!

Trên cổ Sasuke một trận đau đớn kịch liệt xuất hiện... Nhưng hắn không có phản ứng gì tùy ý để cho người con gái ấy cắn.

Nếu điều này có thể làm cho người con gái ấy nguôi giận, thì cơn đau này chẳng là gì cả!

Sasuke nâng tay lên ôm lấy Remon, một bàn tay giữ xoa xoa cái ót của cô. “Thực xin lỗi Remon... làm cho em cảm thấy khó chịu như vậy là do tôi không tốt, là do lỗi của tôi, là do tôi quá khốn khiếp! Là tôi đã làm cho trái tim em bị tổn thương, là do tôi đã hại em biến thành như thế này... Thực xin

lỗi...Thực xin lỗi... Thực xin lỗi... Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...”

Nghe được lời xin lỗi không hề phiền chán của Sasuke không ngừng truyền vào trong tai tôi.

Cảm giác say dần dần tiêu tán...

Tôi buông lỏng miệng đang cắn hấn ra, nhìn phần cổ đã bị tôi cắn đến mức đỏ máu.....

Phần nộ trong lòng biến thành ủy khuất.

Buông hai chân xuống, đứng vững trên mặt đất.

Chôn đầu vào trong ngực hấn, tay nắm chặt thành nắm đấm đánh trước ngực hấn.

“Đồ Sasuke chết tiệt, Sasuke khốn kiếp... Ta chán ghét ngươi... Oa~~~~” Chậm rãi nước nớc, dần dần chuyển thành gào khóc. “Ngươi, đồ chết tiệt, ngươi khốn kiếp, ngươi vì sao có thể nói ta phản bội ngươi, ngươi làm sao có thể biết trong thời gian ta ở cùng với anh Itachi luôn nghĩ về ngươi, vô cùng lo lắng cho ngươi... Ngươi có biết hay không, anh Itachi... anh Itachi thật sự rất đau khổ, ngươi có biết hay không anh ấy vì bị Sharingan phản phệ... thân thể đã hoàn toàn gần như bị hư hết rồi... Ngươi có biết hay không, anh Itachi thật sự luôn luôn yêu thương ngươi, anh ấy luôn yên lặng núp ở trong bóng tối bảo vệ ngươi... Đồ chết tiệt! Đồ khốn kiếp!”

Những lời của Remon hoàn toàn làm cho Sasuke có chút khiếp sợ..... Đối mặt với những chuyện có liên quan tới Itachi, hấn không thể nào bảo trì bình tĩnh được, bởi vì năm đó cùng với hai năm trước, hai lần dùng Tsukuyomi của kẻ đó làm cho hận ý của hấn càng ngày càng sâu..... Bởi vậy ngày đó, khi Remon nhắc tới chuyện có liên quan tới Itachi, hấn mới có phản ứng kịch liệt như vậy, mới có thể nói ra những lời vô lý đó, mới có thể làm cho Remon thương tâm...

Hấn nỗ lực làm cho nội tâm của chính mình bình tĩnh lại, chậm rãi mở miệng. “Remon, có thể đem những chuyện em biết nói với tôi không? Đem chuyện hai năm trước của em cùng với kẻ đó, trong thời gian đó đã xảy ra những gì nói cho tôi nghe không?”

Ngữ khí nhẹ nhàng của Sasuke làm cho tôi dần dần đình chỉ việc khóc lại, tôi dùng tay áo tùy ý lau chùi hai mắt sưng phù của mình!

Một bàn tay ngăn cản hành động đang tự ngược đãi hai mắt của tôi.

Bàn tay đó dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt tôi!

Sasuke ôn nhu như vậy... Làm cho tôi nhớ tới anh Itachi, lần trước khi tôi khóc, anh ấy cũng như vậy thay tôi lau đi nước mắt!

Tôi cảm lấy tay có chút lạnh lẽo của Sasuke, ngẩng đầu lên nhìn hấn!

“Anh Itachi... anh Itachi, thân thể của anh ấy đã không chịu đựng được nữa rồi, anh ấy luôn dựa vào thuốc cùng với sự kiên định của mình để duy trì sinh mệnh của anh ấy. Hai năm trước... nếu như không có anh ấy, chị căn bản không có khả năng sống tới tận bây giờ!” Tôi khịt khịt mũi, dùng âm thanh tràn ngập giọng mũi nói!

Sasuke cũng lẳng lặng nghe!

Tôi nói cho hấn biết tất cả mọi chuyện mà tôi biết...

Chẳng hạn như:

Hai năm trước khi tôi đi điều tra chuyện có liên quan đến Orochimaru, bị Yakushi Kabuto ám toán, trúng độc bị thương... Là anh Itachi đã cứu tôi.

Tìm người thay tôi giải độc, thay tôi chữa thương...

Chẳng hạn như: Anh Itachi đều sẽ thường xuyên dùng thuật phân thân quạ đen quan sát Sasuke từng giây từng phút, vì để tránh cho tôi lo lắng, mỗi lần đều sẽ đưa những tin mới nhất về Sasuke cho tôi nghe.

Chẳng hạn như:

Anh Itachi đã dạy tôi phải làm sao mới không chế tốt được Sharingan, cũng đã giúp đỡ tôi nâng cao nhẫn thuật cùng thể thuật.

Lại chẳng hạn như:

Tôi phát hiện ra thân thể của anh Itachi đã nhanh chóng đạt đến tình trạng xơ xác.....

Nghe những sự kiện vào trong hai năm trước đã xảy ra, biểu cảm trên khuôn mặt Sasuke từ khiếp sợ dần dần chuyển thành bình tĩnh.

Hấn cúi đầu, phần mái trên trán che khuất hai tròng mắt hấn, tôi không nhìn rõ được vẻ mặt của hấn.

Tôi biết, những điều này đó Sasuke nhất định khó có thể chấp nhận được, bởi vì anh Itachi đã để lại hấn một đoạn ký ức đau thương, khi nhớ lại không

thể không oán hận! Mà hai anh em nhà này cũng thật là, không người nào làm cho tôi bất lo được hết!

Tôi nâng tay túm trụ quần áo trước ngực hần, lòi kéo.

Sasuke nhìn về phía tôi, từ giữa hai tròng mắt hần, điều mà tôi nhìn thấy được chính là mê mang...

“Remon... Tôi... Tôi không biết... Tôi... Tôi nên làm cái gì bây giờ?”

Bộ dạng hiện tại của Sasuke tựa như một đứa trẻ đang đi lạc, không tìm thấy đường về nhà!

Tôi về phía trước, ôm lấy Sasuke đang mê mang!

“Em có nguyện ý cùng chị đi tìm chân tướng của sự thật không? Nguyên nhân chân chính vì sao gia tộc Uchiha lại bị diệt môn!”

“Nguyên nhân... chân chính?”

“Ừ!” Tôi gật gù đầu “Kỳ thật ngày đó, chị đột nhiên cùng với em nói ra chuyện của anh Itachi cũng bởi vì chuyện này, chị nghĩ muốn trở về Konoha một chuyến... Nhưng... tuyệt đối không thể để cho Orochimaru biết được. Chị nghĩ muốn lén xông vào mật thất của Konoha, nhìn thử trong đó có ghi chép nào về gia tộc Uchiha không, hơn nữa... Chị nghĩ muốn chữa khỏi đôi mắt cho anh Itachi, thân thể của anh ấy hiện tại không thể kéo dài hơn nữa! Phải trị tận gốc mới được!”

Nắm chặt hai nắm, mơ hồ có thể thấy được gân xanh trên tay Sasuke, nội tâm bây giờ của hần thật loạn. Hần tin tưởng lời nói của Remon, bởi vì Remon không có khả năng sẽ lừa hần... Hiểu lầm trước đó không thể xảy ra thêm lần thứ hai.

Sasuke nhắm mắt lại, sắp xếp một chút tin tức vừa mới biết được!

Vươn tay đề hai vai Remon lại, đem cô lôi vào trong lòng, cúi đầu nhìn cô. “Chúng ta cùng đi đến Konoha! Nếu thật sự có nỗi khổ như trong lời nói, tôi cũng nghĩ muốn biết đó là nỗi khổ gì mới có thể khiến anh ấy làm như thế này với chúng ta!”

Tôi vui sướng nhìn Sasuke...

“Bất quá, chúng ta làm thế nào để thoát khỏi sự theo dõi của Orochimaru đây? Đây là một vấn đề rất quan trọng! Hần cũng không phải là một người dễ đối phó!” Sasuke một mặt nghiêm túc nhìn tôi nói!

Sasuke nói lời nói này để nhắc nhở tôi, bất quá tôi tự tin cười.

“Sasuke, có chị ở đây, em cho là chúng ta không thể thoát khỏi sao? Chị có một kế hoạch, chỉ có một vấn đề duy nhất cần chú ý là nội trong vòng năm ngày, chúng ta phải tìm được gì đó mà chúng ta muốn tìm!”

Nghĩ đến sở trường của Remon chính là ẩn úp cùng với thoát khỏi khống chế thuật, Sasuke gật đầu mở miệng nói.

“Được, như vậy tất cả mọi hành động sẽ do em an bày. Chẳng qua điều đầu tiên cần phải làm là... đem em trở về để tôi quản lý một chút mới được!” Ánh mắt của Sasuke nhìn tôi từ trên xuống dưới đánh giá hết một lần,

Nhận được ánh mắt của hần, tôi không chút nghĩ ngợi, khó chịu trực tiếp cho hần một quyền “Làm ơn đi, đây rốt cuộc là do lỗi của ai chứ!”

Khóe miệng Sasuke gợi lên một chút độ cong, đôi môi có chút lạnh lẽo hôn nhẹ lên trán của tôi!

“Thực xin lỗi, Remon! Loại chuyện này, tôi tuyệt đối sẽ không để nó xảy ra thêm một nữa! Lần này tôi đã làm cho trái tim em phải đau đớn, thật sự xin lỗi! Tôi sẽ bồi thường cho em!”

“Bồi thường?” Tôi khoanh hai tay trước ngực, nhú mày nhìn hần. “Bồi thường ra sao!”

Tươi cười tà mị hiện ra trên khuôn mặt của Sasuke, nhất thời trong lòng tôi có loại cảm giác như chíp bông (tiếng gọi thân thương đối với trẻ mới sinh)...

Liền nghe được âm thanh của hần lại vang lên “Như vậy có biết không?”

Nói xong, gương mặt đẹp trai tuấn tú kia của hần liền dần dần phóng đại, hướng tôi dè xuống!

Cánh môi mềm mại áp đè lên một cánh môi mềm mại khác, Sasuke gât gao ôm lấy tôi, bàn tay đề đầu tôi lại, không cho tôi cơ hội chạy trốn, khiêu khích cạy mở hàm răng tôi ra, xâm nhập vào trong khoang miệng tôi!

Tên đàn độn này, thế nhưng bồi thường như vậy... Cái này mà tính là bồi thường cái gì, là hần tự thỏa mãn chính mình thì có!!

Tôi còn không có đồng ý đâu!

Nện đấm đánh vào ngực hần, nhưng người nào nó chẳng may di chuyển chút nào.

Bộ não thông báo “#code: red” đường khí càng ngày càng ít đi, chỉ đây sắp không còn không khí để thở nữa rồi đồ đàn độn kia... Trong lòng kháng nghị, nhưng Remon không có nào biểu đạt.....

Cuối cùng, tôi tê liệt ngã xuống ở trên người Sasuke.

[Thiếu đường khí, thiếu đường a!!!]

Sasuke buông lỏng người ra, kiểm chế chính mình lại, nhìn trên mặt Remon nhiều đóa mây đỏ, hần nở nụ cười. “Vì sao lần thứ hai hôn môi, em vẫn không chịu thở?”

“Em... Em dám...” Tôi thở hào hển trừng mắt người nào đó... “Ai nói chị sẽ không... chỉ là muốn thử xem mình có thể nhịn thở được bao lâu thôi mà... Chị đang thử nghiệm, chính là đang thử nghiệm!” Tôi ‘cưỡng từ đoạt lý’ cậy mạnh, tôi mới sẽ không để cho hắn có cơ hội cười nhạo tôi! Đáy lòng âm thầm nghĩ.

“Phải không?” Sasuke nhú mày “Vậy thì lại để em thử nghiệm thêm một lần nữa là được rồi.” Nói xong liền lại đè tôi xuống!

“Ừm ừm...” A!!! Tôi khóc không ra nước mắt, rõ ràng buông tha cho kháng nghị, tùy ý để cho hắn ngằm chiếm đoạt hôn lấy tôi.

“Đồ ngốc... Dùng mũi hít vào.” Hơi thở tràn ngập ái muội cùng với lời nói của Sasuke vang lên bên tai tôi, cứ thế mà vang lên.

Mà tôi chỉ cảm thấy độ ẩm trên mặt đất càng ngày càng cao...

Cảm thụ được được nụ hôn của Sasuke, nụ hôn lần này thật ôn nhu... Cùng với lần trước hoàn toàn bất đồng.

Chậm rãi nâng lên hai tay, ôm lấy cổ hắn, không lưu loát đáp trả lại hắn!

Sau đó tôi phát giác, bởi vì đây là cái kiss lần thứ hai của kiếp này, thế nhưng lại bị phong cảnh nơi đây phá hủy hết hoàn toàn... Mà buồn bực hồi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Tối nay bầu trời một mảnh đen kịt, ngay cả ánh trăng cũng bị mây đen che khuất... Khắp nơi trên mặt đất không có một chút tia sáng nào.

“Là tà bá ~~~” Hai hình bóng một trước một sau dùng tốc độ rất nhanh chạy xuyên qua bên trong rừng rậm, tốc độ nhanh đến mức mà mắt thường khó có thể nắm bắt được...

“Ngừng. Chờ một chút đã Sasuke.” Nhận thấy được có chút không thích hợp, tôi dừng bước chân lại.

Sasuke đặt chân dừng lại ở tại bên người tôi. “Như thế nào, Remon” Nghiêng đầu nhìn tôi!

Tôi nâng tay phải, giờ ngón trở lên để lên trên miệng, làm động tác tạm thời đừng có lên tiếng.

Tay trái lạng lẽ chỉ chỉ ở phía sau, ý bảo với Sasuke, phía sau có người theo dõi!

Thần sắc Sasuke tối sầm lại, “Bụp” biến mất tại chỗ.

“A...” Ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết của một người, còn có âm thanh rơi xuống đất!

Tôi theo cành cây cao nhảy xuống dưới, đi đến theo dõi tình hình!

Nhìn Sasuke ở phía một bên. “Là Orochimaru phải tới?”

Sasuke gật đầu.

“Hừ!!!” Tôi lạnh lùng cười cười. “Orochimaru có phần cũng quá coi thường chúng ta, chỉ phải một người như vậy đi theo dõi. Bất quá như vậy cũng tốt, kế hoạch của chúng ta sẽ không bị đổ bể!” Remon cầm lấy cổ áo người nọ ở trên mặt đất lên...

Tôi biết Sasuke cũng không thích giết người, cho nên không có giết hắn, chính là chỉ làm cho hắn bị trọng thương, không thể động đậy mà thôi!

Ánh mắt người nọ hung ác trừng lên nhìn tôi, tôi vô lực nhún vai. “Cho dù người có trừng ta cũng vô dụng thôi.” Khóe miệng tôi vênh lên, đôi mắt màu than đen ngay lập tức liền biến thành màu đỏ... Ba dấu phẩy xuất hiện ở tròng mắt.

Cùng với người này đối diện nhau, đôi môi đỏ mọng của tôi khẽ nhúc nhích.

“Uchiha Sasuke cùng Uchiha Remon đang hoàn thành nhiệm vụ, không có bất kỳ hành động khác thường nào! Năm ngày sau, trở lại trước mặt Orochimaru báo cáo việc này!”

Nói xong, tôi buông lỏng tay ra, nhìn người nọ ngã ngược trở lại trên đất.

Hoạt bát thè lưỡi.

“Sorry, thời miên này thế nhưng không thể phá được đâu, đành phải ủy khuất người ở lại trong rừng núi hoang vắng ngủ trước vài ngày, hi vọng không có dã thú... đến ăn người.”

Tôi xoay người nắm tay Sasuke lên. “Chúng ta tiếp tục đi thôi... thời gian rất quý giá!”

Lại nhảy lên trên cây, hướng đến Konoha!

..... Đường ranh giới .....

Rất nhanh, trời dần dần bắt đầu sáng lên, khoảng cách đến Konoha chỉ còn khoảng mấy trăm mét... Chúng tôi đã tiêu xài hết một ngày một đêm để chạy tới nơi này, lúc này đúng là đang rạng sáng...

Là thời gian canh gác yếu nhất ở Làng Cát, có thể lợi dụng cơ hội trong khoảng thời gian này mà trà trộn vào Konoha.

Từ trong túi lấy đồ đạc ra, bởi vì cô đã từng đi ra ngoài du ngoạn rất nhiều nên đã mua hai chiếc mặt nạ da người. Tôi đưa một cái cho Sasuke, ý bảo hắn đeo lên!

“Em làm sao có thể có thứ này?” Sasuke có chút kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi thần bí cười cười. “Bí mật. Loại đồ đạc này nọ rất khó có thể chuẩn bị được nha.”

Sasuke có chút không vui tiếp nhận, cẩn thận dán tại trên mặt!

Tôi cười cười, đem mặt nạ của mình dán lên cho tốt!

Tôi biết Sasuke là không thích có cái gì đó tiếp xúc trên mặt mình, đeo mặt nạ da người lên nhất định sẽ cảm thấy không thoải mái!

Nhưng, cần phải làm nhiệm vụ nữa, không có cách nào nha!

“Sasuke... Em cần phải nhớ cho kỹ, một lát khi chúng ta đi đến đó, sắm vai là đôi vợ chồng thương nhân, đến Làng Lá là vì muốn tìm gì đó để đầu tư!... Cho nên người trăm ngàn vạn lần không thể thuận miệng gọi chị là Remon, biết không?” Tôi nhắc nhở Sasuke.

Sasuke cười cười, ôm lấy thắt lưng tôi. “Được rồi, vợ yêu dấu...”

Tôi cười vô cùng đẹp đẽ, cho hắn một quyền.

Tựa vào trong lòng hắn, hướng Konoha đi đến.

Bất quá, lúc hắn gọi tôi là vợ, trái tim tôi đập vô cùng nhanh!

Không biết, về sau người sẽ thành vợ của hắn... có phải sẽ là tôi hay không...

Ai~

Thôi, bây giờ chuyện quan trọng nhất là lên vào Konoha, còn lại, chỉ có thể tính từng bước một thôi.

Lắc lắc đầu, đem những ý nghĩ lung tung gì đó ở trong đầu vứt đi...

“Làm sao vậy?” Sasuke cúi đầu hỏi tôi!

Tôi vẫy vẫy tay “Không có việc gì, chị chỉ là đang suy nghĩ cái tên mà lát nữa chúng ta sẽ giả danh!”

“Vậy em nghĩ được rồi chứ?”

“Ừm, em gọi là Shinnosuke, chị gọi là Kimiko... Đừng nhớ lầm!”

“..... Shinno... Shinnosuke?” Sasuke ra vẻ đối với tên có chút bất mãn!

“Thế nào? Không thích?”

“Không có, tùy ý là được rồi!”

“Ừ.” Tôi thập phần vừa lòng gật đầu.

Cổng lớn Làng Lá rất nhanh đã xuất hiện ngay trước mắt chúng tôi. Đã hai năm... đã hai năm rồi chúng tôi không trở về nơi này... Quê hương của chúng tôi!

Ngẩng đầu, nhìn lên trên mặt Sasuke cũng hiện lên một tia hoài niệm, tôi vội kéo thắt lưng, nắm lấy quần áo của hắn, hướng về cổng lớn Konoha đi đến!

“Chào ngài, chúng tôi là thương nhân đi ngang qua đây... Hai người chúng tôi có thể đi vào trong thôn tham quan một chút được không?” Tôi ôn nhu cười... Nhìn hai người bảo vệ trước mắt, dùng âm thanh đã được biến đổi nhẹ nhàng nói với họ.

Hai người canh gác A & B liền đánh giá đôi nam nữ trẻ tuổi ở trước mắt này... Nam tuấn, nữ thanh tú, dù nhìn thế nào hai người cũng chưa qua được hai mươi tuổi, thế nhưng sẽ là vợ chồng, hai người họ kết hôn rất sớm!

“Hai người là vợ chồng mới kết hôn đến đây để đi hưởng tuần trăng mật sao?” “Người canh gác A” có chút bất quái mở miệng nói.

Tôi không nói gì, ở trong lòng âm thầm khinh thường hành vi bất quái của hắn, nhưng ở ngoài mặt thì ra vẻ thẹn thùng, ôm lấy một cánh tay của Sasuke, dùng để che nửa khuôn mặt mình lại. “Ông anh thật chán ghét... Chúng ta... chúng ta chỉ mới cưới thôi.”

“Người canh gác B” có chút bất đắc dĩ nhìn ‘người canh gác A’ – cộng sự của mình làm ra hành vi bất quái, cậu ts kìm chế ‘người canh gác A’ lại, ‘người canh gác B’ tiếp tục tìm tôi nghiên cứu từ trên xuống dưới.

Nhìn về cặp đôi trẻ tuổi ở trước mắt này, từ trên người bọn họ không cảm giác được bất kỳ lưu động nào của Charka. Sau khi xác định không phải là ninja, ‘người canh gác B’ cười trả lời. “Có thể, xin mời vào!”

Tôi lập tức vui mừng giơ tay vui vẻ vỗ “Cảm ơn vị anh trai này nhé!”

Sau đó nắm tay Sasuke đi vào bên trong!

Dần dần ra khỏi phạm vi theo dõi của bọn họ, tôi nhẹ nhàng thở ra.

Bất quá... Hai người này vẫn còn hợp tác với nhau, một chút cũng không thay đổi.

Tay đặt trên eo tôi đột nhiên chặt lên, theo sau đó là hơi thở ấm áp phun ở trên mặt tôi. “Vợ yêu, tuần trăng mật của chúng ta nên chọn suối nước nóng nào đây?” Âm thanh trầm thấp của Sasuke vang lên ở bên tai tôi!

“Em có thể đừng có lợi dụng thời cơ như thế được không!” Tôi có chút khó chịu nâng tay, trực tiếp đẩy khuôn mặt của Sasuke ra, trực tiếp chống lại ánh mắt của hắn “Hai chữ lỗ mãng không thích hợp với em! Chị thích một Sasuke trầm ổn hơn!”

Sasuke thấp giọng cười cười, khôi phục bộ dáng bình thường của hắn “Được rồi, bà xã, chúng ta đi tới gần gian nhà Uchiha tổ trạch đi, vừa lúc thuận tiện để chúng ta điều tra này nọ!”

Tôi gật gật đầu, theo Sasuke, cùng nhau đi tới!

Dọc theo đường đi, chúng tôi quan sát đến..... Konoha cũng không có thay đổi nào lớn.

Đột nhiên, tay Sasuke đang đặt ở trên lưng tôi nắm thật chặt. Tôi ngẩng đầu nhìn về phía hắn, chỉ thấy ánh mắt hắn dừng lại vào ai đó cách đó không xa...

Hướng về phía đó nhìn lại, là một đám đông thiếu nữ và thiếu niên gần bằng tuổi của Sasuke!

Trong đó có một người con gái với mái tóc màu hoa anh đào, tôi biết người đó... là Haruno Sasuke, cô bé cùng đội 7 với Sasuke trước kia!

“Hoài niệm sao?”

“Không có... Chúng ta đi thôi!”

Sasuke ôm tôi đi ngang qua cùng với đám thiếu niên và thiếu nữ kia đi.

Tôi vụng trộm cười cười, nhóc con mạnh mẽ.

Rất nhanh, chúng tôi đã đi đến nhà trọ suối nước nóng.

“Làm ơn giúp tôi chuẩn bị hai gian phòng.” Tôi mở miệng ra nói với ông chủ!

“Không, là một phòng đôi.” Sasuke lạnh nhạt mở miệng.

Tôi sững sốt la lên “Này!” Lôi kéo quần áo của hắn!

“Chúng ta hiện tại là vợ chồng đó bà xã, cho dù có giận dữ nhau, cũng không thể ở riêng phòng trong thời gian hưởng tuần trăng mật của chúng ta được.” Sasuke vô cùng đảm thắm ân ái hôn lên chóp mũi tôi.

Tôi đỡ trán... Tên nhóc này cũng quá yêu diễn kịch rồi đây

Nhìn khuôn mặt không phải là của Sasuke kia (mặt nạ da người), mặc dù cũng rất đẹp trai, bắt quá tôi vẫn thích khuôn mặt của Sasuke nhất!

Phòng đôi thì lấy phòng đôi đi, dù sao hai người chúng tôi cũng luôn ngủ cùng nhau.

Cùng với Sasuke đi vào giữa trong phòng, đóng kỹ cửa đằng sau lại, tôi kéo mặt nạ da người xuống, để cho da mặt được hít thở không khí!

Hai ba bước chạy đến nhảy lên giường, giường vô cùng mềm mại, vô cùng mềm mại a... Thật thoải mái!

“A!!! Đã phải chạy suốt trong một ngày một đêm... Thật sự rất mệt nga...” Remon ở trên giường lớn lăn cuộn cuộn lại...

Sasuke cũng đem mặt nạ da người kéo xuống, đi đến bên giường ngồi xuống “Có muốn đi ngâm mình trong suối nước nóng không? Trong phòng cũng có một suối nước nóng ngoài trời”

Đề nghị của Sasuke thật đúng với ý tôi, đặt mông ngồi dậy. “Được, ở trong căn cứ căn bản đều không có ngâm qua suối nước nóng lần nào cả!” Tôi vô cùng vui vẻ trực tiếp chạy về phía căn phòng có suối nước nóng, trong đầu như nhớ được cái gì đó quay đầu nói với Sasuke. “Không được đi vào, bằng không em nhất định phải chết.”

Hướng về hắn làm thành hình dạng nắm tay, đóng cửa lại.

Nhìn giữa suối nước nóng chậm rãi bốc hơi lên, tôi cởi quần áo ra, quần lấy khăn tắm, chậm rãi trượt xuống vào trong suối nước nóng!

Thả lỏng toàn thân...

Ngâm mình trong suối nước nóng quả thật không hề giống với bình thường.

Thật lâu sau, tôi đứng dậy, mặc quần áo vào, khó có được ngày hôm nay ngâm mình trong nước mà không có ngủ đi đâu.

Khi tôi ra khỏi phòng tắm

Liền phát hiện Sasuke đang tựa vào trên giường ngủ...

Tôi khẽ bước đi đến trước mặt hắn, không biết từ khi nào thì xung quanh mắt hắn đã xuất hiện quầng thâm thật dày, trên mặt có sự mệt mỏi không nói nên lời.

Sasuke như vậy làm cho tôi cảm thấy đau lòng, cúi người nhẹ nhàng hôn xuống trên môi Sasuke.

Cầm lấy một bên góc chăn thay hắn đắp lên.

..... Đường ranh giới .....

Màn đêm lại buông xuống.

Ý nghĩa của việc này, chính là hành động của chúng tôi sắp sửa bắt đầu, cùng với Sasuke thay thành trang phục màu đen, trang bị tốt nhất cụ một chút.

Quay đầu nhìn về phía một bên, nhìn Sasuke vô cùng sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

“Sasuke, đã chuẩn bị tốt sao?”

“Đương nhiên.” Hắn cúi đầu cho tôi một nụ cười thật tự tin.

Búng ngón tay ‘tách’ một tiếng. “Tốt lắm. Now, let’s go.”

Cùng nhau thả người nhảy ra cửa sổ, nhún nhảy vài cái rồi hoàn toàn biến mất ở trong bóng đêm vô tận!

Đối mặt với lần lên vào này, tự tin của tôi có thừa, bởi vì thứ mà tôi am hiểu nhất đó chính là thuật che giấu, đây là một loại nhẫn thuật do tôi phát minh ra! Có thể che giấu được hết toàn bộ cảm giác tồn tại! Cho nên mới nói, chỉ cần tôi không nghĩ để cho người khác tìm ra được tôi, thì căn bản không có người nào có thể phát hiện ra tung tích của tôi.

Nhưng... sự có mặt Sasuke chính là nỗi lo lắng duy nhất của tôi. Bởi vậy trở lại trước vài giây, tôi đã cùng với Sasuke bàn bạc một biện pháp đối phó,

đó là... Nếu hắn bị phát hiện, như vậy thì xin mời hắn đau khổ một lần đi làm con mồi.

Hoàn nỡ tránh né những nhân viên canh giữ, chúng tôi đã xâm nhập vào được tòa nhà Hokage!

Tôi nhớ được, trong tòa nhà Hokage, phòng sách bí mật là nằm ở trong lầu ba. Trước kia, thân là ám bộ lệ thuộc trực tiếp của Hokage Đệ Tam, tôi đã từng theo Đệ Tam đi vào một lần!

Cho nên tìm được nơi đó thực dễ dàng, tôi liếc mắt ý bảo Sasuke giúp tôi canh gác, sau đó lấy kẹp tóc từ trên đầu xuống, để vào ổ khóa.

Cẩn thận di chuyển nhẹ nhàng.

“Răng rắc.” Tiếng vang rất nhỏ, chứng minh cho việc cửa đã mở.

Nhìn về phía Sasuke, chỉ thấy hắn vịn phần kính ngạc nhìn tôi.

“Ha ha... Trong khoảng thời nhàn chán nên đã học kỹ thuật mở khóa, lợi hại đi.” Đắc ý của tôi làm cho mặt hắn nhăn lại.

Đẩy cửa ra, lôi kéo Sasuke đi vào!

Mùi hương của tro bụi dày đặc kích thích cái mũi của tôi...

Xem ra nơi này rất ít khi có người đến đâu! Cũng không có quét dọn...

Nơi này còn có nhiều quyển trục chứa cấm thuật, còn có một ít nghị quyết cùng với một ít ghi chép về Konoha...

Tôi tin tưởng nơi này nhất định sẽ có ghi chép về sự tình của gia tộc Uchiha!

Nhớ được từng đã nghe anh Itachi nói qua, lần đó vào cuộc thi trung nhân (Chuunin), Orochimaru đã xâm nhập vào làng, vì bảo vệ Konoha nên đã hy sinh...

Mà Hokage hiện tại là cháu gái của Hokage Đệ Nhất – Công chúa ốc sên Tsunade...

Tôi cũng không quen biết, nhưng có thể lên làm Hokage, năng lực tất nhiên rất mạnh!

Cần phải cẩn thận khi đối mặt.

Dù sao tòa nhà Hokage này giống như tòa cao ốc...

Lỡ như bị bà ấy phát hiện được... Như vậy muốn chạy trốn thì có thể sẽ rất khó khăn!

“Sasuke, em bên trái chị bên phải... Tốc độ phải nhanh lên!”

Sasuke hiểu được gật đầu.

Chúng ta nhanh chóng tách nhau ra tìm kiếm....

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Tôi cẩn thận nhìn trên giá sách, một tầng lại thêm một tầng, khiến tôi hoa cả mắt...

Khi tôi nhìn lên tầng trên của giá sách, loáng thoáng nhìn thấy dấu hiệu quạt tròn của gia tộc Uchiha, tôi lập tức gọi Sasuke lại, bởi vì quyển trục được đặt ở trên nơi rất cao... Nếu đem chiều cao của tôi ra để nói tới thì hoàn toàn với không tới.

Nào ngờ, vừa quay đầu lại nhìn thấy tươi cười hiện lên trên mặt của Sasuke, làm tôi thật sự rất muốn đi đến đánh mấy cái...

Sasuke nâng tay lên đem quyển trục lấy xuống!

Tên nhóc cũng dám khinh bỉ chiều cao của tôi... Hừ! Chị đây cũng không muốn phải đi cạnh tranh lễ nghi gì đó của tiểu thư hoặc tiếp viên hàng không đâu, nắc mớ gì cần phải cao như vậy chứ!

Huống hồ, không biết cái gì gọi là ‘Cô đọng chính là tinh hoa’ sao?

Tôi hung hăng trừng mắt, nhìn hắn liếc mắt một cái, từ trong tay hắn đoạt lấy quyền trục!

Đánh giá nó một chút, phát hiện ra trên quyền trục có một phong ấn tương đối cổ quái.

Mà cách thức của phong ấn này, trong thời gian ở trong Akatsuki tôi đã từng nhìn thấy qua. Bởi vì vô cùng thú vị, cho nên tôi đã đặc biệt can đảm nhờ Boss Pain dạy cho tôi... Không nghĩ tới mình lại được lucky tới như vậy, hiện tại thế nhưng có thể phát huy được công dụng!

Cắn nát ngón tay cái của chính mình, đem máu ở trên quyền trục vẽ ra hình dạng giống như loài chim nào đó, rất nhanh trở tay bắt đầu kết ấn “Giải.”

“Viu...” Phong ấn tiêu thất!

Mang theo Sasuke ở một bên ngồi xuống, mở quyền trục ra xem những ghi chép ở bên trong.

Trong quyền trục này, ghi chép lại đều là thời của Đệ Nhất – gia tộc Uchiha giai đoạn đầu luôn luôn phát sinh sự kiện... Khi tôi cùng với Sasuke nhìn đến dòng cuối cùng.

Dấu vết màu đỏ của bút lông viết đến mười chữ, cả hai hoàn toàn sững sờ.

“Konoha cấp cao quyết định, gạt bỏ gia tộc Uchiha!”

Hai tay tôi run run, thể hiện ra nội tâm khiếp sợ.....

Gia tộc Uchiha bị diệt tộc... Là quyết định của Konoha cấp cao...

Tại sao có thể như vậy!!!

Chẳng lẽ là mệnh lệnh của Đệ Tam-sama? Điều đó không có khả năng đi!

Nghĩ đến Đệ Tam, ông ấy là một người hiền lành như thế...

Trong lòng tôi hoàn toàn rối loạn, đáp án như vậy, tôi hoàn toàn không thể chấp nhận. Những tháng ngày tôi cùng với Sasuke chung sống với nhau kia, hoàn toàn là do Đệ Tam-sama chiếu cố chúng tôi... Ông ấy hoàn toàn thật lòng, không có khả năng là giả bộ!

Đợi chút...

Trên quyền trục thượng này nói là Konoha cấp cao...

Mà không phải là Hokage...

Nhưng, nếu Hokage không đồng ý như trong lời nói, như vậy cũng không có khả năng sẽ chấp hành!

Nhưng nếu cấp cao kia cương quyết ép buộc thì sao?

Cứ như vậy, thân là Hokage Đệ Tam cũng không còn cách nào...

Như vậy, nếu nghĩ nói như vậy... Hết thảy có thể giải thích được...

Huống hồ trong khoảng thời gian kia, anh Itachi thân là ám bộ! Hơn nữa mối quan hệ với cha cũng không tốt cho lắm... Gặp mặt nhau coi như không thấy là chuyện như cơm bữa.

Kể từ đó... Lại kết hợp với một chút tin tức nhỏ mà trong hai năm này tôi đã cùng với anh Itachi đi ra ngoài.

Nhủ mày lại.

Tôi nhớ được Konoha cao tầng... Là có những chiến hữu mà Đệ Tam-sama đã từng hợp tác với nhau, Utatane Koharu cùng Mitokado Homura.....

Có vẻ như còn có một người, không thể bỏ qua...

Giữa ám bộ... Gốc rễ của người lãnh đạo.

Danzo!!!

Khi tôi còn là một thành viên của đội Anbu, hắn đã rất nhiều lần lôi kéo tôi đang trực theo bên người Hokage Đệ Tam sang phía bên đội Anbu của hắn, nhưng tất cả đều bị Hokage-sama ngăn cản!

Trong lòng đại khái như đang có cơn sóng, nhìn thoáng qua Sasuke ở một bên đang khiếp sợ không thôi.

“Cái này, chị nghĩ em cũng hiểu được phần nào, chuyện diệt tộc có quan hệ cùng với anh Itachi.”

Sasuke khép quyền trục lại, không tiếp tục nói chuyện, thân hình run rẩy thể hiện nội tâm đang phần nộ của hắn!

Tôi đang muốn tiến lên trấn an cảm xúc của hắn một chút!

“Ken két” Cửa phòng kho sách bị một lực lớn đẩy vào.

“Người nào đang ở đây!” Một người phụ nữ tóc vàng vô cùng xinh đẹp xuất hiện tại cửa! Vung nắm đấm hướng về phía chúng tôi tập kích.

“Hồngбет.” Tôi thấp giọng mắng.

Nhanh chóng mang mặt nạ lên cùng Sasuke nhanh chóng tránh đi.

Nhìn áo khoác ngoài màu xanh lục, phía sau có ghi chữ “Kake” (cờ bạc), tôi đã biết được thân phận của người phụ nữ đó, là Hokage Đệ ngũ – Tsunade

“Oanh.”

Tiếng vang kịch liệt... Một quyền của bà ấy đã khiến cho chỗ đó bị sụp một lỗ thật lớn!

Thật mạnh và vô cùng đã man... Nếu như trực tiếp bị đánh trúng, nhất định sẽ thương và mạng nhỏ sẽ khó bảo toàn nha...

Remon vuốt trái tim đang nhảy lên kịch liệt của mình.

“Trên đầu có tiếng động... Mau.”

Âm thanh tiếp viện truyền vào trong lỗ tai tôi!

Không tốt, trên đầu tôi chảy ra những giọt mồ hôi nhỏ bé.

Tôi đối với Sasuke ở một bên nháy mắt, ý muốn bảo hắn đi trước, thế nhưng tên nhóc không chịu nghe tôi.

Chết tiệt! Kiên quyết lắm, thằng nhóc này thật sự kiên quyết như vậy, nội tâm tôi thật sự tức chết đi được.

Mà lúc này tôi không có thời gian để cùng hắn thảo luận về việc này, vừa rồi... hắn không có nói đồng ý...

“Toàn bộ viện quân do em xử lý, còn người cầm đầu sẽ do chị phục trách, gấp lại ở nơi chúng ta đã định!”

Tôi siêu không phục trách ném lại một câu này.

Dù sao lấy năng lực hiện tại của Sasuke, muốn chặn những viện quân này lại cũng hơi bị cưỡng chế một tí. Mặc dù không dễ dàng nhưng sẽ không thành vấn đề.

Tôi đem Tsunade dẫn tới nơi khác, rút kiếm ở sau thắt lưng ra, chặn lại đòn tấn công của Tsunade!

“Xuy ~~~~” Bị Tsunade đánh cho một quyền, đánh tới khiến tôi đứng không vững, gắng gượng bị đòn tấn công mạnh mẽ làm thối lui về sau.

Mặc dù... một đòn công kích này đã làm cho tôi hiểu rõ ít nhiều, thực lực kém hơn rất nhiều.

Nhưng tôi cũng không thể đánh mất mặt mũi của anh Itachi cùng với chú Kisame được, tốt xấu gì cũng là hai năm huấn luyện đặc biệt đấy... Những bài huấn luyện không phải chỉ để luyện không vậy đâu.

Tăng tốc di động charka trong cơ thể, ánh mắt nhanh chóng chuyển hóa thành Sharingan.

Tsunade bị ánh mắt của thiếu nữ đeo mặt nạ trước mắt làm kinh sợ!

“Sharingan?” Theo như cô biết... gia tộc Uchiha không phải chỉ còn lại có Uchiha Sasuke cùng với anh trai của hắn Uchiha Itachi đang ở Akatsuki sao?

Vì sao còn có thể có một thiếu nữ!

Nhận thấy được kinh ngạc của bà ấy, khóe miệng tôi gọi lên một chút tươi cười tà ác.

Khi đang nhanh chóng chạy đi, sắp đến gần bức tường, cô nhấc chân lên hướng về phía trước thoải mái nhảy lên, chân giẫm lên trên mặt tường, mượn lực hóa giải đòn nghiêm trọng của Tsunade!

Ngược lại rơi xuống phía sau bà ấy.

“Không hổ là Hokage Đệ ngũ... Thực lực quả nhiên thật mạnh!”

Cô có một loại tính chất thần nhiên nghĩ muốn khiêu chiến xuất hiện.

Tsunade xoay người, nhìn người thiếu nữ đang ở trước mắt người này “Người là ai? Vì sao lại xông vào mật thất của Hokage, đến tột cùng là có mục đích gì?”

Nghe được lời nói của Tsunade, nghĩ đến chân tướng vừa mới biết được, trong lòng thật sự phi thường khó chịu, cô “Hừ” nhẹ nói “Không có mục đích gì... Chỉ là đã biết được một số chuyện lúc đầu nên biết, nhưng chuyện thực vẫn bị ai đó âm thầm che giấu...”

“Người có ý gì?”

“Có ý gì sao? Thân là Hokage, chẳng lẽ người không có xem qua tư liệu ở trong mật thất sao? Chưa từng nghĩ đến Konoha thế nhưng sẽ lại có ‘gốc rễ’ mục nát như thế tồn tại đâu!”

“Gốc rễ?” Tsunade nghĩ đến đó là cái tên Danzo nham hiểm độc ác kia!

Tôi không lịch sự cười lạnh. “Tôi nói này, không chỉ đơn giản là người mà ngài đang nghĩ đâu, còn có... Rõ ràng nhìn qua lại vô cùng âm áp như vậy, nhưng sau lưng lại như thế làm cho trái tim người ta băng giá!”

Tsunade nhăn đôi mi thanh tú lại “Người đến tột cùng muốn nói cái gì?”

“Mặt chữ ý nghĩa mà thôi... Hokage-sama sẽ không hiểu rõ được.” Trong ánh mắt đang có một chấm đen, từ một chấm đen đó chuyển biến ra ba dấu phẩy. “Ảo thuật.” (Tsukuyomi)

Nhất thời, cảnh tượng xung quanh Tsunade thay đổi... Vô số bóng dáng màu đen dần dần hiện lên... Dần dần tới gần cô, đem cô vây quanh ở trong đó.

“Đáng chết!” Tsunade nhìn cảnh sắc đột nhiên thay đổi... Máng một tiếng, một đám bóng người bỏ nhào vào trên người cô, dính sát vào cô, ghì chặt cô lại... Cho dù cô có gãy dựa như thế nào cũng đều không có ích!

Tsunade phần nộ đến cực điểm, biết rõ là ảo thuật nhưng chân thật như vậy... hơn nữa dù chỉ một chút cũng không thể phản kích. Đây là Sharingan Tsukuyomi sao? Quả nhiên... Không hổ danh là Sharingan Tsukuyomi lợi hại nhất!

Gặp Tsunade hoàn toàn rơi người vào giữa cảnh vật xung quanh, mặc dù bà ấy có thể hóa giải được ảo thuật của tôi, nhưng trong thời gian ngắn hoàn toàn không có khả năng!

Mà trong khoảng thời gian này, cũng đủ để cho tôi rời khỏi đây thần không biết quỷ không hay.

Đem quyền trục có liên quan đến gia tộc Uchiha khi nãy từ trên người Sasuke lấy xuống, đặt ở tại bộ ngực của Tsunade.

“Xem cái này... Ngài sẽ hiểu được, thế giới hiện tại đang là một mảnh hắc ám!”

Xoay người, nhanh chóng rời đi!

Trong nháy mắt...

Tôi thuận tiện??? Đi tới trong mật thất nhà cũ Uchiha!

Sasuke đã ở nơi đó, hần đứng ở trước bia đá lớn, nhìn nội dung được khắc ghi trên đó!

“U, nhóc con, không kém đâu, nhanh như vậy liền đã giải quyết xong!” Tôi đi đến bên người hần, hai tay khoanh trước ngực nhìn hần.

Sasuke cười cười “Em cũng phải dạng vừa, đối thủ chính là Hokage Đệ Ngũ.”

“Như nhau thôi.” Đem tầm mắt dời tới tấm bia đá, nhìn tấm bia đá ghi chép lại lịch sử hưng thịnh về gia tộc Uchiha... “Sao rồi, em có tìm được tin tức nào có liên quan đến việc trị liệu tình trạng phản phệ của Mangekyou Sharingan không?”

Sasuke lắc đầu, một mặt trầm trọng! Đối với việc biết được chân tướng này, nội tâm hần hoàn toàn lộn xộn...

Bất thành linh, hần cảm thấy... chính mình oán hận nhiều năm như vậy, hóa ra tất cả chỉ là lời nói dối...

Hơn hết, may mà Remon đã nói cho hần biết một chân tướng khác, nếu như thật sự chờ đến lúc hần phần nộ đem Itachi giết chết... Sau đó mới biết chân tướng!

Hần tuyệt đối sẽ hoàn toàn sụp đổ mất.....

Như vậy vì sao Itachi phải làm như vậy, làm cho hần phải hận anh ấy? Không quan tâm đến mọi thứ làm cho hần phải hận anh ấy chứ!

Sasuke ngồi ở trên một tảng đá nhô ra, phiền chán gãi lấy mái tóc vẫn luôn đầy kiêu ngạo của hắn...

Tôi vỗ vỗ vai Sasuke “Đừng rối rắm nữa, trong lòng có nghi vấn, tạm thời gác nó sang một bên đi, cứu anh Itachi là việc quan trọng nhất. Có một số việc cần phải gấp mặt mới hỏi được, chỉ sẽ làm cho anh Itachi ra ngoài để cùng em gấp mặt nhau, cho dù có phải dùng đến vũ lực.”

Sasuke không nói gì, luôn luôn cúi đầu...

Biết hắn cần bình tĩnh, cho nên tôi liền dừng nói chuyện.

Cất bước đi đến phía trước tấm bia đá, xem văn tự ở trên đó...

Tôi vươn tay chạm đến trên bề mặt tấm bia!

Kiếp trước, tôi nhớ có lần mình đã từng xem qua rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp, bên trong đều sẽ viết đến việc nam chính hoặc nữ chính đi đến mặt thất XX nào đó, nhìn đến tấm bia đá, trong lúc vô tình đã đem tấm bia đá phá hư, phát hiện ra bên trong có bí tịch võ công, vì thế liền hết sức khổ luyện... Cuối cùng trở nên nổi bật, ôm được “người đẹp” trở về.

Vậy thì...

Tay nắm thành quyền, nhẹ nhàng gõ lên trên tấm bia đá, nghe thử âm thanh có rỗng ruột hay không!

Quả nhiên... Khi tôi gõ lên đến phía bên trái, âm thanh đáp lại không giống với những phía bên kia.

Rút kiếm ra “Kha” Đem tấm bia đá bỏ ra.

“Uỳnh” Tấm bia đá bị chia thành hai mảnh, có gì đó lộn ngược rơi ra...

Tôi nhặt hộp gỗ lên, mặt trên có khắc một chữ nhỏ, nhẹ giọng đọc ra “Izuna...” Đây không phải là thủy tổ đời đầu tiên của gia tộc Uchiha sao!

Có chút nhỏ nhoi kinh ngạc tồn tại trong thời gian rất lâu.

Bất quá... Nếu cùng với vị thủy tổ này có liên quan như trong lời nói, như vậy... bí mật về Sharigan, ít nhiều gì cũng sẽ có đề cập qua đi!

Dù sao gì thì hắn cũng là người sớm nhất khai mở Mangekyou Sharingan trong gia tộc Uchiha!

Không phải sao?

Nhớ được hai năm trước, tôi cùng với Sasuke ở trong nhà cũ Uchiha tìm được phương pháp khai mở mắt Mangekyou Sharingan ở dưới gầm giường cách vài mét...

Phải giết chết người bạn thân nhất của mình mới có thể khai mở được Sharingan Mangekyou...

Tôi cùng với Sasuke thật không đồng ý với cách làm này, cho nên luôn luôn đều không có khai mở Sharingan...

Nhưng chúng tôi cũng không biết mắt Mangekyou Sharingan sẽ phản phệ lại cơ thể.

Mở hộp gỗ ra, bên trong là một quyền võ nhỏ đã ó vàng!

Tôi mở ra, chậm rãi đọc lên...

Bất quá, tôi không nghĩ tới được đây chính là nhật ký của Izuna.

Bên trong ghi lại chuyện từ nhỏ đến lớn của hắn cùng với Uchiha Madara – tộc trưởng vĩ đại nhất của gia tộc Uchiha!

Nội dung bên trong càng về sau càng làm cho tôi kinh ngạc hơn...

Cần phải trao đổi mắt thay cho anh trai của mình, lại vừa ức chế việc Sharingan phản phệ, do đó quá trình này đã tạo ra Mangekyou Sharingan vĩnh cửu, thuộc loại Sharingan mạnh nhất trong lịch sử!

Mà Izuna sợ dĩ sẽ chết, là vì... hắn đã đem ánh mắt mình giao cho anh trai, trợ giúp cho hắn khai mở được cấp độ mới của Mangekyou! Làm sao có thể là như thế này...

Nói như vậy... Với việc anh Itachi yêu thương Sasuke đến như vậy... Anh ấy làm như vậy... Là vì muốn đem chính đôi mắt của mình giao cho Sasuke sao? Bởi vì biết một ngày nào Sasuke sẽ khai mở được Mangekyou, cho nên vì không muốn cho Sasuke cũng sẽ giống như anh, bị Sharingan phản phệ lại... Cho nên trước tiên tìm đến cái chết... Mượn lý do này để đem ánh mắt cho Sasuke?

Này... Này...

Tôi tuyệt đối không thể để việc này xảy ra được!!!

Trong lòng tự nhiên nảy sinh phần nộ!

“Xoẹt” Quyền vớ đang cầm trong tay bị tôi xé thành hai... xé rách mất rồi!

“Như thế nào? Remon?” Sasuke đứng lên, hướng về phía tôi đi đến.

Vụng trộm đem một tờ giấy chứa đựng tin tức quan trọng kia xé xuống, đem giấu vào trong áo!

Tôi lạnh nhạt xoay người “Không có... Chính là tìm được nhật ký của thủy tổ, do quá thật kinh ngạc, không nghĩ qua là sẽ xé rách.”

Sasuke vẫn chưa có phát giác ra tôi có chút không thích hợp “Có phát hiện gì sao?”

Tôi lắc lắc đầu... “Trên đó không có viết! Bất quá có thể cầm lấy đem đi nghiên cứu nghiên cứu, nói không chừng có thể tìm được manh mối nào đó!”

“Phải không?”

“Ừ!” Đưa tay nhét quyền vớ vào trong tay hắt. “Chúng ta đi thôi, nhanh chóng trở về căn cứ, đã không còn nhiều thời gian nữa rồi! Chờ thêm một đoạn thời gian, chị sẽ làm cho anh Itachi phải ra ngoài... Trước đó, Sasuke, có thể mời em tự điều chỉnh chính mình cho tốt được không?” Cố ý đề cập đến Itachi, làm cho Sasuke sẽ không suy nghĩ đến việc vì sao tôi không kiên trì tìm phương pháp trị liệu!

Toàn thân Sasuke cứng đờ!

Tôi xoa mặt hắt “Chỉ tin tưởng em Sasuke... Em sẽ giải quyết được thôi!”

Trên mặt tiếp xúc ảm áp làm cho Sasuke cảm thấy thư thái, gật gật đầu. “Chúng ta đi thôi!”

“Ừ!”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“A... Đây không phải là Remon tiểu thư sao? Làm sao đột nhiên có thời gian ghé qua đây vậy... Cô không phải rất chán ghét tôi sao?”

SHIT!!!

Cái loại giọng điệu lỗ mãng này... làm cho tôi cảm thấy khó chịu đến mức muốn bạo phát!

Nhìn người trước mắt một đầu màu trắng với bốn mắt... Nhất là gương mặt lộ vẻ tươi cười của hắt, làm cho tôi thật sự rất khó chịu, vội vàng nhìn xuống xúc động muốn đi lên đập hắt mấy cái, ở trong lòng an ủi cảm xúc cực kỳ chán ghét. Mặt không biểu cảm theo dõi hắt.

“Yakushi Kabuto, ta muốn cùng người thương lượng một việc...”

Yakushi Kabuto buông gì đó ở trong tay đang tiến hành nghiên cứu, bởi vì hắt thật sự rất hiếu kỳ vì sao Uchiha Remon luôn luôn chán ghét hắt, lại trở về chủ động tìm hắt. Yakushi Kabuto đẩy đẩy mắt kính đặt tại trên mũi.

“Không biết Remon tiểu thư có chuyện gì, có thể khiến cho cô áp chế xuống cảm xúc chán ghét tôi đâu!”

Gặp hắt trực tiếp sáng khoái nói, tôi cũng không cần phải che giấu gì hết “Không sai, ta chính là không thích người! Ta cảm thấy, trừ phi ta là đồ ngốc của đồ ngốc... mới có thể đi thích một kẻ đi ám toán ta, thiếu chút nữa khiến ta rơi vào chỗ chết!”

Yakushi Kabuto nở nụ cười...

“Thật không hổ là Remon tiểu thư đâu, như thế trắng ra không biết lần này cô tới tìm ta... Sasuke-kun có biết hay không?”

“Không biết... Hơn nữa, ta cũng không nghĩ để cho hắt biết... Ta nghĩ người hắt cũng đã hiểu được, không cần ta phải tiếp tục nhiều lời nữa.” Tôi tùy dựa vào một bên trên tường, đầu hơi hơi nhếch lên... Mở Sharingan ra!

Trong mắt Yakushi Kabuto, cảnh sắc xung quanh đều biến thành hai màu đen trắng. Một loại không hiểu đè nén cảm xúc, làm cho hắt cảm thấy vô cùng khó chịu, hắt hiểu được chính mình đang ở trong ảo thuật, nhìn về phía Uchiha Remon còn đang ở tại chỗ cũ. “Remon-chan... Có việc muốn nhờ tôi, mà

lại đối xử với tôi như vậy, cô không sợ tôi sẽ không đồng ý sao?” Hân không có chút cảm giác sợ hãi nào, vô cùng bình tĩnh nhìn tôi.

“Nga.” Tôi gọi đôi môi đỏ mọng lên, giây tiếp theo xuất hiện tại ngay trước mặt hân, tay nắm chặt cổ hân!

Yakushi Kabuto cả kinh, kinh ngạc với tốc độ của Remon. . . Nhưng lại không xác định được Uchiha Remon trước mắt rốt cuộc có phải là ảo thuật hay không. Thần sắc đổi thành bình tĩnh, nhìn Uchiha Remon đang ở trước mặt hân, mặc dù ảo thuật của hân cũng không kém, nhưng. . . Tsukuyomi Sharingan, hân vẫn không thể phá giải. Nhìn khí lực to lớn của Remon, hân chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp! “Nếu đã có chuyện muốn nhờ, cô liền nói đi!”

“Ta cần người giúp ta pha chế ra một loại thuốc. . . Một loại vô cùng khó có thể biến thành thuốc!” Tôi làm điệu bộ đáng vẻ của nữ vương, ra mệnh lệnh.

“Pha chế. . . thuốc?” Yakushi Kabuto không rõ hỏi lại!

“Không sai. . . Chính là thuốc. . .”

“A, vậy thì không biết tôi có vinh hạnh được biết Remon tiểu thư cần phối loại thuốc nào không. . .”

Một bàn tay lạnh lẽo từ sau lưng chế trụ thất lưng của tôi. Âm thanh khăn khăn trầm thấp vang lên ở bên tai tôi!

Nháy mắt, ảo thuật xung quanh được giải trừ!

Uchiha Remon ở trước mặt Yakushi Kabuto tiêu thất, cảm giác trời buộc trên cổ ngược lại cũng biến mất. Hiện ra trước mắt hân là Orochimaru-sama, cùng với Uchiha Remon đang bị bí hoàn toàn chế trụ!

Đáng giận. . . Tôi giãy dụa, nhưng Orochimaru bắt lấy cả hai tay tôi, giam giữ ra ở sau lưng, khí lực rất lớn, tôi hoàn toàn không tránh thoát ra được. Tôi hoàn toàn không có khả năng kết ấn đào tẩu được! Tên này rốt cuộc đã tới từ lúc nào, vì sao một chút cảm giác tôi cũng không cảm nhận được!

“Buông ta ra, Orochimaru!” Tôi căm giận hướng về Orochimaru ở phía sau kêu la nói.

“Ha ha” Orochimaru cười cười “Ta khuyên âm thanh của Remon-chan vẫn nhỏ lại thì tốt hơn! Không phải cô không nghĩ muốn cho Sasuke-kun biết sao? Sasuke hiện tại đang ở tại sân huấn luyện ngay cách vách, không xa đâu.”

Tôi khê cần môi. . . Hân đến tốt cùng là từ lúc nào đã ở trong này!

Trong lòng vốn muốn tìm tên Yakushi Kabuto lén giải quyết chuyện đặc biệt đều hoàn toàn bị phá vỡ. Remon hít sâu một hơi làm cho chính mình tỉnh táo lại, nhanh chóng phân tích tình huống hiện tại, trong đầu xẹt qua một phương án mới!

“Orochimaru, người buông ra ta, ta sẽ không chạy, đều đã bị người nghe được, ta đây cũng không có gì ở phía sau giả bộ với người. Có một giao dịch về mắt Sharingan. . . không biết người sẽ nghe hay là mặc kệ!!”

Lời nói của Remon thật rõ ràng hoàn toàn hấp dẫn Orochimaru, hân buồn lòng kìm hãm Remon ra “Nói thử xem!”

Tôi xoa xoa cổ tay có chút đau, nhìn Orochimaru đi đến ghé dựa bên cạnh Yakushi Kabuto ngồi xuống. Tôi điều chỉnh suy nghĩ một chút, mở miệng nói “Orochimaru. . . Ta biết người luôn rất muốn đôi mắt Sharingan! Đúng không, người đối với Sharingan nghiên cứu lâu như vậy, ta nghĩ người cũng không có khả năng không biết hình thái cao nhất của mắt Sharingan là Mangekyou Sharingan. . . Chính là loại mắt anh Itachi đang sở hữu!”

Nhắc tới Itachi, thần sắc Orochimaru u ám tối sầm lại, nhưng lại đột nhiên trở nên hưng phấn, hân lượn đầu lưỡi liếm liếm môi của mình. “Vậy ý của cô là gì?”

“Ta muốn giúp trợ Sasuke mở ra Mangekyou Sharingan mắt! Điều này đối với người hân là cũng có được viện trợ rất lớn đi!” Tôi cẩn thận quan sát đến biến hóa trên khuôn mặt của Orochimaru. . . Tôi hiểu được, hân đang dao động, đẩy lòng tôi vừa lòng trầm trở khen ngợi chính mình.

“Vậy cô muốn trợ giúp cho Sasuke như thế nào?”

“Cho chúng ta một nhiệm vụ siêu cấp S, ta muốn trên đường làm nhiệm vụ, giúp hân khai mở mắt của mình, phương pháp thì ta không cần phải giải thích, chỉ cần kết quả thành công là được rồi!”

“Siêu cấp S? Nhiệm vụ này đối với các người mà nói thì thật sự vô cùng khó khăn. . . Nói không chừng sẽ mất mạng, nếu các người xảy ra chuyện, ta nên tìm ai để làm thí nghiệm đây!” Orochimaru không tin ta nói.

Tôi tự tin cười cười “Ta sẽ không để cho Uchiha Sasuke chết, về điểm ấy người yên tâm, ta so với người, càng thêm trân trọng mạng sống của hân!”

“Được. . . Bất quá nếu các người xảy ra chuyện. . . Như vậy thì hai đôi mắt Sharingan sẽ đều là của ta.”

“Đó là tất nhiên!” Chỉ có điều tôi tuyệt đối sẽ không để cho chuyện này xảy ra! Tôi ở dưới đáy lòng âm thầm bổ sung!

Sau khi bàn bạc kết thúc, tôi trở lại trong phòng, Sasuke còn chưa có trở về. . . Cẩn thận nhìn kỹ xung quanh một chút, sau khi xác định không có ai giám thị, tôi hạ xuống kết giới ảo thuật, lấy giấy bút ra bắt đầu viết một lá thư!

Bức thư này, là tôi muốn gửi có cho Sasori... Bởi vì tôi cần hắn hỗ trợ!

Liên kết với thông linh thú của tôi, nhấn miếu! Để cho nó nhanh chóng đem lá thư này đến trong tay Sasori càng nhanh càng tốt, cho dù có phải đánh cược chính mình!

Kế hoạch lần này, nhất định phải thành công!

Một lần nữa lấy một tờ giấy ra, lấy tờ giấy nhật ký của Izuna ở nhà cũ Uchiha tìm được. Bởi vì mấy ngày hôm trước, ở trong đây tôi tìm được phương thuốc có khả năng rất cao có thể ức chế được phản phệ của Sharingan, năng lực của tôi có hạn, không thể phát huy được thuốc lên một cấp bậc cao hơn... Nhưng tên Yakushi Kabuto thì ngược lại, mặc dù tôi vô cùng chán ghét hắn... Nhưng không thể không thừa nhận, về phương diện y học hắn rất có thiên phú! Cho nên... tôi mới có thể tìm hắn đi hỗ trợ phối thuốc!

“Ken kết” Cửa phòng bị mở ra... Làm tôi đuối lý lập tức giải trừ ảo thuật, xoay người đem phương thuốc thu hồi. Nhìn Sasuke đang ở cửa đánh giá tôi!

“Sa... Sasuke... Em huấn luyện xong rồi à!”

Sasuke trong lòng vô cùng nghi ngờ “Vì sao em lại bày ra kết giới ảo thuật?”

Tôi buồn bực cười ha ha “Chị đang nghiên cứu độ sâu của kết giới ảo thuật, làm thế nào để cho nó không có khả năng bị phá.”

Remon đang nói dối!!! Trong lòng Sasuke hiểu được, hắn không biết cô ấy đang gạt cái gì... Bất quá nếu cô ấy đã không nói, hắn là do có bản khoán của cô ấy, không cần phải dứt khoát ép buộc cô ấy.....

Thế nhưng... Hiện tại đùa giỡn với với cô ấy cũng không sai!

Trên mặt Sasuke không có một tia biểu cảm nào bước đi đến trước mặt Remon!

Tôi ngẩng đầu nhìn Sasuke...

Vì sao tôi sẽ đột nhiên thực sợ hắn! Nuốt một ngụm nước miếng xuống, “Này! Sasuke... Có chuyện gì sao?”

“Phách.” Hắn bắt được một bàn tay của tôi!

Chẳng lẽ hắn đã biết được kế hoạch của tôi?

“Giúp tôi tắm rửa!!!”

Sasuke nói ra bốn chữ này, trong nháy mắt đã hoàn toàn đem tôi dọa nhảy dựng lên!

“Bậy... Nói bậy bạ gì đó! Chúng ta nam nữ khác biệt, không cần đùa giỡn bậy bạ!” Remon đỏ mặt, lắp bắp đem lời nói xong!

“Chúng ta là người yêu... Cùng tắm với nhau, không được sao?” Sasuke đem mặt càng ngày càng đến gần tôi, phun hơi thở ra ở trên mặt tôi! Mùi hương bạc hà thoảng thoảng từ trên người hắn tỏa ra!

Tôi vươn tay đẩy hắn cách ra xa một chút “Đừng nói hươu nói vượn, ai cùng em em em em em.... Cái gì mà nói người yêu có thể tắm với nhau! Được làm như vậy cũng chỉ có thể là vợ chồng thôi!”

“A... Là như thế này sao?” Sasuke làm bộ như nghi hoặc nhíu mày “Nhưng không phải em là vợ của tôi sao? Đúng rồi, tuần trăng mật của chúng ta vẫn còn tiếp tục duy trì chứ?”

Tôi hết nói nổi rồi... Tên nhóc này đen tối... vô cùng đen tối... Là do ai đã đem hắn nuôi thành như thế này... Remon giãy dụa muốn tạo khoảng cách chạy trốn, nhưng hắn hoàn toàn đều đem tôi đem vòng vào trong người... Tôi chịu không nổi nữa ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi, em vẫn còn nhập diễn sâu quá rồi đấy! Ai là vợ của em kia chứ!”

Sasuke cười rất nhỏ.

“Remon, em trốn không thoát được đâu... Vợ của tôi... sẽ chỉ là em... tuyệt đối không có người thứ hai!”

Trong mắt Sasuke toàn là chân thành, nhu tình...

Hai tròng mắt màu đen như bầu trời đêm kia... làm tôi say mê.....

Không đúng, tôi hiện tại đang say mê cái gì nha!

“Em mau đi tắm rửa ngay cho chị... Có phải còn muốn nói những chuyện không đâu nữa sao, trước hết em đừng có khẳng định như vậy!”

Tôi tiếp tục đẩy hắn, tôi nói!

“Chắc chắn, Remon!” Sasuke nói xong liền cúi xuống ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn còn đang muốn tiếp tục lái nhai, vọng tưởng muốn phản kháng!

Quả nhiên, có như vậy thì cô ấy mới có thể an tĩnh trở lại!

Tinh tế nhấm nháp hương vị đôi môi nhỏ nhắn của Remon, thật sự vô cùng thơm ngọt...

Cho dù có hôn cả đời, hẳn tuyệt đối sẽ không cảm thấy phiền chán, ngược lại tuyệt đối càng ngày càng tăng thêm hương vị.

Nội tâm vui mừng càng thêm hôn sâu hơn nữa, Sasuke đem đầu lưỡi thăm dò vào trong khoang miệng của Remon. Bắt buộc cô ấy phải chơi đùa cùng với hắn.

Xâm chiếm từng chút từng chút một trong khoang miệng của cô...

Mà tôi – Remon đột nhiên bị ngăn chặn miệng lại, khiến tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, đầu lưỡi của Sasuke tùy ý ở địa bàn của tôi xâm lấn, làm càn, làm bậy. Tôi không cam lòng mình sẽ lại bị hắn nắm trong tay, bắt đầu ở trong lòng hắn không an phận vận vẹo, nghĩ muốn tránh ra!

Nhưng đột nhiên, có cái gì đó cứng rắn để ở ngay bụng tôi.

Môi Sasuke rời khỏi môi tôi, ngược lại hắn tiến đến bên tai tôi “Remon... Tốt xấu gì tôi cũng là nam giới... Tôi có thể cam đoan được, đối mặt với nữ giới âu yếm, khiêu khích như thế này, sẽ có thể nhận xuống được...” Lần đầu tiên tôi nghe được âm thanh Sasuke trầm thấp đến như vậy, có rất nhiều ả nhân...

Tiền bối của tôi ơi, vì ở nhà là một trạch nữ, nên thường rất hay ở nhà xem CD/DVD... Đó là một chuyện vô cùng phổ biến a... Tôi vô cùng hứng thú với mọi thể loại, mặc kệ là thể loại nào hay là kiểu nào, tôi đã đều xem qua hết... Bao gồm...

Tình huống hiện tại, làm cho tôi thật sự hiểu rất rõ được đây là cái gì...

Tôi lập tức sợ tới mức không dám động, sắc mặt đỏ lên so với cà chua còn lợi hại hơn thế... Cứng ngắt ở yên trong lòng hắn, ngoan ngoãn ngoan!

Mà lúc này Sasuke đang là mười lăm tuổi a... Bất quá, chỉ còn cách một tháng nữa là hắn được mười sáu tuổi rồi...

Nhưng cho dù có là 16 tuổi cũng quá sớm đi...

Ở thế giới này, bọn trẻ đều trưởng thành sớm như vậy sao?

Sasuke vì sao sẽ biết... sẽ biết... chuyện này a!

Tôi buồn bực khóc không ra nước mắt...

Tiếng thở dốc trầm thấp của Sasuke truyền vào trong tai tôi!

Tôi nhận không được đụng đụng vào bờ vai hắn “Cái kia... Sasuke, em... vẫn nên đi vào toilet giải quyết một chút chứ?”

Theo sau đó, cái cổ trắng nõn đáng thương của tôi đã bị tập kích.

Sasuke cắn ở trên cổ tôi... Hung hăng cắn một phát, sau đó buông ra.

Chỗ cái cổ bị hắn cắn rất đau, mà tôi vẫn chưa kêu ra tiếng, vờ tay sờ thử một chút... Chảy máu!

Thằng nhóc này làm sao có thể độc ác như vậy chứ...

Ta có chút tròn mắt trừng hắn!

Sasuke không gọi là nở nụ cười “Đây còn không phải là lỗi của em sao, đây là trừng phạt cho việc em đùa giỡn tôi!”

Nói xong liền xoay người hướng vào phòng tắm...

Lưu lại một mình tôi mặt đỏ tai hồng... Không biết nên phát tiết như thế nào. Cuối cùng, tôi buồn bực ngồi ở trên sofa...

Đáng giận... Sasuke quả thực chính là khắc tinh của tôi... khắc tinh a!!!

Rối rắm rút mấy tờ khăn giấy ra đem đắp trên cổ lau đi vết máu, lục lọi lấy bông băng quấn dán lên!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Mưa to tầm tã... Như những viên ngọc trai lớn nhỏ thay phiên nhau chi chít rơi trên mặt đất, mái ngói, trên nóc nhà.

Tôi cấp tốc bôn ba chạy thật nhanh ở trong làn mưa kia, tầm nhìn, ánh mắt đã sớm hoàn toàn mơ hồ, giọt mưa đánh rơi ở trên làn da tôi, khiến tôi có chút hơi đau đớn!

Phía sau có một bóng đen đang dùng tốc độ kinh người tiến đến gần tôi.

Nhận thấy được phía sau có người đang cấp tốc tới gần.

“Chết tiệt!” Tôi cúi đầu xuống.

Remon dùng bước chân lại, không lại tiếp tục trốn, nhảy lên cao, rút ra đao đặt ở sau lưng.

“Loảng xoảng”. Ở giữa màn mưa phát ra một tiếng va chạm thanh thúy, tiếng đỡ lại một kích nặng nề.

Một bả đao thật lớn đặt chông chéo trên đao của tôi...

Nhìn kẻ đang kiên trì bắt giữ đao tôi lại tiến hành công kích... Thân hình hắn ta cao lớn, gương mặt thì dữ tợn thị huyết!

Người này chính là đối tượng của nhiệm vụ lần này “Kẻ khát máu ~ Murakami Chitose”

Chỉ thấy khoe miệng hắn gọi lên một chút hưng phấn tươi cười, giống như thật vừa lòng với việc tôi có thể tiếp được đòn tấn công của hắn!

Rất nhanh hắn lại nâng đao lên chém về phía tôi.

Không tốt... Trong lòng thầm kêu đến. Tôi muốn chạy trốn, nhưng dưới chân hoàn toàn mềm nhũn, tôi kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, mặt đất dưới chân căng ra biến thành bùn lầy, mà tôi thì đang ở trong đó từng chút từng chút một chìm xuống! Ngay lập tức liền đình chỉ động tác lại, nếu không thì tôi sẽ càng bị lún sâu hơn.

Ngẩng đầu lên, chống lại biểu cảm tràn đầy hưng phấn và thị huyết của Murakami Chitose kia.

Lần thứ hai hắn lại công kích đem tôi đánh úp lại.

Tôi hoảng hốt, lấy với lực tấn công của tên này, hoàn toàn có thể đem tôi đánh nhốt vào sâu bên trong bùn lầy! Nói cách khác, tôi tàn đời rồi!

Mắt thấy bả đao kia cách mặt tôi càng ngày càng gần, một đòn tấn công đột nhiên xuất hiện chặn ngang bả đao đang tới gần tôi.

“Xẹt... xẹt...” Dòng điện màu xanh từ trên đường kiếm chạy đến trên bả đao hắn đang cầm, âm thanh không có cảm tình gì của Sasuke vang lên ở phía sau tôi “Chidori!”

Dòng điện màu xanh nhanh chóng thẳng hướng về phía trên người Murakami Chitose “A ~~~ a ~~~” Kèm theo đó tiếng la kinh thiên động địa.

“Loảng xoảng ầm...” Bả đao từ trên tay hắn rơi xuống trên mặt đất. Cả người che mặt chạy lùi về phía sau, luồng điện chạy dọc dài khắp trên người hắn.

Thấy thế, trong lòng đang khiếp sợ của tôi dần trở lại bình thường, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Theo sau đó là một bàn tay bắt được quần áo của tôi, đem tôi từ trong bùn lầy nắm kéo ra ngoài.

Tôi vốn cho rằng bàn tay của vị chủ nhân nào đó sẽ đem tôi đặt tại trên mặt đất, nhưng ngờ đâu hắn thế nhưng dám đem tôi vác ở trên vai như đang vác bao tải, chống đỡ lại vai rồi sau đó xoay người rời đi...

Người nào đó đang bị bạn Sasuke cường tráng khiêng ở trên vai, tâm tình khó chịu đến cực điểm...

“Này! Sasuke, thả chị xuống dưới mau, chính chị có thể tự đi được a!” Tôi giãy dụa kêu to. Nhưng tên nhóc Sasuke kia căn bản không thèm đáp lại tôi...

Rất nhanh, hắn ở trong rừng rậm tùy tiện nhảy trái nhảy phải lên trên, không chút do dự vọt vào trong giữa lùm cây... Mà trong giữa lùm cây dĩ nhiên là một hang động rất rộng, là nơi vô cùng thích hợp để ẩn nấp hay che giấu thứ gì đó.

Mới vừa rồi, Sasuke sử dụng đòn tấn công Chidori tuyệt đối không có khả năng kết thúc Murakami Chitose được, cùng với chạy trốn không có mục đích thì chỉ bằng tìm nơi ẩn nấp trước mới là thượng sách.

Khi tôi đang cảm thán mưu kế của Sasuke thật ổn thỏa, hắn vô cùng tự nhiên đem tôi quăng ngã trên đất một cái “Bịch”... Không sai, chính là quăng đấy... Mông của tôi truyền đến đau đớn kịch liệt.

Ồ hay... Cái thằng nhóc này... “Này! Tên nhóc nhà em không hiểu thế nào là thương hoa tiếc ngọc à! Làm sao có thể quăng ném chị như thế chứ! Em, cái đồ chết tiệt này!!!” Một bàn tay xoa phần mông bị ngã đau, ngẩng đầu lên căm giận trừng mắt nhìn hắn, lên án hắn hung ác.

“Hừ!” Sasuke hừ lạnh một tiếng nói “Thương hoa tiếc ngọc?” Hắn khom lưng xuống, tiến đến trước mặt tôi “Em còn dám tóm tắt trọng điểm với tôi là phải dịu dàng một chút sao? Remon, là ai đã đưa cho em lá gan ấy vậy, dám lừa tôi rời khỏi đây, rồi sau đó một mình đi đối phó với cái tên phản nhân cấp S kia!!!”

Trên người Sasuke tỏa ra khí tràng vô cùng mạnh mẽ, hoàn toàn đem tôi đè bẹp xuống... Hai tròng mắt vốn đang căm tức nhìn hắn của tôi dần dần biến yếu... Ánh mắt lại không dám tiếp tục nhìn hắn, tôi liền liếc sang hướng khác... Xấu hổ a!

Không sai, là tôi đã có ý tìm cơ để Sasuke rời khỏi đây, rồi sau đó một mình đi đối phó với cái tên Murakami Chitose kia.

Nhưng tôi tuyệt đối không phải vì thể diện...

Bất quá hiện tại nhìn đến Sasuke tức giận đến thành ra như vậy, trong lòng tôi thế nhưng có chút cao hứng nho nhỏ... Chẳng lẽ tôi có thuộc tính ngược đang được che giấu trong lòng sao?

A! Tuyệt đối yada yada yada ~~~

Cúi đầu xuống.

“Ừm... Thực xin lỗi... Là... Là chị sai...”

“Hừ!” Sasuke hừ nhẹ, đi đến bên kia ngồi xuống, không thêm để ý tới nữa...

Tôi buồn bực! Sasuke tức giận... thật sự tức giận rồi... Nhưng lại tức giận không hề nhẹ.

Nhấn nhẹn đau đớn ở trên mông, tôi đứng lên!

Tôi nghĩ bây giờ có một chuyện còn quan trọng hơn cả nhiệm vụ nữa. Bằng không, đối với hiểu biết của tôi về Sasuke, nếu bây giờ không lo làm cho hắn nguôi giận, như vậy hậu quả phòng chừng chính là, Sasuke sẽ liên tục n lần không thêm để ý tới tôi. Như vậy thì... Kế hoạch tôi muốn trợ giúp cho Sasuke khai mở mắt Mangekyou Sharingan sẽ không thể hoàn thành được mất.

Cho nên tôi phải rèn sắt khi còn nóng mới được... Dù sao hiện tại, tôi ở trong mắt Sasuke, đã hoàn toàn không hề xem tôi là một người chị nữa rồi. Có đôi khi, sĩ diện... Quá giày vò, còn không bằng không biết xấu hổ!

Tôi bắt đầu triển khai da nịt dày, nằm sấp đến trên lưng Sasuke, ôm lấy hắn “Thực xin lỗi mà Sasuke... Em không cần phải tiếp tục giận chị được không...” Tôi dùng giọng điệu đặc biệt nũng nịu nói ra khỏi miệng...

Kết quả, tôi đã bị chính giọng điệu ghê tởm của mình làm cho chết khiếp... Trời ơi! Trời ạ! Mau nhanh dùng sét đánh chết con đi!

Tôi đang thàm oán chính mình ở trong lòng.

Sasuke hơi nghiêng đầu, nhìn đến biểu cảm Remon bị chính lời nói của mình làm cho ghê tởm, hắn nở nụ cười. Đương nhiên, hắn lựa chọn không cười ra tiếng.

Bởi vì hắn còn muốn nhìn một chút, kế tiếp Remon còn có thể làm ra cái gì, nên vẫn duy trì dáng vẻ lạnh nhạt.

Bên kia, Remon lắc lắc đầu, hiện tại trừ bỏ làm nũng ra cũng không còn biện pháp nào khác... Chỉ có thể nhẫn một chút thôi! Đúng vậy! Tự chính mình động viên tinh thần.

Hai tay xuyên qua phía dưới cánh tay của Sasuke, hướng về phía trước vòng ngược hai tay chế trụ cả hai vai Sasuke, cả người hoàn toàn dính chặt vào trên người Sasuke “Sasuke... Sasuke... Sasuke!!! Thực xin lỗi mà!”

Sasuke xấu hổ, kéo tay Remon xuống, xoay người nhìn về phía cô.

Chống lại tầm mắt Sasuke là một đôi mắt tội nghiệp “Sasuke ~~~”

“Ài!” Sasuke thở dài, đem tôi kéo ôm vào trong lòng hắn. “Em có biết, khi nhìn thấy một màn như vậy, tâm tình của tôi như thế nào không? Nếu như tôi chỉ chậm một giây, như vậy thì tôi đã vĩnh viễn mất đi em rồi!”

Âm thanh của Sasuke có chút run run.

Tôi tự biết, quả thật mình đã làm cho hắn lo lắng, nếu vào tình huống lúc đó, hai người chúng tôi đổi lại cho nhau, như vậy tôi cũng sẽ tức chết y như vậy, hơn nữa cũng sẽ không thêm để ý tới hắn trong rất lâu...

Remon tới gần tựa đầu vào cổ hắn, cọt cọt “Thực xin lỗi a! Sasuke, đã để cho em phải lo lắng!”

Hai người chúng tôi cứ như vậy lẳng lặng ôm nhau, không lại nói thêm một câu nào.

.....

“A... Hóa ra hai người là người yêu của nhau!” Một âm thanh âm trầm tới cực điểm đột nhiên vang lên ở bên cạnh chúng ta.

Kinh ngạc ngẩng đầu, hướng bên kia nhìn lại.

Một bóng người từ giữa trong vách núi hiện ra... Là thổ độn!!!

“Murakami Chitose!” Tôi cùng với Sasuke lập tức phòng bị đứng lên, dây thần kinh chặt chẽ hiện lên...

Trong lòng thật kinh ngạc, hắn thế nhưng có thể nhanh như vậy tìm được nơi trú ẩn của chúng tôi.

“Dĩ nhiên cũng có thể làm ta bị thương, hai tên quý sứ các ngươi rất thú vị, rất thú vị đấy!!! Rất thú vị! Ha ha ha!!!!” Murakami Chitose phát cuồng bắt đầu cười phá lên.

Tôi nhìn về phía Sasuke, cùng hắn đối lập nhau liếc một cái, dùng ánh mắt ý bảo chúng tôi ra tay trước đi.

Sasuke lập tức hiểu ý, khoe miệng gọi lên độ cong. Đè thấp thân mình, tay ấn trên thanh kiếm để ở sau lưng hắn!

Tôi cầm lấy đao ở phía sau người mình. Chuẩn bị chiến đấu. Ok!

“Bắt đầu đi, Sasuke!” Một thân nhảy lên đến phía trên Murakami Chitose, hai tay nhanh chóng kết ấn, nhắm ngay hắn “Viêm độn — luyện ngục biến lửa!”

Ngon lửa màu xanh theo tay chỉ huy của tôi hiện lên, đem Murakami Chitose vây quanh.

“Đây là cái gì...” Murakami Chitose nhìn xem xung quanh những ngọn lửa màu xanh giống như ma trơi, vô cùng kinh ngạc.

Đương nhiên, Sasuke cũng thật kinh ngạc, bởi vì đây là lần đầu tiên Sasuke nhìn thấy Remon sử dụng nhẫn thuật này.

Tôi đứng ở chỗ cao xông ra tới lên trên tảng đá. Nhìn ở phía dưới “Loại lửa này... nhưng thật ra không hề giống với bình thường nga!” Nói xong liền phát tay, những nơi có ngọn lửa màu xanh toàn bộ đều hướng đến trên người Murakami Chitose bay đi.

Viêm độn, là loại nhẫn thuật do chính tôi phát minh ra, là kết quả của việc tập hợp thủy độn và hỏa độn. Ngọn lửa này có khi rất bình thường vì độ ẩm của nó khi cháy lên năm lần... Khi không có va chạm thì không có gì là nguy hiểm, cho dù có dựa người vào lại gần, cũng sẽ không cảm giác được hơi nóng của nó. Chỉ là... một khi đã chạm vào, ngọn lửa sẽ lan tràn ra khắp trên cơ thể, khiến cho kẻ đó bị thiêu cho đến chết.

Murakami Chitose nhìn ngọn lửa xung quanh đang tới gần... Nhảy nhảy lên cao. Cúi đầu nhìn ngọn lửa ở bên dưới hoàn toàn dung hợp hết vào nay, hắn nở nụ cười “Không có gì đặc biệt cả!”

“À!” Tôi nhảy hướng về phía trên không trung cùng với Murakami Chitose cười. “Viêm chú!”

Về ngoài của ngọn lửa giống hệt như cây cột từ phía dưới vọt lên.

Murakami Chitose kinh ngạc né tránh, nhưng vẫn muộn hơn một chút, lửa đã đốt tới tay trái của hắn.

Tôi thật vừa lòng! Như vậy thì hắn không thể bỏ chạy được... tốc độ lan tràn của lửa viêm độn lan tràn ra rất nhanh.

Nháy mắt, ngọn lửa đã đem toàn bộ cánh tay của hắn cắn nuốt.

Nhưng động tác tiếp theo của Murakami Chitose làm cho tôi kinh hãi.

“Kha...” Hắn đưa tay phải ra chém rớt tay trái của mình... Vì phòng ngừa ngọn lửa lan tràn ra toàn thân mà từ bỏ tay trái...

“Con nhóc hết tiết!” Hắn tức giận điên cuồng hét lên, cầm đao hướng về tôi chém tới.

Lập tức, tôi phản ứng lại... Nhảy khỏi vị trí mà mình đang đứng, “Oanh!” một tiếng, chỗ mà tôi đang đứng khi nãy đã bị phá hỏng rồi, mà hang động thì bị hắn chém đánh hỏng hết luôn rồi. Nước mưa bên ngoài bởi vì hang động xuyên thủng một lỗ mà bắt đầu rơi vào trong!

“Bùm... Bùm” Hai tiếng nổ, hai đại xà từ hang động trên vách đá thoát ra, gắt gao cuốn lấy Murakami Chitose. Một âm thanh vang lên “Chidori Nagashi”, chùm tia sáng màu xanh xuyên thấu qua trong ngực hắn.

“A ~~~” Máu tung tóe văng khắp nơi!

“Tuyệt lắm Sasuke.” Tôi hướng về phía hắn ném một ánh mắt tán thưởng!

Sasuke cười cười đứng ở bên cạnh tôi...

“Các người... Hai người các người!!” Murakami Chitose hoàn toàn bị tôi cùng Sasuke chọc giận. “Kha kha ~~~” đại xà Yamamura cuộn lấy bị chém thành vài đoạn rơi xuống dưới.

Hắn giống như phát cuồng lên, hướng về chúng tôi đánh tới, “Bụp” Hắn sử dụng thuật phân thân!

Cuộc chiến trong nháy mắt trở nên gay gắt.....

Tôi cùng với Sasuke hoàn toàn bị Murakami Chitose áp chế.

.....

Chết tiệt!

Tôi không hề thanh thạo tiếp được trọng lực đao của tên Murakami Chitose đang tấn công tới, nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ tổ lãng phí khí lực. Cổ tay tôi truyền đến từng trận đau đớn, về phương diện sức lực thì tôi không chiếm được ưu việt nào!

Không thể cứ tiếp tục như vậy được.

“Xoẹt xoẹt” Bờ vai tôi bị kiếm khí làm cho bị thương...

“Thủy động — con sóng tàn khốc!” Murakami Chitose từ trong miệng thốt ra lượng nước lớn, hướng tới vọt tới.

Chết tiệt, trốn không thoát.

Bị dòng nước bao phủ, tôi nín thở lại, hai tay kết ấn “Thổ động — chân nguyên hộ thể!” Một lớp mờ mờ ảo ảo đem tôi bao trụ, di chuyển nước đi ra hết một bên.

Trước mắt tôi không hề nhìn thấy Murakami... Hắn đã đi đâu rồi, tôi quan sát bốn phía xung quanh.

“Cô gái, cô đang nhìn đi đâu vậy?” Bên tai truyền đến âm thanh của hắn, tôi cả kinh, khi nào thì hắn đã chạy đến sau lưng tôi.

“Khách!” Hắn đem tôi bắt lại, hoàn toàn không thoát ra được... Hắn vươn tay nắm lấy tóc của tôi mạnh mẽ đem đầu của tôi kéo lên.

Da đầu xuất hiện một trận đau đớn!

“Nhìn đi, người tình bé nhỏ của người... Tình huống có vẻ rất tệ a!” Murakami Chitose vương tay chỉ về phía trước.

Tôi thuận thế nhìn lại... Sasuke đã chặt vật đến mức không chịu nổi...

“Nhìn hắn chết chứ nhỉ?”

Cùng với âm thanh hạ xuống của hắn, tôi thấy tảng đá sau lưng Sasuke xuất hiện ra một hình người... Là phân thân dạng thổ, hắn cầm lấy kiếm từ phía sau hướng trước ngực Sasuke.

“Sasuke ~~~~”

Nghe được phía sau truyền đến tiếng thét chói tai của Remon. Quay đầu lại, một bóng hình xinh đẹp chắn ngay trước mặt hắn.

“Phập” Kiếm xuyên thấu qua thân thể của bóng hình xinh đẹp đó... Máu tươi văng đến trên mặt Sasuke.

“Remon.....” Hang động truyền ra tiếng hét bùng nổ.

Sasuke chỉ cảm thấy ánh mắt hắn nóng lên... Có chất lỏng gì đó từ trong ánh mắt chảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

“Xoạt” Kiếm đâm vào ngực tôi bị rút ra! Máu phun khắp bốn phía, dính trên mồm vách đá.

Đau quá, đau quá, thật sự đau quá...

Đau đớn này so với vài năm trước, cái năm tôi tự tay dùng dao của anh Itachi đâm vào bụng mình, thêm cái lần bị thương ở thắt lưng còn đau hơn gấp trăm, gấp ngàn vạn lần...

Bất quá may mắn là tôi tránh được điểm trí mạng, nhưng máu của tôi đang tuôn ra với một số lượng lớn... Nếu như không nhanh chóng kịp thời cầm máu lại, thì việc tôi cách với cánh cửa tử vong chỉ còn hai ba bước nữa thôi.

Thân mình bắt đầu không có khí lực, hai mắt dần dần tự động khép lại, cả người tôi đều đổ hết về phía sau!

Một đôi tay lạnh lẽo tiếp được thân mình đang ngã xuống của tôi... Là Sasuke!

Đứng rồi... Sasuke...

Remon dùng hết sức lực mở to hai mắt ra.

Hoa văn trong mắt Sasuke thay đổi rồi, là dạng hình sao sáu cánh, hai vệt máu theo hốc máu hấn chảy xuống... Trên mặt còn có mấy chỗ dính vài giọt máu!

Đó hẳn là máu của tôi đi! Bộ dáng hiện tại của tôi nhất định khó coi chết đi được...

“Ha ha...” Tôi nhẹ giọng cười, hơn hết tôi đã thành công... Sasuke đã khai mở thành công mắt Mangekyou Sharingan, nó đã thật sự khai mở! Khi đọc nhật ký của Uchiha Izuna, trong đó có vài chỗ khiến tôi phải suy đoán... Hiện tại cũng đã chứng minh được... là tôi đoán chính xác! Mangekyou Sharingan cũng không phải bởi vì giết người quan trọng nhất của mình mà khai mở ra được! Mà là khi ba đầu phẩy Sharingan tác động đến ‘dây công tôi luyện’, vượt quá mức kích thích, đến tình cảm của bản thân thì có thể thay đổi đến hình thái của Sharingan, do đó sẽ chuyển hóa thành mắt Mangekyou Sharingan!

Thật sự tốt quá rồi...

Cứ như vậy... Nếu như tôi thật sự chết, cũng không có gì để tiếc nuối!

“Lách tách” Một chất lỏng lạnh lẽo rơi xuống ở trên mặt của tôi.

Sasuke khóc.....

Hắn làm sao có thể khóc đâu...

Nước mắt của một người con trai không thể tùy tiện chảy xuống được!

Tôi khó khăn nâng tay lên, nghĩ muốn vuốt ve khuôn mặt của Sasuke, thay hắn đem nước mắt lau đi! Nhưng, lòng có dư mà lực không đủ.

Sasuke bắt được bàn tay đang run rẩy của tôi, đưa đến trên mặt hắn cọ cọ!

Máu ở trên mặt hắn, dính vào trên tay tôi, máu của tôi cùng với hắn xen lẫn vào cùng nhau, tìm quét trên mặt hắn, máu tươi dính vào trên tay tôi!

“Sa... Sasuke... Đừng... Đừng khóc! Một người con trai... không thể... khóc!” Tôi thở phì phò nói xong.

“Remon...” Âm thanh Sasuke run rẩy... cả người Sasuke đều run rẩy. Hắn đem tôi ôm vào trong lòng! “Remon, em không thể chết! Em còn phải mang tôi đi tìm Nii-san... Em không thể chết... Em còn phải trở thành vợ của tôi... Tôi còn nghĩ, mong chờ sau khi nhìn đến anh Itachi, liền cùng với anh ấy nói là tôi muốn cưới em, tôi đều đã lên kế hoạch thật tốt cho tương lai của chúng ta... Chúng ta cùng mang theo anh Itachi ẩn cư... Tìm một nơi không có nhiều địa phương, luôn luôn cùng nhau sống bên nhau... đến khi chúng ta chết già... Hơn nữa, em đã đáp ứng là sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh tôi, em làm sao có thể nuốt lời... Em không thể chết! Em làm sao có thể chết... Tôi không đồng ý... Remon, tôi không đồng ý!!!”

Lời nói của Sasuke giống như từng cú đấm nặng nề, từng chút từng chút một tiến đánh vào trái tim tôi, trong hốc mắt đã bị nước mắt ăn mòn... Tôi thống khổ nở nụ cười... Khóe mắt rơi xuống nước mắt... “Sasuke... Em cũng không muốn chết! Em nghĩ muốn trở thành vợ của anh... Em cũng nghĩ muốn cùng anh vĩnh viễn ở cùng nhau... Sasuke... Em yêu anh...” Tôi tiến đến bên tai hắn nói ra những lời chôn giấu ở trong lòng mà đã lâu lắm rồi tôi không chịu thừa nhận.

“Ha ha ha ha.....” Bên người truyền đến tiếng cười chói tai.

Ánh mắt của Murakami Chitose đỏ lên nhìn đôi nam nữ trước mắt.

“Đừng nóng vội... Gấp cái gì chứ nhóc con... Đợi ta một lát, ta cũng sẽ đưa ngươi xuống địa ngục cùng với con bé đó, không phải như vậy là được rồi sao...”

Nói xong liền nhắm thẳng về phía bọn họ nơi đó!

Tôi nhìn Murakami Chitose cách chúng tôi càng ngày càng gần... Lập tức đẩy Sasuke, muốn hắn mau chạy đi, nhưng... khi tôi cố gắng đẩy thì toàn thân hoàn toàn bất động!

“Sasuke, mau thả em ra...” Tôi nóng nảy lớn tiếng hô lên.

“Không cần, có chết thì chúng ta cũng phải chết cùng nhau!” Sasuke quật cường nói... Lời nói ngập tràn kiên định vọng lại ở bên tai tôi!

Làm sao có thể... Làm sao có thể!

Đao của Murakami Chitose đã ở đến phía trên chúng tôi! Mắt thấy sẽ chém xuống...

Nội tâm tôi vô cùng sốt ruột... Tôi chỉ biết, tôi không muốn Sasuke chết... Mặc kệ như thế nào, Sasuke cũng không thể chết!

Đồng tử đột nhiên truyền đến cảm giác nóng rực thiêu đốt... Mà tôi hoàn toàn không có biện pháp để ý tới vấn đề này! Ở trong tâm mảnh liệt cầu khẩn. Mặc kệ là ai cũng được, mau nhanh nhanh cứu bọn họ đi!

Ngay tại lúc đao cách Sasuke chỉ còn có vài cm thì dừng lại...

Trên người Murakami Chitose xuất hiện ngọn lửa màu đen!

“Amaterasu!” Âm thanh quen thuộc truyền vào trong tai tôi.

Tôi vui mừng nhìn về phía một bên, một người mặc áo choàng màu đen mây đỏ đập vào trong mi mắt tôi...

“Anh Itachi...” Tôi suy yếu gọi ra tên người tới!

Sasuke nghe được Remon nói ra tên của người tới, cả người pha lẫn chấn động... Ngẩng đầu lên, nhìn về phía sau... Anh hai của hắn, đã hai năm rồi không gặp mặt... Hiện tại đang cách đó không xa.

“A ~~~ a ~~~” Một bên Murakami Chitose thống khổ ở trên mặt đất đánh tới đánh lui, nghĩ muốn đem lửa ở trên người dập tắt, nhưng ngọn lửa cũng không có chiều hướng nhỏ đi, mà là càng ngày càng cháy mạnh lên...

Cuối cùng... Hắn đành chỉ gãy dựa... Bị lửa thiêu sống cho đến chết!

Itachi cau mày, nhìn hai người đang bị trọng thương... Hoàn toàn không nói gì, việc anh đem Remon thả lại bên người Sasuke có phải đã sai lầm rồi hay không...

Mà Sasuke, từ khi biết được chân tướng của bộ tộc Uchiha liền luôn thật phiền não, không biết nên đối mặt như thế nào với Itachi... Hắn có nghĩ tới các tình huống cùng anh Itachi gặp nhau.

Nhưng phần lớn đều là bối cảnh Remon làm cho bọn họ gặp mặt nhau!

Hắn chưa từng nghĩ đến, gặp lại nhau sẽ là dưới cảnh tượng chật vật như vậy!

Remon tựa vào trong lòng Sasuke, tôi nhìn nhìn trên đầu Sasuke... Rõ ràng là một bộ dạng rối rắm, lại nhìn nhìn anh Itachi ở bên kia... Vẫn là mặt than!

Hai anh em nhà này gặp lại nhau cũng không khỏi quá mức im lặng kia chứ!

Khi tôi phát hiện ra anh Itachi chuẩn bị mở miệng, tôi lập tức đoạt lấy lời anh, mở miệng ra trước “Anh Itachi... Em mang Sasuke lên trốn đi vào trong mặt thất của Hokage... Cho nên câu nói đưa em gái và em trai ngu ngốc này... Và lời kịch kia có thu lại được rồi đấy!” Âm thanh của tôi mặc dù yếu đuối vô lực, nhưng vì do ở trong hang động, âm thanh được khuếch đại lên rất có hiệu quả. Khiến cho anh Itachi hoàn toàn có thể nghe được những lời tôi nói!

Itachi cau mày càng ngày càng chặt!

Cự ly ánh mắt của Sasuke dừng lại ở trên người Itachi... Không giống với hai năm trước khi gặp mặt, ý nghĩ muốn giết người của Sasuke không còn bắn ra bốn phía nữa... Mà trong ánh mắt ấy đã không còn sát ý. Trong hai tròng mắt của Sasuke chỉ hiện lên sự phẫn nộ! Đơn giản chỉ là tức giận mà thôi!

“Uchiha Itachi... Vì sao phải gạt chúng ta... Vì sao muốn một mình gánh vác hết tất cả!” Sasuke trừng mắt nhìn anh hai ở trước mắt... Cảm xúc trong lòng bây giờ thật loạn, thật hỗn loạn!

“Gia tộc Uchiha... Cha cùng mẹ quả thật là do ta giết chết!” Âm thanh của Itachi bình thản, không có một tia phập phồng!

Gặp thái độ của Itachi không có bất kỳ thăng thán cùng thành khẩn nào... Sasuke càng thêm tức giận “Anh còn muốn tiếp tục làm cho em hiểu lầm anh, sau đó hận anh... Muốn cho em giết chết anh sao!” Ngữ khí Sasuke càng ngày càng kích động “Chân tướng sự thật em đã hoàn toàn hiểu được... Vì sao... Vì sao cho đến tận bây giờ anh cũng không chịu nói sự thật cho em biết, em là em trai của anh mà... Anh không thể ích kỷ, tự cho mình là đúng như vậy được.... Nii-san!”

Sasuke la lên, xuyên thấu đến ở sâu trong nội tâm của Itachi...

Anh kinh ngạc nhìn Sasuke...

Thấy thế, Remon cũng không có cản trở, hai người này một người kiêu ngạo, một người nội tâm, nếu như không có người nào thúc đẩy một chút, căn bản cũng đừng nghĩ tới việc tiến triển như lời nói...

“Anh Itachi... Em nghĩ anh đừng tiếp tục làm cho Sasuke hiểu lầm anh nữa... Cứ tiếp tục như vậy đối với anh, đối với em ấy cũng không có gì là tốt hết... Khi gia tộc Uchiha tiến hành mưu đồ bí mật, muốn đối với Làng Lá gây bất lợi, mà anh lại vô cùng yêu mến hòa bình... Lại bị các trưởng lão an bày trở thành câu nói qua lại giữa gia tộc Uchiha và Làng Lá, trở thành thành viên ám bộ (Anbu) trực thuộc bên cạnh Hokage, chuyện của Làng Lá... nội tình bên trong chuyện của gia tộc Uchiha... Anh đều biết đến... Dần dần, anh đối với những người trong gia tộc Uchiha thập phần không tán thành với ý tưởng xấu xa đó... Nhưng bọn họ lại mãnh mẽ yêu cầu anh! Sau này, cán bộ cấp cao bên Làng Lá phát hiện mưu đồ bí mật của gia tộc Uchiha... Cho nên truyền xuống lệnh xoá bỏ gia tộc Uchiha, mà yêu cầu để anh có thể tự mình ra tay, yêu cầu đó chính là bảo vệ Sasuke, hơn nữa che dấu chân tướng sự thật, bởi vì trong mắt Sasuke, gia tộc Uchiha là tượng trưng cho vinh quang... Cho nên... Anh mới có thể tự tay diệt tộc! Anh nói thử xem, em nói có đúng hay không? Anh Itachi!”

Tôi quay đầu, nhìn đến biểu cảm khiếp sợ của Itachi...

Tôi nở nụ cười... Xem ra suy luận của tôi không hề sai... Chưa từng nghĩ tới, tôi còn thiên phú làm trinh thám nữa!

“Remon...” Sasuke rõ ràng cũng bị lời nói của tôi dọa đến, hẳn chỉ biết diệt tộc là mệnh lệnh của cán bộ cấp cao Làng Lá, nhưng lại không biết mặt sau của sự việc lại còn chôn dấu một bí mật làm người ta thật kinh ngạc!

“Sasuke... Có một số việc... Không phải chỉ đơn giản là dựa vào ánh mắt nhìn thấy thì đó chính là sự thật, còn phải dùng... tâm... để nhận thức được mọi việc...” Tôi cố hết sức nói xong những lời muốn nói, ý thức càng ngày càng mơ hồ, ánh mắt cũng bắt đầu không nhìn thấy rõ nữa... khuôn mặt của Sasuke cũng bắt đầu mơ hồ lên...

Tôi...

Đã đến lúc rồi sao?

Thật sự... Không muốn chết a! Tôi không cam lòng.....

“Remon... Remon...” Bên tai truyền đến tiếng kêu sốt ruột của Sasuke, âm thanh càng ngày càng nhỏ đi, cho đến khi biến mất...

Thế giới của tôi rơi vào một mảnh hắc ám!

“Remon... Remon...” Sasuke lay động Remon đột nhiên mất đi ý thức, lòng nóng như lửa đốt...

Một bên Itachi thấy thế, lập tức tiến lên. Đè tay Sasuke đang lay động lại, quan sát Remon một chút... Miệng vết thương ngay ngực không phải là điểm trí mạng... Nhưng đôi môi của con bé đã không còn máu nữa... Nền đất xung quanh đã bị nhuộm đỏ thành một mảng lớn!

“Remon mất máu quá nhiều! Gay rồi...”

Itachi cúi đầu đem chính mình nắn một chút... Thế nhưng không sớm phát hiện ra Remon đã bị thương thành ra như vậy. Itachi thuận tay điểm khôi vãi huyết đạo. Nghiêm túc nhìn Sasuke.

“Sasuke, ôm Remon đi theo anh... Tốc độ phải nhanh... Nếu không sẽ không kịp!”

Sasuke gật đầu.

Sasuke thật cẩn thận đem Remon ôm vào trong ngực, cùng Itachi cùng rời đi khỏi hang động, hướng bên ngoài rừng rậm chạy như điên.

“Bùm” Cánh cửa phòng, nơi ở của Sasori bị người ta dùng lực phá vỡ!

Sasori đang ở bên trong hết sức chuyên chú làm con rối, bị trận kịch liệt này làm cho phát hoảng. Con dao điêu khắc hẳn đang cầm trong tay, sau đó là một tiếng “Răng rắc!”...

Phách!!! Một chữ thập đỏ chói dấn ở tại ngay trên ót hần. Là thằng khốn nào thế? Hại hần đang khổ tâm chế tạo con rối, giờ đây đã biến thành thứ bỏ đi!

Theo sau, hần liền nghe được âm thanh của những căn phòng khác bị mở ra liên tục.

“Sasori... Sasori... Người ở nơi nào! Mau ra đây!” Âm thanh sốt ruột của Uchiha Itachi truyền vào trong tai Sasori!

Đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng lại làm cho tên Itachi kia biến thành như thế này! Sasori nhớ bức thư cách đây không lâu...

Chẳng lẽ là Remon?

Trong lòng nổi lên bất an, lập tức đứng dậy đi tới phòng của hắn!

Theo sau đó hắn nhìn thấy cả người Remon đều nhiễm thành một màu đỏ, đang bị thẳng nhóc lớn lên có vài phần giống Itachi ôm lấy.....

“Uchiha Itachi... Mau, đem Remon tới trong phòng phẫu thuật!” Sasori lạnh nhạt không xong, rống to lên!

Nghe được âm thanh của Sasori, Itachi lập tức xoay người, đem Remon từ trong lòng Sasuke ôm ra, chạy nhanh hướng tới phòng phẫu thuật!

Sasori đem áo bào Akatsuki bỏ đi, đeo bao tay tiến vào trong phòng phẫu thuật, đem hai tên vương vãi này đuổi hết đi ra ngoài, bắt đầu phẫu thuật cấp cứu ngay lập tức.

Sát bên trái tim bên trái bị đâm thủng 0.05cm, miệng vết thương rất lớn, nhưng lại không có tổn thương đến trái tim, là bị đại đao gây nên thương tích... Sasori nhìn sắc mặt tái nhợt của người con gái...

Thật sự may mắn quá...

Chính là mất máu quá nhiều... Có chút phiền phức...

Sasori mặt không biểu cảm đi ra bên ngoài hỏi ai thuộc nhóm máu AB, kết quả hai anh em nhà này đều thuộc nhóm máu AB. Kết quả hệ thống lại, vì lo lắng cho thân thể của Itachi, nên Sasori đã đem thẳng nhóc nào đó tóm lấy đi vào phòng phẫu thuật, tiến hành hiến máu... Xong rồi sau đó không chút do dự đem hắn đập đi ra ngoài...

Quá trình bất quá chỉ mất mười phút.

Cầm châm cẩn thận khâu miệng vết thương lại...

Đột nhiên, có một bàn tay túm ở trên quần áo hắn...

Sasori cúi đầu nhìn lại, Remon thế nhưng tỉnh... Hắn có chút kinh ngạc... Khi nhìn đến ánh mắt của cô ấy còn kinh ngạc hơn... Đó là Mangekyou Sharingan...

Tôi thờ phỉ phò, miệng vết thương đau đón kích thích đầu óc của tôi.

“Làm ơn... Đem ánh mắt ta bị hoán đổi đi!”

“Người xác định... Mắt của người hiện tại chính là Mangekyou Sharingan!”

Lời nói lạnh nhạt này làm tôi vô cùng kinh ngạc... Tôi cũng biến thành Mangekyou sao? Khi nào thì?

Chẳng lẽ...

Nhớ tới trước đó ánh mắt đột nhiên nóng rực... Trước ngực đổ máu...

Thành Mangekyou... Không phải rất tốt sao?

“Sasori, giúp ta đổi đi, rồi cùng với hai người bên ngoài nói mắt của ta bị tật cũ phạm vào, độc của hai năm trước còn chưa được giải sạch sẽ, hiện tại đã bị phản phệ lại là được rồi... Giúp ta đem đôi mắt này bảo tồn thật kỹ...”

Sasori nhìn chằm chằm vào Remon kiên định... Gật đầu... Cầm lấy kim khâu mê đâm vào trong cơ thể Remon!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

“Mà này... Có thể mời hai người không cần ở trong phòng của em phóng thích “sức mạnh” được không... Em hoàn toàn không thể chống đỡ nổi a ~~~”

Cuối cùng tôi lựa chọn mở miệng, suy yếu vô lực phản kháng.

Vừa mới tỉnh lại sau cuộc hôn mê trong phòng giải phẫu, cả người nằm trên giường, trên mắt thì bị quần kín lợp băng gạc thật dày. Điều này khiến cho tôi

biết, cuộc giải phẫu đôi mắt đã thành công.

Tôi tính toán, vốn định ngủ thêm một giấc ngon lành, để giảm bớt mệt mỏi của cơ thể...

Vừa vặn lại cảm nhận được khí thế rất áp bách người, nếu như bình thường, tôi ngược lại không hề quan tâm, nhưng hiện tại chị đây mới từ ‘quỷ môn quan’ (cửa âm phủ) đi dạo một vòng trở về... Đối mặt với khí thế áp bức như vậy, chị đây hoàn toàn không có năng lực để chống cự.

Mà bây giờ, ở bên cạnh tôi chỉ có thể là hai anh em Uchiha Sasuke cùng Uchiha Itachi khốn kiếp này thôi!

Sau khi tôi lên tiếng, lượng khí hô hấp nặng nề này trong nháy mắt được xua tan đi!

“Remon... Em tỉnh.” Âm thanh của Sasuke ở trên đỉnh đầu tôi vang lên.

“Ừm!” (ノ ￣ ￣) Tôi cảm giác được đầu mình có chút nặng nề, thật sự không thoải mái, yếu ớt đáp lại hắn.

“Cảm thấy thế nào? Miếng vết thương còn đau không? Ánh mắt... Vì sao sẽ có độc tố còn sót lại không được loại trừ sạch sẽ?” Khẩu khí vội vàng biểu lộ nội tâm sốt ruột của Sasuke!

A!!! Remon nâng tay đỡ trán... Xoa xoa huyết thái dương đang căng đau. Tên ngốc này, một hơi hỏi nhiều vấn đề như vậy, tôi cũng không có biện pháp trả lời hết a.

“Em không có chuyện gì, cảm giác cũng không tệ... Về phần ánh mắt, độc tố còn sót lại... Hắn là chỉ đến lần trúng độc vào hai năm trước đó đi!” Tôi mặt không đỏ, tim không đập nhanh nói dối trắng trợn, dù sao ánh mắt của tôi cũng không nhìn thấy, cho nên ngay cả cảm giác chột dạ đều cũng không có!

“Thật sự không có việc gì?” Khẩu khí Sasuke hoài nghi.

Tôi vô cùng nghiêm túc gật đầu, tỏ vẻ không có việc gì... “Em không có cảm thấy có gì không thoải mái cả, bất quá, em đã ngủ được bao lâu rồi...”

“Một tháng!” Âm thanh thanh lãnh (trong trẻo nhưng lạnh lùng) của anh Itachi truyền vào trong tai tôi!

Tâm cả kinh... “Một tháng? Lâu như vậy!”

“Ừ!”

Tôi lập tức nghĩ đứng dậy, nhưng toàn thân cao thấp không có chút khí lực nào. Tôi run run rẩy rẩy cố gắng chống đỡ đứng dậy.

“Remon!” Một bàn tay vòng qua sau thắt lưng tôi, giúp đỡ đem tôi đứng dậy.

Tôi dựa vào trên người Sasuke, trên người hắn thoang thoảng mùi bạc hà, rất dễ chịu.

Sai rồi, bây giờ việc quan trọng nhất chính là giao ước của tôi và Orochimaru... Chết tiệt, làm sao có thể hôn mê choáng váng trong thời gian dài như vậy!

Nhưng mà... có vẻ như bây giờ đã quá muộn rồi đi!

Orochimaru không có khả năng không biết tôi và Sasuke bây giờ đang ở cùng với anh Itachi!

Nói như vậy, hắn sẽ cho rằng là tôi đã nuốt lời. Sau đó... có phải hắn sẽ phái sát thủ đến làm thịt tôi không...

Không cần nha, như vậy không phải là muốn tôi ngày đêm cảnh giác sao?

Đúng rồi, quan trọng nhất... Thuốc cho Itachi làm sao bây giờ? Cái kia nhưng là rất quan trọng, rất quan trọng, rất quan trọng a.

Trời ạ, trời ạ, trời ạ! Làm sao tôi có thể hôn mê lâu như vậy!!!

Tôi buồn bực gỡ lấy đầu tóc bù xù.

Phát hiện mái tóc nguyên bản vốn dài tới hông bây giờ biến thành dài qua vai...

Đúng rồi, lúc đó vì cứu Sasuke, tôi đã đem tóc cắt đi! Tóc của tôi a... Đau lòng quá... Trái tim tôi vô cùng đau nhức a!

Sasuke nhìn biểu cảm của Remon ở trong lòng hắn vô cùng đặc sắc, hắn biết cô ấy lại đang suy nghĩ ‘dù có hay không đều được cả.’

“Cốc.” Sasuke gõ đầu cô một chút.

Tôi ăn đau, che cái trán lại, ngẩng đầu lên nghĩ muốn trừng hắn, nhưng cho dù có nghĩ đến việc đó thì tôi bây giờ cũng không nhìn thấy cái gì a.

Chỉ có thể thở phì phì nói “Làm chi mà gõ đầu em!”

Sasuke nhăn mày lại “Em có thể để cho đầu óc của mình nghỉ ngơi không, vừa tỉnh lại là em đã suy nghĩ linh tinh gì rồi!”

“Thích.” Remon khó chịu bĩu môi.

Ngược lại Remon nghĩ đến cái gì đó liền nói “Anh Itachi... Thân thể của anh thế nào rồi?”

Uchiha Itachi ngồi ở trên ghế dựa cách đó không xa uống trà, nghe được câu hỏi của Remon, anh buông chén trà trong tay, nhìn về phía Remon đang ở trong lòng của Sasuke, mở miệng nói “Cơ thể của anh tốt lắm, đừng lo!”

Giây tiếp theo, tôi cảm giác được cái ôm của Sasuke hơi run rẩy một chút.

Theo sau tôi liền nghe được âm thanh đè nén phần nộ kia của Sasuke “Đúng vậy, quả thật tốt lắm, một tháng này, ngày ngày đều ho ra máu... Anh gọi cái này là tốt lắm!!!”

Cái gì!!! Trong một tháng, ngày ngày đều ho ra máu!!!

Tin tức này làm cho trái tim tôi chấn động, vì sao sẽ trở nên nghiêm trọng như vậy...

Đúng rồi, ngày đó khi anh Itachi cứu chúng tôi, anh ấy đã dùng Amaterasu... Cho nên, thân thể đã chuyển biến xấu đi!

“Anh Itachi.”

“Anh thật sự không có việc gì?” Uchiha Itachi lạnh nhạt tự mình rót thêm một ly trà nữa, tiếp tục ngồi uống!

“Uchiha Itachi!” Tôi bùng nổ “TMD cho em biết tình hình thực tế ngay lập tức!” Chết đây bạo phát!

“...” Uchiha Itachi trầm mặc vài giây, rồi nói “Chỉ có ho ra máu!”

“Phách.” Chữ thập màu đỏ đập ngay vào trên ót của tôi, cái gì mà nói là chỉ có ho ra máu, anh ấy còn nghĩ muốn thế nào nữa?

Không được!!! Không được!!! Trước tiên cần phải tiến hành giải phẫu đôi mắt ngay lập tức.

Tôi áp chế phần nộ trong lòng nói “Sasori có ở đây hay không, em muốn tìm hắn!”

“Xoạch.” Âm thanh cửa được mở ra.

“Remon, người tỉnh.” Khẩu khí bình thản của Sasori xa xa truyền đến!

Cất bước đi vào trong phòng, Sasori thật lạnh nhạt nhìn thoáng qua hai anh em nhà Uchiha “Ta muốn kiểm tra, các người đi ra ngoài!”

Uchiha Itachi buông chén trà đi ra ngoài.

Sasuke bĩu môi, cẩn thận đem Remon để nằm lại trên giường. Vuốt ve tóc của cô rồi xoay người đi ra khỏi phòng!

“Ken két” Tiếng cửa phòng được đóng lại!

Sasori đi đến trước giường, nhìn sắc mặt Remon đã có chút hồng hào “Xem ra đã khôi phục khỏe mạnh!”

Tôi cười cười “Ừm, khá tốt, ít nhất miệng vết thương đã không còn cảm giác đau nhức.”

Sasori vươn tay hơi vén áo trước ngực Remon lên, đem băng gạc từ đó mở ra, vết thương ngay ngực đã đóng vảy lại.

“Ừ, miệng vết thương đã đóng vảy, tốt lắm!” Khép áo Remon lại, Sasori kéo ghế dựa ở một bên qua ngồi xuống bên cạnh giường “Kế tiếp, người tính toán muốn làm gì!”

Tôi nhú mày, cơ thể của anh Itachi không thể tiếp tục kéo dài nữa, bây giờ tốt nhất phải lập tức mổ! Đôi mắt... Đem ánh mắt của tôi... Đổi cho anh ấy! “Sasori... Lấy thể chất hiện tại của Itachi mà nói, nếu như dùng thuốc mê... Thời gian anh ấy hôn mê đủ để cho người làm phẫu thuật sao?”

Sasori nhú mày “Người muốn dùng thuốc mê?”

Tôi gật gật đầu “Ta tính một mình xưng bá cường gian, trước hết đem con tin lên xe, sau đó biến đổi làm gạo nấu thành cơm!”

“.....” Sasori hết chỗ nói rồi “Người đây là hình dung câu nói gì đó!”

“Ai nha, ngôn ngữ của ta không được tốt, không được sao, không cần phải xoi mói ta như vậy chứ. Nếu như ta trực tiếp, sáng khoái nói với anh Itachi là ta muốn đem ánh mắt cho anh ấy, anh ấy nhất định sẽ không đồng ý, có khả năng còn có thể cường chế, ép tôi đem ánh mắt trả về chỗ cũ!”

Sasori nhìn tôi, nhưng tôi tiếp tục nói! Tôi liếc trắng mắt.

“Quyết định vậy đi! Sasori, trong thời gian sắp tới, ta sẽ nghĩ biện pháp đem Sasuke giam cầm... Sau đó, kéo anh Itachi đi kê đơn! Rồi sau đó lại kéo anh ấy vào phòng phẫu thuật XXOO”

“Aizz...” Sasori thở dài, có chút đau đầu đỡ trán, vì sao lúc trước hắn lại đồng ý đáp ứng thỉnh cầu của con nhóc này... “Lấy tình huống hiện tại của ngươi, ngươi có thể dự đoán được Itachi sao?”

Lời nói của Sasori làm tôi sững sốt. Đúng vậy, tên kia (anh Itachi) rất khó đối phó được, anh ấy luôn cảnh giác như thể nhất định sẽ phát hiện ra bị hạ thuốc gì đó!

Remon rồi rầm ở trong lòng lo lắng, thật lâu sau, ngẩng đầu lên nhìn về phía Sasori “Trách nhiệm là do con người tạo nên! Đây là lời răn dạy mới nhất của ta!”

“(—|||.....” Sasori hoàn toàn bảo trì im lặng!

..... Ta đây là đường ranh giới dụ dỗ anh Itachi .....

Thời gian hai tuần, rất nhanh liền trôi qua.....

Cơ thể của tôi cũng đã khôi phục được tám chín phần, Sasori nói ánh mắt của tôi còn nửa tháng nữa thì đã có thể gỡ băng gạc xuống.

Cho nên... Tôi còn nửa tháng nữa để làm người mù...

Hôm nay, nghìn dặm trời quang không mây, thái dương cao cao động lại ở trên bầu trời xanh thẳm, rất đẹp!

Đương nhiên, cảnh này là do tôi tưởng tượng.

Đối với tôi hiện tại mà nói, thế giới này là hắc ám!

Vì thế... Có một màn kế hoạch kinh thiên động địa mà tôi tính toán phải thực hiện ngay trong ngày hôm nay.

Thời gian: Sau giữa trưa một chút.

Địa điểm: Sân nhỏ trong nhà riêng của Sasori.

Nhân vật chính: Tôi, Sasuke.

Sự kiện:..... Thực hiện tội ác!!!

“Sasuke...” Remon lộ ra biểu cảm siêu đáng thương hề hề tiến tới trước mặt Sasuke đang ngồi ở một bên chà lau thanh kiếm!

Sasuke buông kiếm đã được lau tốt để ở bên cạnh, nhìn về phía Remon “Làm sao vậy!”

Tôi có chút ngượng ngùng chột chột ngón tay vào nhau [Trạng thái của Hinata] “Sasuke... Em đột nhiên rất muốn ăn Onigiri Konoha”

Sasuke sững sốt “Onigiri?”

Tôi ra sức gật gật đầu “Ừ! Sasuke giúp em đi mua được không, làm ơn đi mà.” Ngữ khí thừa dạ, biểu cảm bán manh (nửa lưu manh), hai tay tạo thành khăn cầu hình chữ thập.

“Bình bịch...” Sasuke cảm giác được trái tim mình tại một giây kia đột nhiên tăng tốc... Rõ ràng không nhìn thấy được ánh mắt của Remon, thế nhưng lại có thể bị tác động đến, lực công kích của Remon tăng lên rất nhiều!

“Khụ.” Sasuke mặt đỏ lên, không nhìn tới dung mạo của Remon “Anh đã biết, hiện tại bắt đầu đi ngay!”

Kế hoạch thành công. Trong lòng điên cuồng tung bông!

Tôi nhảy lên ôm cổ Sasuke, ở trên mặt hắn hưng hăng hôn “chụt chụt” hai cái. “Yêu anh chết đi được, Sasuke!”

Sasuke đứng lên, che đậy trái tim đang nhảy lên mãnh liệt không dứt, đi nhanh hướng ra ngoài phòng...

Tôi vụng trộm cười cười! Bước đầu tiên, đại thành công đầu.

Bước kế tiếp, chính là quan trọng, nơi này cách Konoha qua lại nhất thiết chỉ có sáu tiếng.

Tôi cần phải ở trong thời gian nhanh nhất không chế được anh Itachi!

Vì thế, thay đổi vị trí địa điểm. ....

Đi đến trước cửa phòng khách anh Itachi, gõ gõ cửa!

“Mời vào.” Âm thanh từ tính ái muội của anh Itachi từ sau cánh cửa truyền đến.

Tôi đẩy cửa đi vào, nếu như tôi đoán không sai, lúc này anh Itachi hẳn là đang coi sách.

“Anh Itachi, anh đang coi sách sao?”

Itachi đem tầm mắt từ giữa cuốn sách di dời, nhìn Remon đi vào, hần mở miệng nói “Ừ! Sasuke đâu rồi?”

Tôi bước đi đến gần ghế sofa, ngồi xuống bên cạnh anh Itachi.

???

Các bạn hỏi vì sao tôi có thể nhìn thấy?

Không, tôi nhìn không thấy!!!

Trong thời gian hai tuần này, tôi đã lần mò sờ sờ được cấu trúc, kết cấu ngôi nhà này của Sasori.

Cho nên mới nói, chỉ cần không bị thay đổi gì hết... Tôi đều có thể biết được hết tất cả vị trí đồ đạc trong nhà!

“Em muốn ăn Onigiri Konoha nên đã nói Sasuke đi mua giúp em.”

“Là vậy sao, cho nên em liền đến chỗ của anh để giết thời gian à!” Itachi cười cười.

Tôi hướng hần thè lưỡi ra “Không được sao! Anh Itachi.”

Itachi bắt đầu đi lắc lắc đầu “Em đầy nhóc con.”

“Hi hi” Tôi cười “Anh Itachi, Em đến pha trà cho anh uống được không, em nhớ được có một loại trà có thể giảm bớt mệt nhọc. Vừa vặn em có mang theo lá trà này!”

“Ừ! Cẩn thận một chút! Không nhìn thấy thì không nên thể hiện!”

“Vị trí bố cục nơi này, tất cả em đều biết hết rồi, cho nên anh cứ yên tâm, em tuyệt đối sẽ không đâm đụng vào đâu đâu!” Tôi đứng dậy, dựa theo trong trí nhớ, bước đi đến bên cạnh bàn trà, theo trong túi lấy ra lá trà đã được chuẩn bị tốt... Để vào trong ấm trà, đổ nước sôi vào, vì để phòng ngừa anh Itachi sẽ nhận thấy được tôi có kê đơn thuốc, tôi đã lựa chọn một số lá trà chứa hương thơm, cùng với mê phần không màu không vị!

Trong lòng tính thời gian, ba phút sau, tôi cầm lấy khăn, đem trà đổ đi vào trong chén. Ngay lập tức, một mùi thơm tràn ngập bao phủ trong không khí!

Thật tùy ý vươn tay vuốt tóc một tí, đem mê dược có hiệu quả cao dính vào trên ngón tay, nâng chung trà lên, bôi một vòng thật dài ngay cạnh miệng chén!

“Đây này anh Itachi, anh nếm thử xem” Tôi cười đem trà đưa đến cho anh Itachi!

Itachi tiếp nhận lấy... Mùi hương lá trà thoang thoảng làm cho anh cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Đây là trà gì vậy, sao lại thơm đến như vậy?”

Tôi thần bí cười cười “Chờ sau khi anh uống xong, em sẽ nói cho anh biết!” Itachi đem cái cốc tiến đến bên miệng, hơi hơi uống một ngụm, mùi vị độc đáo tràn ngập vào trên đầu lưỡi anh. Tao nghĩ cảm thấy trà uống rất được, Itachi lại uống thêm vào ngụm.

Dần dần, một cổ buồn ngủ dày đặc đánh úp vào trong đầu của Itachi.

Phát hiện cơ thể không được thích hợp, Itachi ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về phía Remon...

“Bịch!”

Ngã xuống.

Nghe được âm thanh này, Remon nhẹ nhàng thở ra! Mặc dù anh Itachi đã phát hiện ra... Chẳng qua, đã quá muộn!

Remon dùng hết sức nâng anh Itachi dậy, phát hiện anh ấy không hề nặng tí nào. Tôi đau lòng một chút, hướng về phía phòng giải phẫu đi đến!

Tôi nghĩ Sasori đã chuẩn bị mọi thứ xong hết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Càn Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Lúc Sasuke mang Onigiri trở về sau sân trong nhà, nhìn thấy người bệnh từ một người biến thành hai người, mà người thứ hai thì đang trong trạng thái hôn mê. Hơn nữa, bạn nữ nào đó, một mặt thì đưa hai tay lên làm tình hình khách quan đối với hắn nói “..... Chính là như vậy đó!”

Lửa giận từ theo dưới đáy lòng Sasuke bốc lên “Uchiha Remon, em mau đưa ra một lời giải thích ngay cho anh!”

Sasuke trừng mắt nhìn bạn nữ nào đó ở ngay trước mắt đang cười đến phát ngốc, Sasuke bùng nổ, không hề giữ lại chút hình tượng nào rống ra tiếng!

Hắn chẳng qua là vừa vận đi ra ngoài một lát... Trở về chính là cảnh tượng như vậy đón tiếp hắn... Hắn cũng không thể tùy tiện như vậy... có thể chấp nhận được tình huống đột nhiên xuất hiện như thế này!

Remon cảm nhận được trên người Sasuke tỏa ra cơn thịnh nộ, âm thầm ở trong lòng rụt cổ.

Đương nhiên, ở ngoài mặt vẫn còn là dáng vẻ bình tĩnh, bởi vì đối với chuyện kết cục đã định sẵn, nghĩ muốn thay đổi cũng không thể được.

“Em đã đem ánh mắt đi ‘quyên góp’ cho anh Itachi!” Remon làm thành bộ dạng tôn kính ‘muốn giết muốn quát’ gì thì tùy, nâng cao đầu lên!

Dù sao hiện tại tôi chính là “một con tôm nhỏ” ~~~

Hắn thật sự nổi giận rồi, tôi liền lùi sang một bên.

Dù sao thì ‘một con tôm nhỏ’ đều là đi lùi ~~~

“Như vậy... Ánh mắt bị tạt củ tái phát gì đó... Đều là lừa gạt!” (͡_ ͡_)

“Ừ, chính là như thế này, không sai!” (◉_◉)

“Vì sao em không cùng anh thương lượng, dám tự tiện đưa ra quyết định như vậy!”

“Bởi vì em biết chắc là anh sẽ không đồng ý để em dùng đôi mắt của mình!”

Sasuke đột nhiên cảm thấy dạ dày mình rất đau!

Vì sao hắn có cảm giác hiện tại Remon chính là hoàn toàn đang chơi xấu.

Hắn thật phản nộ, nhưng không biết là do hắn giận Remon tự tiện đưa ra quyết định, hay vẫn là do hắn giận chính mình... Rõ ràng hắn cũng có thể đảm đương được một phần trách nhiệm...

Nhưng giờ phút này tất cả đều là từ Remon một mình gánh vác hết tất cả. Hắn dường như có cảm giác như mình đã thất bại!

Bất quá quả thật...

Tình huống hiện tại đã hoàn toàn biến thành kết cục đã định.

Nhìn đến Remon ở trước mắt mình, cho dù đôi mắt của cô ấy có bị băng gạc bao bọc lại, hắn cũng có thể từ đó mà có thể nhìn thấy được cô đang rất mệt mỏi...

Sasuke nâng tay xoa lấy mặt Remon, từ dưới lên trên dừng ngay vị trí đôi mắt...

“Vậy... Ánh mắt của em...”

Nghe được giọng điệu của Sasuke thay đổi, trong lòng tôi đột nhiên cảm giác được có chút chua xót.

Tôi biết, tôi tự mình quyết định mọi thứ khiến cho hắn tức giận, bởi vì điều đó đã va chạm vào nguyên tắc chủ nghĩa của một người đàn ông! Ở trong lòng hắn, hiện tại chỉ có tôi cùng với anh Itachi là quan trọng nhất, hắn không muốn giữa một trong hai người chúng tôi xảy ra chuyện gì!

Remon dè dặt cái tay đang phủ ở trên mặt mình, cọ cọ, cảm giác thật ấm áp. Bởi vì đột tập luyện trong thời gian dài mà trên tay của Sasuke đã để lại một

tàng vết chai thật dày, cùng da thịt của tôi thân cận!

“Không có việc gì đâu! Việc anh Itachi khỏe mạnh cũng rất quan trọng đối với em mà, không phải sao? Anh ấy cũng là anh trai của em! Đừng cho rằng anh ấy cưng chiều anh nhiều hơn một tí, thì không thêm nhìn đến đứa em gái là em đây, người chị gái là em đây của anh rất tốt, vô cùng tốt! Em có kêu Sasori cấy ghép cho em một đôi mắt! Mặc dù không phải là đôi mắt của gia tộc Uchiha, nhưng... chỉ cần có thể nhìn thấy là được rồi!” Nói đến đây, lời nói kế tiếp làm cho tôi ngượng ngùng khó có thể nói ra khỏi miệng, mặt có chút phỉếm hồng lên “Bởi vì em... Em... Em không muốn nhìn không thấy bộ dáng của anh!”

“...”

Sasuke trầm mặc, cúi đầu hôn lên đôi môi hơi hé ra đầy cảm dỗ kia! Mùi hương thơm ngọt lập tức truyền vào trong miệng hắn, bắt đầu bùng nổ gắn bó với nhau. Hắn một tác lại thêm một tác nữa, tham lam mút lấy môi của cô, mút lấy hương vị làm cho hắn mê muội... say mê!

Đột nhiên Sasuke nhào tới hôn tôi, tôi lập tức bị dọa làm cho suy chút nữa phải nhảy dựng lên, bất quá... Rất nhanh, tôi liền phản ứng lại.

Nâng tay vòng ở trên cổ Sasuke, chậm rãi đáp lại hắn.

Lưỡi cùng lưỡi dây dưa...

Hơi thở dần dần trở nên lộn xộn.

Thật lâu sau, Sasuke buông lỏng tôi ra “Remon, thực xin lỗi!”

Tôi ôm lấy lồng ngực của hắn “Đồ ngốc, không có gì phải thực xin lỗi cả.”

“Anh yêu em, Remon!”

“Em cũng yêu anh, Sasuke!”

Đợi chút...

Itachi nói qua, chuyện tôi không phải là con ruột của Uchiha Mikoto cùng Uchiha Fugaku, tin tức này chỉ có ba người bọn họ biết mà thôi!

Sasuke hắn là không biết tôi không phải là chị ruột của hắn mới đúng!

Tên nhóc này... Như vậy... Nội tâm của hắn sẽ không có xích mích cái gì chứ?

Nhưng là... Hắn một lần lại một lần nữa hôn lấy tôi!

Chẳng lẽ hắn chẳng quan tâm đến vấn đề... Loạn luân gì đó sao???

Suy đoán này hoàn toàn làm tôi khiếp sợ rồi...

“Sasuke... Anh... Anh không cần quan tâm... Em là chị gái của anh sao?” Tôi lắp ba lắp bắp mở miệng nói.

Trái tim Remon tăng nhanh tốc độ lên...

Sasuke nghe được lời nói của Remon, ngăn người “Anh không quan tâm là em lớn tuổi hơn so với anh!”

“Không phải... Chúng ta nhưng là chị em a! Chúng ta như vậy... Thế nhưng là làm trái với lý lẽ tự nhiên... Anh không sợ sao?” Tôi đột nhiên có ý, nghĩ muốn dọa dọa hắn một chút, muốn nhìn thử phản ứng của hắn.

Nhưng ai biết, dưới chân tôi nhất thời nhất nhẹ nhàng lên. Hắn dùng một tay ôm ngang lấy tôi.

“Anh có thể dùng hành động để nói cho em biết... Anh không sợ!” Hơi thở, lời nói ấm áp của Sasuke phun lên ở trên tai tôi.

“Bịch” Trái tim Remon hoàn toàn hoảng loạn.

“Anh... Anh muốn làm gì?” Tôi vươn tay đẩy lấy ngực hắn, muốn từ trong ngực hắn nhảy ra ngoài.

Nhưng lại hoàn toàn bị hắn giam giữ ở trong lòng!

Sasuke nhìn xem Remon ở trong lòng mình, nhìn cô ấy biến thành loại đồ ăn mà hắn thích ăn nhất — cà chua.

Có cảm giác khẩu vị được mở rộng ra!

“Ăn em...”

Trời ạ... Trời ạ...

Này... Này... Tại sao có thể như vậy!

“Này... Sasuke, em không cần đùa... Em chỉ mới mười sáu tuổi! Quá sớm... Không được!” Tôi liều mạng giãy dụa.

“Mười sáu tuổi, như vậy là đủ rồi, em không phải mười chín sao? Vậy đi!” Sasuke không chút để ý “Bình” một tiếng, đá văng cửa phòng Remon đang ở ra!

Đem cô ném tới trên giường, toàn thân hướng về phía trước...

“A... A... Sasuke, anh phải bình tĩnh lại... anh Itachi... anh Itachi sẽ tỉnh! Chúng ta... Chúng ta không thể!” Hai tay tôi hoàn toàn bị Sasuke kịch liệt đè ở trên đầu.

“Sasuke... Ừm”

Ngực chợt cảm thấy lạnh lẽo, quần áo bị cởi ra hết, một bàn tay xoa lấy một bên mềm mại của tôi.

Cả người nhất thời run lên.

“Giải phẫu vừa mới kết thúc, ít nhất từ bây giờ cho đến sáng ngày mai, anh hai sẽ không tỉnh lại! Cho nên... Anh nghĩ anh ấy sẽ rất vui sướng vì ngày mai khi tỉnh dậy sẽ có em đâu!”

Tay Sasuke trượt đến sau lưng tôi, thực nhẹ nhàng đem áo ngực của tôi cởi đi!

“Em là chị của anh đấy!!!” Tôi quát.

Nháy mắt, Sasuke dừng lại...

Khi tôi nghĩ mình đã có thể chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm một hơi, một cái hôn nhẹ nhàng dừng ở trên vành tai “Remon... Em không phải là chị ruột của anh. Hồi nhỏ, trong lúc vô tình, abg đã nghe được cuộc nói chuyện của cha mẹ... Em là con gái của bạn thân cha anh. Cho nên, em hãy cam chịu số phận đi! Đêm nay, em chính là của anh!”

Khẩu khí bá đạo, không cho tôi bất kỳ phản kháng nào...

Hóa ra Sasuke đã biết rõ...

Hắn... Không có cho tôi chút thời gian khiếp sợ nào, lại bắt giam, bắt giữ lấy đôi môi của tôi.....

Chậm rãi một đường xuống phía dưới!

Mê tình ý loạn, có khi gần ngay trong nháy mắt!

..... Ta đây là đường ranh giới A a a a a .....

A... A... A...

Tôi bị ấn.....

Một mình nằm ở trên chiếc giường mềm mại, thân thể đau nhức... Nhất là phần eo! Thật sự.. Thật sự... Rất khó chịu!

Remon dùng tay nhỏ bé xoa xoa hai mắt, nhìn chăm chăm lên trên trần nhà, trong lòng vạn phần rối rắm.

Lúc này, thật TMD, thật sự rất muốn chuyển nhà a...

Ngã xuống.

Thế nhưng liền như vậy bị Sasuke nhỏ hơn tôi ba tuổi ăn sạch sẽ... Một ngụm nuốt cái ực, không để lại miếng xương cốt nào!

Vốn là tôi còn cho rằng trước khi hắn được hai mươi tuổi thì tuyệt đối sẽ không có khả năng leo lên đầu tôi ngồi...

Nhưng... Nhưng... Hiện tại xem ra!

Che mặt lại!

Bất quá tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận tối hôm qua mình đã có một đoạn thời gian cực kỳ vui sướng... Tuyệt đối sẽ không!

Thật kiên định gặt đầu! Gian nan ngồi dậy, hai tay tôi có chút run run mò lấy quần áo hay đặt ở bên cạnh đầu giường, vừa vặn đúng lúc có cảm giác dính

đỉnh khiến tôi cảm thấy không dễ chịu!

Tôi nghĩ muốn tắm rửa!!!

“Remon...” Âm thanh có chút bất mãn truyền vào trong tai tôi, trong lòng nhất thời run lên!

Quần áo tôi đang cầm trên tay lập tức lấy nó che ở trước ngực!

“Chuyện... Chuyện gì?”

Sasuke nhìn xem người nào đó bỗng nhiên cảnh giác lên, hẩn thấp giọng cười! Bước đi đến bên giường, đem người trong lòng mình bế lên.

“A! Buông em ra... Đồ chết tiệt!” Tôi giãy dụa, hiện tại tôi không có mặc quần áo a... Độ ẩm trên mặt đột nhiên rơi vào trạng thái sôi sùng sục!

Sasuke cảm thấy thiếu nữ rất mềm mại, những nhéo cọ hần...

“Nếu em còn tiếp tục động đây, anh cũng sẽ không cam đoan là mình sẽ không làm ra chuyện gì!” Trầm thấp, âm thanh trầm thấp tràn ngập nhần nhện ở bên tai tôi vang lên!

Lập tức... Tôi không dám tiếp tục động đây!

Sasuke ôm Remon trong lòng mình đi vào phòng tắm, đem cô để vào trong bồn tắm rộng lớn.

Sasuke đưa tay đến gần cầm lấy quần áo mà Remon dùng để che người mình lại.

Nhưng quần áo lại bị Remon túm chặt lại!

“Anh đi ra ngoài, em tự mình tắm rửa được!”

Sasuke xấu xa chau chau mày “Em xác định?”

Chết tiệt... Tôi ở trong lòng đem hần từ đầu tới đuôi mắng không biết bao nhiêu lần! Nghiến răng nghiến lợi mở miệng “Em! Xác! Định!”

Sasuke xoay người rời khỏi phòng tắm!

Thấy cửa phòng tắm được đóng lại, tôi nhẹ nhàng thở ra, cầm lấy quần áo quăng sang một bên, chịu đựng cơ thể truyền đến cảm giác đau đớn không khỏe, vươn tay mở van nước... Dòng nước ấm áp chậm rãi chảy vào bên trong bồn tắm!

Cả người Remon buông thả chìm vào trong nước, nằm ở trong nước!

Thật thoải mái, mệt nhoài, mệt lử, mệt lả... Đau nhức, mỏi nhừ... Chậm rãi giảm bớt!

Thật lâu sau...

Tôi ma xát, cọ xát giữa hai chân mình chảy ra chất lỏng do Sasuke đưa vào..... “Áo mưa” gì đó, căn bản không có mạng mà dám tiến vào!

Nhớ tới anh Itachi, anh ấy nhất định đã tỉnh. Tôi cần phải sang phòng anh ấy nhìn mới được!

Theo từ trên cái kệ lấy một cái khăn tắm ra bao thân thể mình lại, lau khô chính mình!

Đến trong phòng tùy tiện lấy một bộ quần áo mặc vào!

Đẩy cửa ra hướng về phía phòng anh Itachi đi đến...

“Vi sao!” Âm thanh thanh lãnh (trong trẻo nhưng lạnh lùng) của anh Itachi ở trong phòng vọng lại!

Tôi khanh khách cười cười “Không vì sao hết, anh là anh trai của em a... Dù sao Sharigan dù có ở trên người em thì em cũng không có cách nào đem nó phát huy được hết tác dụng đến mức tận cùng... Đem nó cho anh, không những giúp anh khôi phục khỏe mạnh, còn có thể đem ánh mắt của em đặt được tới trạng thái tốt nhất, như vậy không phải đã tốt rồi sao?”

Trong lòng Itachi thật phức tạp... Anh đã sớm ở trong lòng tính toán tốt tất cả, chờ sau khi nhìn thấy Sasuke cùng Remon ở cùng nhau, cũng không còn gì để vương bận, đem ánh mắt đổi cho Sasuke, rồi anh có thể lựa chọn rơi vào giấc ngủ mãi mãi...

Nhưng mà, không lâu, cũng chính là lúc anh vừa mới tỉnh lại...

Sasori luôn luôn ở tại một bên chăm sóc anh, nói cho anh biết khổ dụng tâm, toàn bộ sắp đặt, kế hoạch của Remon...

“Aizzz!” Itachi thở dài một hồi!

“Hà tất gì phải làm như vậy!”

Nghe được cảm giác có chút cam chịu của anh Itachi, tôi có chút phần nộ!

Bắt được Itachi ca trước ngực quần áo...

“Cái gì mà nói ‘Hà tất gì phải làm như vậy’!!! Anh Itachi, đừng tưởng rằng anh là anh của em, em cũng không dám đánh anh!” Cảm xúc bây giờ của tôi thật kích động!

Chết tiệt, đây là lần đầu tiên tôi thật sự tức giận. Vì bây giờ tôi không nhìn thấy gì, nếu không thì tôi nhất định đã dùng ánh mắt của mình trừng chết anh.

..... Anh Itachi hiện tại cũng nhìn không thấy gì.....

Cho dù tôi có thể thấy có vẻ như cũng vô dụng!!!

Đền nén bức bối của mình nói tay, Remon tiến đến ở bên giường anh Itachi ngồi xuống, phiền chán nhào nặn mái tóc mình, mái tóc chưa khô như những giọt mưa văng tứ tung... Bắn tung tóe lên bên cạnh người nào đó!

Tôi hít một hơi thật sâu, chậm rãi mở miệng: “Anh Itachi, kiếp trước em mặc dù em được sinh sống trong một niên đại vô cùng hòa bình, nhưng em chỉ là một đứa trẻ mồ côi.. Em không hề biết cha mẹ mình là ai, từ khi bắt đầu nhận thức được xung quanh, em đã sinh hoạt cuộc sống ở cô nhi viện! Bởi vì liên quan đến tính cách của em, cùng với những đứa trẻ ở đó dường như là không hợp nhau, cho nên em chưa bao giờ cảm nhận được ấm áp tình thân, nhưng... Khi ở trong thế giới này! Em có được sự ràng buộc với anh, Sasuke, cha, mẹ Mikoto, ba ba Fugaku... Mọi người đều là những báu vật mà em vô cùng quý trọng! Hiện tại... Chỉ còn lại có anh cùng Sasuke... Anh cho là em sẽ để cho tình thân vô giá mà khó khăn lắm em mới có được, cứ như vậy mà biến mất sao? Sẽ không... Tuyệt đối sẽ không! Bởi vì hai người là những người mà em yêu quý, em sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào... hay chuyện gì... xảy ra thương tổn đến với hai người. Em sẽ dùng hết toàn bộ sức lực của mình... để bảo vệ những người mà em yêu thương!”

Itachi nghe đến lời nói của Remon, đây là lần đầu tiên anh nghe Remon nhắc đến những chuyện mà con bé đã trải qua trước đây!

Một niên đại hòa bình..... Trẻ mồ côi..... sao.....?

Bạn đang đọc truyện *Chi Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Đại chiến Ninja lần thứ tư...

Tựa như pháo hoa vụt bay trên trời cao, nháy mắt liền bùng nổ!

Thật vất vả mới có được hòa bình..... Nay lại một lần nữa bị phá hủy.

Nhóm Ninja của Ngũ đại quốc hội tụ lại cùng một chỗ với nhau, hình thành một liên minh quân đội Ninja...

Tất cả cùng nhau tiến lên chống lại Uchiha Madara và đội quân người chết của ông ta. Từ cuộc chiến này, cũng đã xảy ra thương vong vô cùng nghiêm trọng.

Mọi chuyện toàn bộ đều xảy ra nhanh đến vậy đấy!

Nhưng..... Không có người dự đoán trước được trận đại chiến này kết thúc vùn vụt chỉ trong năm ngày!

Tôi phải nói, hai anh em Itachi và Sasuke này, thật không hổ danh là người của gia tộc Uchiha kiêu hãnh!

Trời không sợ, đất không sợ cùng với Cửu Vĩ Kyubi – Naruto đem lão tổ tông dòng họ Uchiha đánh bay!

Thật sự là nhân tài a.

Vì thế... Vì thế...

Cả hai anh em bọn họ đều trở thành người hùng của Làng Lá..... Là tấm gương sáng giá trong giới Ninja!

Tên nhóc Naruto kia vô cùng nhiệt tình lôi kéo bọn họ trở lại Làng Lá.

Mà tôi cũng bị dính vinh quang của bọn họ, cũng được kéo trở về Làng Lá!

Bất quá, công lao của tôi cũng không tính là ít.

Bởi vì tôi vô cùng trâu bò, ở trên chiến trường đem mười đuôi của Thập Vĩ cắt hết.

Cũng bởi vì cái đuôi của nó cứ ở sau lưng đung đưa, đung qua đung lại, ảnh hưởng đến tâm tình của tôi, nhìn nó mà cả mắt tôi đều choáng váng lên hết.

Vì thế... Tôi liền đem đuôi của ngài Thập Vĩ chém hết!

Thập Vĩ trụi lủi mười đuôi, trở nên thật buồn cười a...

Hiện tại... Ba người chúng tôi đã về tới trong Làng Lá. Mỹ nhân Tsunade Đệ Ngũ đã đem niềm phong nhà Uchiha hủy đi, để chúng tôi trở về lại trong nhà Uchiha!

Vì thế... Vì thế...

Lại bắt đầu trở về với cuộc sống như trước đây thôi.

“A ~~~ Sasuke-kun ~~~” nhân với lần thứ n.

“Ai...” Remon ở đâu đó thở dài, đào ngoáy lỗ tai!

Ánh mắt vô thần nhìn chằm chằm vào trong TV đang chiếu phim bộ kinh dị nhiều tập, toàn thân Remon giống như không có xương cốt, cả người đều dựa sát rạt vào trên ghế sofa.

Âm thanh truyền ra từ trong phòng của Sasuke, thật đúng là giống như một loại tranh cãi âm ỉ a.

Remon ngẩng đầu nhìn đồng hồ được treo tại trên tường, đều đã được 12h30.....

Bọn họ tính không để cho người khác ngủ trưa à.....

Remon buồn bực cào bới tóc lên, ngã vào giữa lòng ghế sofa!

Đã được ba ngày tính từ thời gian trở về Làng Lá. Trong vòng ba ngày này, nhà cửa của chúng tôi đều bị giẫm nát chặt đứt.

Nguyên nhân là vì cái gì ta!?

Đương nhiên còn là vì ai khác ngoài cái tên Sasuke lam nhân họa thủy kia.....

Sasuke trước kia cũng vậy, ngày ngày các fan của hắn cũng đều chạy đến trong nhà của chúng tôi. Nhất là hai người đi đầu kia..... Haruno Sakura, cùng với một người con gái tên là Ino Yamanaka.....

Aizzz!!!

Bởi vì trong trận đại chiến kia, Sasuke đã dùng Mangekyou quá độ... Cho nên kể từ theo tôi cùng anh Itachi, cần phải ở trong thời kỳ tối tăm.

Sasuke mới vừa ở trong thời gian tập làm quen với mọi thứ, nên còn đang đứng ở trong trạng thái hoàn toàn suy yếu.

Cùng với những đám sói nữ này ở cùng nhau, thật đúng là khổ cho hắn. Màng tai nhất định chịu không nổi!

Nho nhỏ thay hắn chia buồn, thương tiếc một chút chút thôi.

“Sasuke-kun ~~~”

“Này, các người...”

Lại là một hồi tiếng thét chói tai vang âm lên, cùng với âm thanh có chút đè nén tức giận của Sasuke.

Tôi cười khanh khách lên.

“Em không tính đi giải vây thay cho Sasuke sao? Đám con gái theo đuổi Sasuke... Em không ăn giấm sao?”

Anh Itachi không biết khi nào đã đi tới bên người tôi, ở bên cạnh tôi ngồi xuống, cúi đầu nhìn tôi nói.

Tôi chớp chớp mắt, ngồi dậy.

“Tính cách của Sasuke em hiểu rất rõ, em ấy sẽ không thích con gái hay tranh cãi âm ỉ.” Hai tay Remon duỗi ra, làm bộ dáng mình vô cùng hiểu rõ, tràn

ngập tự tin.

Nhìn thấy Remon như vậy, khoe miệng Itachi gọi lên một chút độ cong. Trong lòng đột nhiên có một cảm giác muốn trêu chọc con bé.

Itachi thật lạnh nhạt cầm lấy điều khiển từ xa, đem bộ phim kinh dị chuyển sang bộ phim ‘gia đình luân lý’ siêu cấp giả tạo nào đó.

“Anh vừa mới đi ngang qua phòng Sasuke, nhìn thấy có vài nữ sinh đang giờ trò đùa bại với Sasuke đâu.”

Trong lòng tôi “Lộp bộp” một chút, phản ứng có chút kích động nhìn chăm chú vào biểu tình của anh Itachi “Anh Itachi, anh đang gạt người phải không, Sasuke làm sao có thể sẽ để cho đám con gái tùy tiện chạm vào em ấy!”

“Hiện tại thân thể của Sasuke thật suy yếu, đám con gái này không giống với em, tất cả đều đang tranh giành chăm sóc Sasuke.” Lời nói của anh Itachi thật đơn giản giống như lại nói đêm nay nên ăn cái gì, nhưng ở trong lòng tôi chính là một quả bom siêu khủng bố!

Sói nữ... Sói nữ... Tất cả đều là sói nữ!

Bọn họ làm sao chỉ có thể đứng đó nhìn mà không ăn đậu hủ chứ.

Trong não tôi lập tức hiện ra hình ảnh Sasuke bị đám con gái toan tính làm ra điều xằng bậy.

Không được, tuyệt đối không thể, Sasuke thể nhưng là người của tôi đấy! Trong lòng tôi mắng to người đàn ông của mình đã trở nên ngu ngốc, sau đó đứng lên hướng về phía phòng Sasuke phóng đi.

Itachi cười cười. Có được một ngày như vậy thật là tốt. -o- ^v^ -o-

“Bành bạch” Tôi trực tiếp phá cửa đi vào.

Nhìn đến có mấy đứa con gái lớn mật đặt tay ở trên người của Sasuke. . .

Vô cùng thích thú sao, thật sự dám ăn đậu hủ người đàn ông của chị à!

Chị giết!!!

Tôi hoàn toàn không có hình tượng để nói nữa, vài cái chữ thập màu đỏ đập cái “Phách” dán vào ngay trên ót của tôi.

Phẫn nộ!!! Ghen tị!!! Tất cả đã hoàn toàn làm tôi mất đi lý trí.

“Này, mọi người... Sasuke hiện tại đang cần nghỉ ngơi... Mời mọi người đi ra ngoài hết cho tôi!” Tôi thấp giọng, đè nén tức giận của mình nói.

“Cái gì chứ, chúng tôi là đang quan tâm đến Sasuke nên mới đến thăm cậu ấy, cho dù chị có là chị của Sasuke đi nữa, cũng không thể quản em trai mình gia lưu với người khác chứ.” Một cô gái nhỏ nhắn với mái tóc màu xanh biếc không phục, mở miệng chống đối tôi.

Con... Con... Mẹ... Nó...

Nháy mắt tôi đã hóa thành quả pháo, chỉ một chút liền phát nổ.

“Chị khinh, chị đây không những là chị của Sasuke, mà còn là người con gái của em ấy, nhóc dám nói chị không thể quản sao!? Hừ!!! Bắt đầu từ bây giờ không ai được phép đến nơi này... Bằng không...” Tôi hoàn toàn không chút để ý chính mình nói ra những lời thô bạo, nắm chặt nắm tay hướng một bên tường đánh tới.

“Oanh.” Một mặt tường hoàn toàn bị hủy hết!

Bất quá khi tôi nhìn thấy đến đám con gái bị lời nói của tôi làm cho khiếp sợ, bị hành động của tôi dọa sợ đến nổi mặt trắng bệch, tôi đặc biệt vừa lòng.

Vô cùng phóng khoáng ném cho nhóm con gái ấy một cái mỉm cười “Nếu nghĩ muốn biến thành như vậy ... Hoan nghênh tiếp tục ở lại.”

Rất nhanh, đám con gái trước mắt nhanh chóng rời đi.

“Hừm!!! Khi con hồ không phát uy, thì ta đây chính là mèo con a.” Tôi bước đi đến bên giường, nhìn băng gạc quấn thật dày ở trên mắt của Sasuke!

Tôi đau lòng, vươn tay xoa nhẹ lên mắt hắn “Thế nào, khó chịu không!”

Rốt cuộc tình hình cũng đã được yên tĩnh, Sasuke đem thân mình tới gần bên cạnh Remon!

Hương vị trái chanh nhàn nhạt, nhất thời tràn ngập vào trong hơi thở của hắn!

Quả nhiên, vẫn chỉ có hương vị này mới có thể khiến cho hắn thả lỏng được.

Bất quá, nghĩ đến mấy ngày nay... Cô gái này dám bỏ mặc hấn để cho đám sói nữ kia làm cản ở trước mặt hấn, trong lòng có chút rầu rĩ sinh khí.

“Em thực nhẫn tâm”

Sasuke trả lời một nẻo làm cho tôi thoáng sùng sốt một chút?

“Cái gì?”

Theo sau, tay của Sasuke đem đầu của tôi ấn xuống!

Sasuke hung hăng cắn lấy môi tôi!!!

Chú ý! Là cắn...

Bất quá rất nhanh liền buông lỏng ra.

Sau khi tôi bị ấn đau lui về sau hai bước, che lấy môi bị hấn cắn lấy, có một chất lỏng dính dính khiến cho tôi biết... Rách môi!

“Anh làm cái gì a! Rất đau đó, đều chảy máu hết rồi!”

Sasuke có chút tà mị cười cười “Đây là trừng phạt dành cho em vì em đã đến chậm”

Tôi buồn bực lau máu ở trên môi đi.

Sờ sờ, có cảm giác hơi sưng phù lên!

“Đi lại đây!” Khẩu khí ra lệnh của Sasuke làm cho tôi khó chịu đến mức sắp phát bạo.

Theo bản năng tôi liền phản kháng “Anh bảo em đi qua thì em liền qua à!”

“Anh đau!” (͡° ͜° ͡°)

Tôi kinh sợ lập tức tiến lên, sờ tới sờ lui từ trên xuống dưới, dù sao vào thời điểm đại chiến... Thương thế của hấn cũng thật nghiêm trọng a!

“Cái gì? Làm sao đau!”

Sasuke cảm giác được người bên cạnh khẩn trương, trong lòng đặc biệt vui vẻ, bắt lấy cái tay nhỏ bé đang sờ loạn kia!

Hoàn toàn đem cô ôm sát vào trong lòng, cái đầu chôn vùi thật sâu vào trong cái cổ của cô.

Người lấy mùi hương nhàn nhạt trên người kia của cô ấy.

Nắm giữ lấy tay Remon, chuyển qua đến vị trí trái tim hấn!

“Em phóng túng cho đám con gái kia đến tận ba ngày..... Tuyệt đối không hề quan tâm đến anh! Rất đau lòng!”

Âm thanh rất có từ tính, có chút trầm thấp, lại mơ hồ mang theo chút oán trách...

Nhất thời, trong lòng tôi náo loạn hết lên.

“Ừm... Thực xin lỗi!” Remon thốt ra ba chữ.

Khóe miệng Sasuke hơi cong lên, xoay người một cái, đem Remon đưa đến trên giường, hai tay chặt chẽ ôm lấy cô, không có ý nghĩ muốn buông thả! Sasuke đem đầu cọ đến hai đóa mềm mại trước ngực của Remon...

Tôi kinh hãi, bởi vì động tác bất tình lình của Sasuke mà đỏ bừng mặt lên hết.....

Tôi vươn tay nghĩ muốn đẩy hấn ra, nhưng bất đắc dĩ tôi đã bị hấn ôm thật chặt vào lòng.

“Remon, đừng nhúc nhích, cứ như vậy ngủ cùng anh một lát! Ba ngày này, anh đều không có được ngủ yên ổn ngày nào...”

Ngữ khí mỗi một của Sasuke làm tôi mềm lòng.

Bộ dáng hiện tại của Sasuke tựa như một đứa trẻ...

Nhớ tới trước kia mẹ Mikoto cũng đã từng dỗ tôi bị bệnh đi vào giấc ngủ.....

Học bộ dáng của mẹ Mikoto, tôi ôm lấy đầu của Sasuke, nhẹ nhàng vỗ lấy lưng hấn.

“Ngủ đi! Em cùng anh...”

Cảm giác an tâm làm cho Sasuke hoàn toàn thả lỏng xuống hết!

Nghe được tiếng hít thở của Sasuke dần dần êm dịu xuống dưới.

Tôi cúi đầu nhìn khuôn mặt ngủ yên ổn của Sasuke...

Cúi đầu xuống ở trên trán của hắn hôn một cái “Em yêu anh!”

.....

Chín năm sau.

Cái thứ có tên gọi là thời gian này, thật sự không thể diễn giải ra một cách rõ ràng được. Nói nó trôi qua nhanh, thì có khi nó lại trôi qua rất chậm lại, có khi nói nó trôi qua chậm, thì nó lại trôi qua nhanh đến kinh người.

Bộ phận nhóm bảo vệ Làng Lá lại được thành lập. Đương nhiên trưởng phòng chính là anh Itachi, phó trưởng phòng là Sasuke.

Mà tôi, hoàn toàn nhân rồi trong thời gian sau này, bởi vì Sasuke nói kiếm tiền gì đó, thì cứ để cho hai người đàn ông là hắn và anh Itachi kiếm là được rồi...

Vì thế, tôi bắt đầu xuất hiện cuộc sống sâu gao như trước đây!

Muốn có bao nhiêu lười thì sẽ có bấy nhiêu lười.

Nhìn đi, trong nháy nháy, Sasuke từ một người thiếu niên đã thay đổi thành một người thanh niên

Nhìn xem vóc người cao 1m80 của hắn, cùng với tôi khó khăn lắm mới nhích lên nổi 1m61...

Hết sức cảm khái.

Hon hết, Sasuke đã được hai mươi lăm tuổi..... Càng ngày càng thêm đẹp trai anh tuấn, xác suất tỉ lệ trên hoa gheo nguyệt lại tăng lên đến 100%.

Ví dụ như nhiệm vụ lần trước, lần đó hắn có nhiệm vụ phái hộ tống thiên kim tiểu thư của một gia đình giàu có. Kết quả, vị thiên kim tiểu thư kia liếc mắt nhìn một cái liền để ý đến Sasuke, sống chết gì cũng đều đòi gả cho hắn.

Bất quá, biểu hiện của Sasuke ngược lại làm cho tôi cảm thấy thật vừa lòng, trực tiếp lấy bao tải đem vị thiên kim tiểu thư kia đóng gói đưa đến nơi cần đưa đến.

Ha ha!!!

Còn hai năm nữa, tôi sẽ được... Ba mươi đầu...

Già đi, già đi a.

Lại thêm một ngày trôi qua, mặt trời lặn về hướng tây.

Tôi nằm ở trên nóc nhà, lơ mơ buồn ngủ ngắm nhìn ánh tà dương...

Trong một thoáng, tôi có chút cảm giác cô đơn.

Anh Itachi đi ra ngoài nhận nhiệm vụ, hôm nay không có trở về. Đến tận bây giờ, cũng không thấy bóng dáng của Sasuke đâu, chắc là còn đang rất bận đi.

Đột nhiên có một bàn tay để lên ở trên vai tôi, theo sau đó là một âm thanh vang lên “Remon!”

Hình dáng Sasuke có chút không được rõ chiếu vào trong mí mắt tôi.

Hắn đã trở lại...

Tôi vươn tay khỏi động thân mình một chút, ngồi dậy!

Xoa mắt, nhìn thấy đó là Sasuke “Buổi tối anh muốn ăn cái gì, để em đi làm.”

Sasuke nở nụ cười, ở trên mặt tôi hôn trộm lên môi một cái “Chỉ cần là em làm thì anh đều thích hết.”

Tôi lắc đầu, để cho đầu óc tỉnh táo sao nụ hôn này “Được, vậy em đi làm một bữa tiệc cà chua thật hoành tráng đây!”

Nói xong tôi liền đứng dậy... Chuẩn bị nhảy xuống khỏi nóc nhà!

“Chờ một chút.”

Sasuke kéo cổ tay tôi lại, sau đó tôi liền cảm giác được một vật lạnh lẽo ở trên ngón áp út của tôi!

Tôi ngạc nhiên, rút tay mình về, khi nhìn đến chiếc nhẫn ở trên tay mình... Tôi kinh ngạc đến ngây người!

Biểu cảm kinh ngạc của Remon làm cho Sasuke cười khanh khách lên, hấn tiến lên ôm lấy cô “Tha thứ cho anh vì đã trì hoãn lâu đến như vậy mới nói ra những lời này với em... Gã cho anh nhé... Remon!”

Chất lỏng trong suốt mờ nhạt che mất tầm mắt của tôi, rõ ràng lời cầu hôn này ngay cả một chút ý tưởng mới cũng đều không có, tuyệt đối không hề lãng mạn, một chút không khí trữ tình cũng đều không có. Cứ như vậy bất thành linh nói lời cầu hôn với tôi... Thậm chí, không cần tôi nói lời đồng ý thì đã đeo nhẫn lên tay tôi rồi.....

Nhưng... Nhưng...

Sasuke dùng hai tay xoa mặt tôi, hấn cúi đầu xuống, hôn lấy nước mắt chảy dài trên mặt tôi.

“Remon, em đồng ý để anh trở thành chồng của em chứ? Anh luôn nghĩ, sau này sẽ luôn luôn ở bên cạnh em... Cho đến khi... Chúng ta chết già!”

“Anh cái đồ thói tha này, làm gì có chuyện sau khi đeo nhẫn rồi thì mới nói lời cầu hôn chứ, rồi còn hỏi em có đồng ý gã cho anh không...” Tôi gục mặt trong lòng hấn, đánh vào ngực hấn.

Sasuke bắt được tay của tôi “Như vậy thì mặc kệ em có đồng ý hay không, em đều là người của anh.”

“Vậy anh còn hỏi làm...”

“Anh muốn nghe từ chính miệng em nói ra! Em có đồng ý lấy anh hay không?”

“.....Em đồng ý.” Remon lớn tiếng nói ra lời từ tận sâu trong trái tim của mình, rồi nhào lên ôm lấy Sasuke!

Cả cuộc đời này, chỉ cần có anh là đủ rồi!!!

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Cần Em Biết Đó Là Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.